

DİLEK BİLGİÇ ESEN

Bir Kürt Sevdim

Veda

müptela

İLK BASKI
50.000
ADET

İzmir'in gri sabahlarından biriydi. Ama öyle soluk, hafif bir gri değil. Koyu, insanın içine işleyen, nefesini kesen, ruhunu üşüten bir gri... Denizden esen rüzgâr, şehrin dört bir yanına sinsice yayılıyor, kulaklarımda uğulduyordu. Sokaklar boş görünüyordu. İnsanlar yürüyordu ama sesleri duyulmuyordu. Herkes kendi içine kapanmış, soğuşun iliklerine kadar işleme-sine izin veriyordu.

Ben de öyleydim işte. Ama benim içimi üşüten hava değildi.

Gözlerim kapalı olsa bile yanımdaki varlığını hissediyordum. O beni rahatsız eden, nefesini ensemde hissettiğim varlığı... Can...

Yatakta mümkün olduğunca hareket etmiyor, yavaşça nefes alıp vererek varlığımı belli etmemeye çalışıyordum. Onun yanında, onu uyandırabilecek kadar yüksek sesle nefes almak bile bazen suçtu. Sabah uyandığında neye sinirleneceğini asla bilemezdim. İyi bir gün müydü? Yoksa bahane aradığı bir sabah mıydı?

Can'la yaşamak, sessizliğin bile suç olduğu bir hayat yaşamak gibiydi.

Bazen sessiz kalmam sinirlendirirdi onu.

Bazen fazla konuşmam.

Bazen sadece nefes almam.

Gözlerimi açmadan, hareket etmeden dinledim onu. Nefesi düzenliydi. Ama bu, güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Can'ın sakın olduğu hiçbir an gerçek anlamda huzurlu değildi.

Yatakta kıpırdadığını hissettim.
İçimde, derinlerde bir şey titredi.
Kalkacak mıydı? Gözlerini açıp bana bakacak mıydı? Yoksa hiçbir şey yapmadan doğrulacak, banyoya mı gidecekti? Bugün bir hata yapmadığım hâlde, yaptığımı sandığı bir suç bulacak mıydı?

Sonunda, yataktan çıktı.

Ama ben hâlâ hareket edemiyordum.

Hemen kalkmamalıydım. Önce gitmesine izin vermeliydim. Banyoya yöneldiğini duyduğumda gözlerimi yavaşça açtım.

Perdeler açıldı. Dışarıdan süzülen o gri ışık, odanın içine doluyordu. Ve ben, sokaktaki insanların nasıl bir hayat yaşadığını bilmememe rağmen, yaşanan her hayatın benimkinden daha güzel olduğunu düşünüyor, geçip giden insanlara özeniyordum.

Lüks, kusursuz bir yatak odasıydı burası. Krem rengi duvarlar, büyük aynalar, pahalı avizeler... Bu odada yaşayan kadının imrenilecek bir hayatı olduğu sanılabilirdi. Ama bu odada, her sabah gözlerini açtığında ölmediği için hayal kırıklığına uğrayan bir kadın vardı.

Yavaşça yataktan kalktım. Sessizce, dikkatlice. Üzerime ince bir hırka aldım.

Bu evde titremek bile yasaktı.

Can, titrediğini görse "Ne var şimdi bunda? Bu kadar nazlı olma, otur yerine," derdi. Bazen titremem bile onu sinirlendirirdi.

Mutfığa girdim.

Ev sıcaktı. Ama bu sıcaklık bile içimdeki buzları eritmeye yetmiyordu. Yeni döşenmiş parkeler, cam gibi parlayan mutfak tezgâhı, sık sık yemek yaptığım, her köşesini ezbere bildiğim mutfak... Dışarıdan bakan biri, buradaki düzeni gördüğünde, içinde yaşayan kadının mutlu olduğunu sanabilirdi. Ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Bu mutfak benim için yalnızca bir zorunluluktuk. Bir sığınak değil.

Ocağa çay koydum. Ekmekleri dilimledim. Kahvaltı masasını hazırlarken gözüm pencereden dışarı kaydı.

İzmir'in gri sokakları... İnsanlar, başları eğik, yürüyordu. Kimse birbirine bakmıyordu. Kimse gülümsemiyordu.

Tıpkı benim gibi.

Tam o an, aklımın bir köşesinde bir şey kıpırdadı.

Şahin...

Neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? Sabahları nasıl uyanıyordu?

Bu mutfağın içinde, bu gri sabahın ortasında, bir anlığına gözlerimi kapattım. Onun sesini duymak istedim. Bana "Gülşah" deyişini hatırlamak istedim. Ama ne kadar hatırlamaya çalışsam da, sesini zihnime net bir şekilde getiremiyordum artık.

Bu beni daha da korkuttu.

İnsanın sevdiği adamı unutmaması mümkün müydü?

Bir anlık dalgınlıkla elimdeki bıçağı yanlış tuttum.

Acıyı ilk başta hissetmedim. Ama kanın sıcaklığını parmaklarımın ucunda hissettiğimde, gözüm bıçağın keskin kenarına kaydı.

Parmağım kesilmişti.

Ama hangisi daha çok acıyordu bilmiyordum.

Tenimdeki kesik mi? Yoksa kalbimde yıllardır açık duran o yara mı?

Elimi musluğun altına tuttum. Buz gibi suya temas ettiğimde, o an bir şey fark ettim.

Ben buradan gitmeliydim.

Ama nasıl?

Tam o sırada banyodan gelen kapı sesiyle irkildim.

Can...

Ellerimi çabucak kurularayıp masaya yöneldim. Kahvaltıyı hazırladığım hâlde mutfağın içinde fazladan oyalanırsam, Can'ın şüphelenmesine sebep olabilirdim.

Mutfığa girdiğinde, gözlerini masada şöyle bir gezdirdi. Ben göz göze gelmemek için çayı dolduruyormuş gibi yaptım. Beni izlediğini biliyordum. Onun her hareketini, her bakışını, her an tetikte bekleyen biri gibi hissediyordum.

Masaya oturdu. Hiç konuşmadı. Zaten konuşmasını istemiyordum.

Sessizlik, Can'la birlikteyken en güvenli şeydi.

Elim kızımın saçlarına gitti. Küçük, masum, dünyadan habersiz... Gözleri ıslı ıslıldı, kahvaltısına bakıyordu. Ama ben biliyordum, o da korkuyordu.

Onun saçlarını okşarken yüreğimin sıkıştığını hissettim.

Ben hiçbir zaman böyle sevilmemiştim.

Ne annem ne babam. Ne de şimdi Can...

Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Ama Şahin...

Şahin sevmişti beni.

Ve ben artık o sevgiden bile emin olamıyordum. O da geçmiş gibiydi. Sanki Şahin'in sevdiği o genç kız çoktan yok olmuştu. Yerine, gözlerinde ışık olmayan, korku içinde yaşayan, titremeyi bile kendine yasaklamış bir kadın kalmıştı.

Şahin'in sevdiği kadın gerçekten ben miydim?

Ben artık bambaşka bir kadına dönüşmüşken beni yine de sever miydi?

Çatalımı elime aldım ama ne açlık hissediyordum ne de kahvaltı yapabilecek hâlim vardı. Karşımda oturan Can sessizce çayını içiyordu. İçimde büyüyen sıkıntı, mideme kocaman bir taş gibi oturdu.

Buradan gitmeliydim.

Ama nasıl?

Ve nereye?

Kapı kapanınca içimde anlık bir rahatlama olduysa da çok kısa sürdü. Çünkü o kapının kapanması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Can gitmişti. Ama gölgesi, sesi, nefesi hâlâ bu evin içindeydi. Hâlâ mutfakta oturuyormuş gibi, hâlâ her an koridordan çıkıp karşıma dikilecekmiş gibi...

Elimi yüzüme kapattım. Birkaç saniye boyunca olduğum yerde kalıp nefes almaya çalıştım. Ama içime çektiğim hava bile sıkışmış gibiydi. Sanki buranın duvarları benim nefes almamı istemiyordu.

Sonra gözlerim telefonuma kaydı.

Can dostum...

Eğer o birkaç gün önce o cümleleri kurmamış olsaydı, hâlâ burada oturur, hâlâ kendimi kurtulamaz sanır, hâlâ Can'ın varlığını kaçınılmaz bir kader gibi kabul ederdim. Ama o konuşma... O konuşma bende bir şeyleri değiştirmişti.

O gece telefon çaldığında uyuyamamıştım. Can yanımda uyuyordu ama ben gözlerimi kapattığımda bile bir türlü içimdeki o sıkışıklık hissinden kurtulamıyordum. Telefonu aldım, sessizce mutfığa geçtim.

Ve sesi duyduğum an, içimde bir şey çözüldü.

"Gülşah, beni dinle. Sana yardım edeceğim."

O an, kulaklarıma inanamadım. Can dostumun sesi her zamanki gibi sakindi ama içinde bir ağırlık vardı. Daha önce de konuşmuştuk. Daha önce de kaç kere "Bırak şu adamı, git,"

demişti. Ama ben her defasında "Bilmiyorsun, yapamam," diyerek kestirip atmıştım.

Ama bu sefer sesi farklıydı. Daha emin, daha kararlıydı.

"Ben buradayım, anladın mı? Sana sadece söz vermiyorum, elimden ne geliyorsa yapacağım. Maddi olarak, manevi olarak... Şahin'i bulamazsan bile, kendine bir hayat kurabilmen için sana yardım edeceğim."

O an bir şey söyleyemedim.

Sadece yutkundum.

O konuşurken, sesi içime dolarken ellerim titremişti. Çünkü o bana her şeyin değişebileceğini anlatıyordu.

"Gülşah, dünyada hiçbir yer, her gün dayak yediğin Can'ın yanı olmaktan daha kötü olamaz. Bunu sen de biliyorsun. Bunu kabul et artık. Kızın için... Kendin için değilse bile kızın için bunu yapmalısın."

Bu cümleyi duyduğum an gözlerimi kapattım.

Kızım...

O sabah kahvaltıda bana gülümserken, Can ona "Ses yapma!" dediğinde bakışları nasıl hemen korkuyla yere inmişti. O an bir yumruk yememişti belki ama ruhu çoktan örselenmişti.

Ben de böyle büyümüştüm.

Sevilmeden. Değer görmeden. Sadece var olduğum için suçlanarak.

Ve şimdi, aynı şeyi kızıma mı yapıyordum?

O gece, telefonu kapattıktan sonra yatağa geri döndüm. Ama uyuyamadım.

Gözlerim tavana dikili kaldı. Kelimeler beynimin içinde dönüp durdu.

"Dünyada hiçbir yer, Can'ın yanından daha kötü olamaz."

O gece karar verdim.

Ve şimdi, Can'ın kapıyı çekip gitmesinin ardından, ilk defa bir şeyler gerçekten değişecekmiş gibi hissediyordum.

Telefonu elime aldım. Bir an bekledim. Ve aradım.

İlk çağışta açtı.

"Ben seninle konuştuklarımızdan çok etkilendim." Sesim biraz titriyordu. "Galiba hayatımda ilk kez cesaretili davranacağım."

Can dostum nefes aldı. Bekledi.

"Ve Can'dan kaçacağım."

Bu cümleyi söyledikten sonra bir şey koptu içimde. İlk defa yüksek sesle söylemiştim bunu. Gerçek bir ihtimal gibi. Bir hayal değil, bir gerçeklik gibi.

"Sana ne dedim?" dedi, sesi yumuşaktı. "Hiçbir yer, her gün öleceğini, öldürüleceğini düşündüğün bir hayattan daha kötü olamaz."

Bu sözleri duyunca gözlerimi kapattım. O kadar haklıydı ki.

"Yıllarca senin yardım tekliflerini reddettim," dedim. "Ama artık... Artık kendim için değilse bile kızım için bu cehennemden kurtulmalıyım."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

Sonra sesi, her zamanki gibi sakin ama kararlı bir şekilde duyuldu.

"Artık bitti Gülşah, artık kendini içine hapsettiğin o hapis-haneden kurtarıyorsun."

İşte o an, artık geri dönüş olmadığını hissettim.

*

Gerçekten gidiyordum.

Bu hayattan kurtulmak için bir yol vardı.

Ve biri bana inanıyordu.

Biri bana güveniyordu.

Ben de güvenecektim.

Telefonun diğer ucundaki ses her zamanki gibi şefkatliydi. Sakin, kararlı, güven verici ve artık verdiği karardan dönmemesi için onu bir an önce harekete geçmeye teşvik edici...

"Gülşah," dedi yumuşak ama net bir sesle, "bugün bunu planlamalıyız. Hazır Can yanında yokken kaçışını detaylandırmalıyız."

Yutkundum. Bunu yapmalıydım. Bu sefer gerçekten gitmeliydim.

Can dostum konuşmaya devam etti.

"Önce nereye gideceğine karar verelim."

Bu aslında en zor soruydu.

"Çünkü Şahin'in nerede olduğunu bilmiyoruz. Eğer Fransa'daysa, ona ulaşman çok zor olur," diye devam etti.

"Fransa'da değilse bile, senin elinde çocukla böyle bir bilinmezliğe dalman çok tehlikeli. Bence Diyarbakır'a gitmen çok daha güvenli olur. En azından ben de aksi bir durum olduğunda sana ulaşabilirim."

Sessiz kaldım. Söylediklerinin hepsi doğrudu.

"Evet..." dedim, sesim halisçe titreyerek. "Haklısın. Diyarbakır'da olmam Şahin'in haberdar olması açısından da daha mantıklı."

Can dostumun sesi daha da kararlı çıktı bu kez.

"Öyleyse ilk adımı atıyoruz. Öncelikle size Diyarbakır'da kalabileceğiniz dayalı düşeli bir ev bulmalıyım. Can'ın sizi bulma ihtimaline karşılık evi benim üzerime tutmalıyız. Sen çocuğunla doğrudan oraya gitmelisin."

Telefonu kavrayan elim iyice gerildi. "Evet... Mantıklı. Diyarbakır'a vardığımda ne yapacağım peki?"

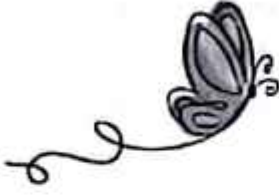
"Bence Selda'yı ara," dedi can dostum. "Bir şekilde, Selda sana yardım etmese bile, senin kızınla birlikte, sana şiddet uygulayan, seni neredeyse öldürmeye kalkan Can'dan kaçıp Diyarbakır'a sığındığını Şahin'e duyuracağını düşünüyorum. Ve Şahin'in de, her ne olursa olsun, şiddetten kaçıp kızınla birlikte Diyarbakır'a sığındığını duyup da sahipsiz kalmaya izin vereceğini sanmıyorum. En azından Diyarbakır'a gidişin, onunla temas kurmanı kolaylaştırır."

Derin bir nefes aldım. "Evet... Mantıklı geliyor."

Telefonun diğer ucundaki ses daha da yumuşadı. "O hâlde ben evi tutacağım, her şeyi planlayacağım, sana biletini alacağım. Sen de o sırada bir plan yaptığımızdan şüphelenmemesi için her şey normalmiş gibi davran. Her şey her zamanki gibi olsun ama yavaştan, ufak ufak valizleri hazırla. Yolculukta sana ve kızına lazım olacak şeyleri aldığın küçük bir çanta oluştur. Ben zaten çocuğun da senin de ihtiyaç duyabileceğin her şeyi tuttuğum evin adresine göndereceğim."

Gözlerimi kapattım.

Artık gerçek bir kaçış planı vardı önümde.

Telefonu kapattım.

Avuçlarım hâlâ sıcaktı, nefesimse düzensizdi. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, sanki oturduğum yerden kalksam yere düşecektim.

Gözlerim mutfaktaki masanın üzerindeydi ama hiçbir şey görmüyordum. Sadece zihnimde yankılanan o ses vardı. "Bugün planlamalıyız, Gülşah. Hazır Can yanında yokken, kaçışını detaylandırmalıyız."

Kaçışımı...

Bu kelime zihnimde yankılanıyor. Kaçıyorum. Bir yerden, bir hayattan, bir adamdan... Ama aslında kaçtığım şey sadece Can değil. Kendi kendime biçtiğim, bana dayatılan bu korkunç kader.

Başımı kaldırıp mutfığa baktım.

Burası benim hapishanemdi. Cam gibi parlayan mutfak tezgâhı, dolapların kusursuz sıralanışı, yeni gibi duran ocak... Ama burası benim için bir sığınak değil. Yemek yaparken elim titrediği, bir tabak kırıldığında nefesimi tutarak Can'ın tepkisini beklediğim, her köşesinde tetikte durduğum bir savaş alanı.

Ayağa kalkıp salona geçtim.

İçimdeki sıkışma hissi giderek büyüyor. Duvarlar üzerime geliyordu, nefes almak her geçen saniye biraz daha zorlaşıyordu. Sanki içimden bir el uzanıp boğazımı sıkıyor, nefesimi kısıyordu.

Gözüm koltuğun kenarına takıldı.

Beni en son orada yere savurduğunda başımı koltuk köşesine çarpmıştım. Kulağımın arkası günlerce zonklamıştı. Ama o an hissettiğim şey fiziksel acı değildi. O an fark ettiğim tek şey, çaresizliğimin içime nasıl çöktüğüydü.

Ve kızım...

Gözlerimi kapatıyorum. O sahneyi hatırlamak istemesem de belleğimde hâlâ taptaze duruyor.

Kızım, kapının eşiğinde durmuştu. O küçücük elleriyle kapıya tutunmuş, gözlerini bana dikmişti. Ama bakmıyordu. Bakamıyordu.

Çünkü yüzüme bakınca korkuyordu.

Annesinin yüzü tanınmaz hâle gelmişti.

Gözümün altı mosmordu. Dudaklarım patlamıştı. Yanığım şişmişti. Ve o küçücük çocuk, bunları izlemek zorunda kalmıştı.

İçimde bir şey kopuyor.

Kendi kendime fısıldıyorum.

"Bunu kendime ben yaptım."

Can dostum yıllar önce "Kaç git buradan," diye uyarmıştı. Kaç defa elini uzatmış, kaç defa "Sana yardım edeceğim," demişti.

Ama ben hep kalmıştım.

Kendi kendime "Başka şansım yok," demiştim.

Benim hayatım böyle, ben böyle yaşamak zorundayım demiştim.

Ama şimdi...

Şahin'in varlığını düşünmek bile beni yavaş yavaş hayata döndürüyordu.

İlk kez, yıllardır ilk kez, içimde küçücük de olsa bir kıpırtı vardı. Bir umut. Bir heyecan.

O ihtimal... Şahin'e ulaşabilme, ona varabilme ihtimali...

İçimdeki öldüğünü sandığım kadının küllerini kaldırıyor.

Bir anda, farkına varmadan avuçlarımı sıkığımı fark ediyorum.

Dudaklarımı ısırıyorum.

Bu sefer korkuya dönüşmesine izin vermeyeceğim.

Bu sefer kaçacağım.

Bu sefer, gerçekten gideceğim.

Telefonu kapattım. Elim hâlâ titriyordu. Kalbim, göğsümün içinde sıkışıp kalmış gibi atıyordu. Yine de bir şeyleri değiştirmeye gücüm vardı. En azından şimdilik.

Gözlerim evi taradı. Birkaç saat içinde bambaşka biri olacakmış gibi, son kez buraya bakıyormuşum gibi. Salondaki büyük halı biraz kaymış, kenarı katlanmıştı. Onu düzelttim. Masanın üzerindeki kırıntıları silerken, ben yokken bu masa kimlere kalır, kimler oturur diye düşündüm. Can bu sandalyeye oturup, kollarını arkaya atıp rahatça soluklanırken, ben hangi yolda, hangi şehirde olurdum?

Bunları düşünmek bile fazlaydı. Ayaklarım hâlâ bu evdeydi. Ellerim hâlâ bana ait olmayan bir hayata dokunuyordu. O yüzden normal olmalıydım. Her şey eskisi gibiydi. Can hiçbir şey anlamamalıydı.

Mutfağa geçtim. Düdüklü tencereyi çıkardım. Et koydum içine, soğan, sarımsak, domates. Çorba kaynasın istedim. Kokusu evi sarsın, normal bir gün gibi olsun. Ellerim yemeği hazırlarken zihnim kaçıp gidiyordu. Planımı düşünüyor, kaçacağım yolları hesaplıyordum. Bir ihtimal yakalanırsam, ne yapacağımı aklımdan geçiriyordum. Midem bulandı. Bir an her şey üstüme çöktü. Bir şey olur da gidemezsem? Eğer Can fark ederse?

Sakın. Sakın, Gülşah. Hiçbir şey olmamış gibi.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Derin bir nefes aldım. Gözümün içine baksa da bir şey anlamamalı.

Akşam yemeğini hazırlarken mutfağa girip bana göz ucuyla baktı. Çok konuşmadı. Can'ın konuşmadığı zamanlar tehlikeliydi. Düşünüyordu. Beni izliyordu.

Ben ise her zamanki gibi davrandım. Sofrayı kurdum, çorbayı servis ettim. Yemek yerken dikkatimi tabağıma verdim.

Göz göze gelmek istemedim. Ama hissediyordum. Beni izliyordu. Kaşığı ağzıma götürürken bile gözleri üzerimdeydi. İçimdeki korkuyu belli etmemek için kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Ellerimi fark ettirmeden masanın altına indirdim. Titriyor muydu? Evet, hafifçe. Ama bunu görmemişti.

Bir ara elini çatalın yanına koydu. Yavaş hareket ediyor. O kadar yavaş ki... Bir şey düşünüyor. O an içimden bir ses *Fark etti* dedi. Boğazımdan geçen lokma bir taş gibi oturdu mideme.

Yemeğin sonuna doğru yavrumu masadan kaldırdım. Çocuğumu kucağıma alıp odasına götürmek istedim. Ama tam o anda Can durdu.

"Bugün erken yattır," dedi.

Kapıda kalakaldım. "Neden?"

Gözlerini masadan kaldırdı. Çatalını bıraktı. "Seninle işim var."

Bu cümlelerin ağırlığı çöktü kalbime, seninle işim var demek bu gece yine sana döve döve tecavüz edeceğim demektir.

İdamını geciktirmeyi uman bir mahkûm gibi yavaştan alıyordum hareketlerimi. Ne kadar istesem de kaçınılmaz sonun ağırlığı çöküyordu bedenime. Yavrum yenice dalmıştı ki başını odanın kapısından uzatıp "Hadi, uyumadıysa da bırak gel, sabaha kadar seni bekleyecek değilim," dedi. Beklemezdi de. O şerefsiz canı ne zaman ne yapmak, nasıl yapmak isterse onu yapardı. İnsan değildi ki insanın hâinden anlasın. Dar ağacına yürürcesine yürüdüm her gece zindanım olan yatak odasına. Çoktan soyunmuş, suratında şeytani bir sırıtışla yatağın ortasında oturmuş bana bakıyordu. İçimde yükselişine engel olamadığım mide bulantısı yüzüme yansıyacak diye korkuyordum. Nasıl oluyordu bilmiyorum ama yıllardır onun bana dokunmasına alışamadığım gibi her seferinde biraz daha mide bulantısıyla karışık baygınlık hissiyle doluyorum tabii eğer şanslıysam. Şanslıysam diyorum çünkü bazı geceler dayak atmıyor sadece tecavüz ediyordu ama bazı geceler önce dövüyor

sonra keşke dövmeye devam etse de bunu yapmasa dediğim tecavüzünü gerçekleştiriyordu.

Bir gün ellerinde ölmeyi dileye dileye günleri yıllara ekledim. Her gün ölümün kurtuluş olacağını zannettiğim bir ömrü yaşayıp gençliğimi heba ettim.

Sanki bir şeylerden şüpheleniyormuşçasına agresifti yine bu gece. Saçlarımı çekiyor, boynumu dişliyor, sık sık yüzüme tokatlar atıyor, bedenime o kadar kötü davranıyordu ki bir ara acıdan yine bayılacağımı zannettim. Bayılmak kurtuluş değil zulmün dik alasıydı çünkü bayılırsam daha da çok sinirleniyor daha çok dövüyordu. Ne kadar sürdü bilmiyorum, bütün ağırlığıyla ezdiği bedenimin üzerinden kalktığında bedenim mi yoksa ruhum mu daha çok acıyordu inanın bilmiyorum.

Banyodan su sesi geliyordu. Can'ın keyifle duş aldığını biliyordum. Suyun altında rahatlayarak, belki de birazdan gelip yanımda uyuyacağı için kendini mutlu hissederek... Oysa ben yatakta kıvrılmış, bacaklarımı karnıma çekmiş, nefes bile almaktan korkar hâldeydim.

Bedenim yangın yeri idi. Parmaklarımı yavaşça, nereye dokunsam acıyacağını bilerek, üzerimde gezdirdim. Derimde morarmış yerleri hissedebiliyordum. Ezilmiş, incinmiş noktaları. Bu benim bedenim miydi? Sanki bana ait değil gibiydi. Sanki Can, her bir parçamı benden alıp gitmişti.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Elimle ağzımı kapattım, sesi çıkmasın diye dişlerimi sıktım. Çünkü eğer bunu hissederse... Eğer ağladığımı fark ederse... Beni tekrar mahveder.

"Beni mi düşünüyorsun, yoksa yine o pis herifi mi?" derdi. Bunu kaç kere yaptı? Kaç kere sesimi duyup, benim ağladığımı fark edip beni daha da ezdi? Kaç kere, nefes aldığım için bile suçlu hissettirdi?

Boğazıma taş gibi oturan hıçkırıkları içime gömmeye çalıştım. Gözlerim yandı, yanaklarım ıslandı. Ama titreyen dudaklarımı ısırdım. Sessiz olmalısın, Gülşah. Sessiz ol.

Banyodan hâlâ su sesi geliyordu. Keyfi yerindeydi. Her zamanki gibi. Benim ne hâlde olduğumu umursamazdı. Umursasa bile, sadece kızmak için umursardı.

Kendimi biraz daha sıkı sardım. Kollarımı bedenime doladım ama bu da yetmedi. Kendi bedenim bile bana yabancıydı artık.

Can yanıma yattığında nefesimi tuttum. Uyudu mu, uyumadı mı, bilemedim ama onun her soluk alışında içim çekildi. Bana dönük mü? Şimdi mi dönecek?

Her gece böyle. Her gece Can uyuyana kadar bekliyorum.

Bir süre sonra nefesi derinleşti. O nefesi tanıyorum. Ağır, düzenli, umursamaz bir soluk alış. Uyudu.

Usulca yataktan kalktım. Bunu da ezbere biliyorum. Nasıl kalkılır, yatak nasıl gıcırdamaz, onu uyandırmadan hareket etmeyi nasıl beceririm?

Banyoya girdim. Kapıyı kilitledim. Derin bir nefes aldım, yetmedi, bir tane daha.

Su omuzlarımdan aşağı süzülürken gözlerimi açtım, aynaya baktım. İşte buradayız, Gülşah.

İzler...

Boynumda mor lekeler. Omzumda diş izleri. İnsan sevdiği birini bu hâle getirir mi?

Elimi kaldırıp kaburgalarımı yokladım. Acı... Ne kadar sert bastıysam, o kadar çok. Üzerine dokunduğumda bile içim sızlıyor. Asıl sızı, içeride. Göğsümde bir düğüm var sanki. Çözülüyor, sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor.

Su hâlâ akıyor ama ben yıkanmış hissetmiyorum.

Keseyi aldım. Bastırarak sürttüm. Onun dokunduğu her yere, her noktaya. Derimi kazıyormuşum gibi. Can'ın izlerini sileceğim, silmeliyim. Gözlerim yandı ama su yüzüme karışınca, ağladığımı bile anlamadım.

Öyle bastırdım ki, bileklerim acıdı. Ama o izler hâlâ orada.

Her defasında böyle oluyor. Ne kadar keselersem keseleyeyim, izler geçmiyor. Tenimde değil ki... İçimde. Ruhuma yapıştı o izler.

Gözlerimi kapattım. Uzun kalmak istedim burada. Su aksın, ben kaybolayım. Ama kalamam. Çünkü uzun kalırsam Can sorar.

Geçenlerde fazla kalmıştım. "Duşta ne yapıyorsun bu kadar?" diye sormuştu. O sorunun altında ne olduğunu biliyorum. Sorgu, şüphe, öfke. Bir bahane daha vermem ona.

Suyu kapattım. Kendimi yıkadım ama temizlenemedim.

Havluya sarınıp aynaya bir daha baktım. Ben hâlâ buradayım. Ama içimdeki Gülşah... O, artık başka bir yerde.

Telefon çaldığında içimde bir ürpertiyle birlikte bir sıcaklık da hissettim. Biliyordum. Bu telefon çok önemliydi. Bu telefon bir başlangıçtı.

Ekrana baktım. Can dostum. Ama sadece bir dost değil... Beni bu hayatta en çok koruyan, bana benden çok annelik eden tek insan. Benden küçük olmasına rağmen... Hep benim annem oldu. Sığınacak limanım, dertlerimi yüklenip sırtlayanım, en karanlık zamanımda ışığım oldu. Şimdi de, beni bu cehennemden kurtaracak olan o.

Elim titreyerek açtım telefonu. "Efendim?"

Adımı öyle sevgiyle, öyle güven vererek söyledi ki... Bir an, gerçekten kurtulabileceğimi hissettim.

"Gülşah, Can'ın en uzun süre evde olmadığı gün ne zaman?"

İçime koca bir taş oturdu. İşte bu. O an geldi. Kaç kere bunu hayal etmiştim? Kaç gece uykusuz kalıp, "Bunu nasıl yaparım?" diye düşünmüştüm? Ama şimdi gerçekleşiyordu.

Bir an gözlerimi kapattım. Düşün, Gülşah.

"Cuma," dedim. "Öğleden sonra mesaiye kalıyor. Sonra arkadaşlarıyla meyhaneye gidiyor. Sonra..." Boğazıma bir şey düğümlendi. Sonrasını söylemek bile ağırdı.

"Sonra bir eskortla otele gidiyor."

Telefonun diğer ucundan derin bir nefes sesi geldiğini duydum. Biliyorum, o da öfkeleniyor. Ama bana hissettirmemek

için sesi yumuşak ve sakin kaldı. Çünkü onun görevi beni sakinleştirmek.

"Tamam. O zaman cuma öğleden sonra biletini alıyorum. Gülşah, her şey hazır. Sadece sakin ol, tamam mı? Sakın ama sakın hiçbir şey belli etme. Her şey yolunda gibi davran."

Bütün vücudum titriyordu. Gerçekten mi? Gerçekten gidebilecek miyim?

"Sana eşyalı bir ev tuttum Diyarbakır'da. İçinde her şey var. Kızının ihtiyacı olabilecek her şeyi düşündüm, aldım. Senin için de. Gitmeden önce bavul hazırlamana bile gerek yok. Orada neye ihtiyacın varsa bulacaksın. Eksik olanları da sipariş verdim. Muhtemelen siz varana kadar kapıya bırakılmış olur."

Bir an nefes alamadım. Bu kadarını beklemiyordum.

"Sen... Bunca şeyi benim için mi yaptın?" Sesim o kadar kısık ki, neredeyse duymayacaktı.

"Sen olsan benim için yapmaz mıydın?"

Gözlerim doldu. "Yapardım."

"Öyleyse ben de yaparım. Sen benim kardeşimsin, Gülşah. Ruhumun kardeşi. Seni orada bırakamam."

İçimde bir şey kırıldı. Ama bu sefer korkudan değil. Bu sefer... İlk defa gerçekten birinin beni sahiplendiğini hissediyordum. Kalbime uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklık doldu.

Sesi iyice yumuşadı ama içindeki güç hep aynıydı.

"Şimdi beni dinle. Çok sakin ol. Sakın ama sakın hiçbir şey belli etme. Can anlamamalı. Anlarsa... Gidemeyiz."

Nefesim sıkıştı. "Tamam."

"Cuma günü havaalanına gider gitmez beni ara. Uçaktan inince taksiye bin, sana gönderdiğim adresi ver. Orada her şey hazır. Seni bekliyor."

İçimde bir ses hâlâ *Ya yapamazsam?* diyordu. Ama onun sesi her şeyi susturdu.

"Bunu yapacağız, Gülşah."

Ve işte o an, konuştuklarımızın ihtimal olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşmeye başladığını hissettim.

Can dostumla telefonda konuştuktan sonra yarım saat boyunca evin içinde boş boş dolandım.

Elim bir şeye uzanıyor, sonra ne yaptığımı unutup başka bir şey yapıyordum. Çay koydum ama ocağın altını açmayı unuttum. Sonra fark edip açtım ama bu sefer de demlik yeri ne tencerede kaynayan suyun içine çay atıyordum neredeyse.

Tezgâhı silmek için bezi aldım ama bezi bıraktığım yeri unuttum. Sürekli bir şeyleri unutuyordum.

Kafamın içinde, kaçış planını tekrar tekrar düşünüyor, olabilecek her ihtimali hesaplamaya çalışıyordum. Her şeyin yolunda gideceğini umuyordum ama ya gitmezse? Ya bir yerde açık verirsem?

Tam kendimi toparlamaya çalışırken telefon çaldı.

Elimdeki bezi yere düşürdüm. Bir an kalbim hızlandı. Ekranı baktım. O.

İçimden bir sürü düşünce geçti. Bir şey mi oldu? Bir şey mi ters gitti? Vaz mı geçti? Yapamayacak mıyız? Korktu mu?

Ellerim titreyerek açtım. "Efendim?"

Sesi her zamanki gibi şefkatliydi ama bu kez içinde hafif bir tedirginlik vardı. Bastırmaya çalışıyordu ama ben hissediyordum.

"Gülşah, benim de aklıma sonradan geldi. Bu Can senin telefonlarını dinlettiriyor olabilir mi? Ya da senin nerede olduğunu öğrenebilmek için bir takip cihazı falan koymuş olabilir mi?"

Bir an nefesimi tuttum. Bunu neden ben düşünmedim?

Ama hemen toparlandım. İçimden gelen sesi susturup mantıklı düşünmeye çalıştım.

"Kesinlikle olamaz," dedim net bir şekilde. "Eğer konuşmalarını dinliyor ya da takip ediyorsa, seninle yaptığımız bu

kaçış planını gördüğü, duyduğu ilk gün bizi yaşatmazdı. Bunu biliyorsun."

Bir sessizlik oldu.

Telefonun ucundaki nefes alışverişini duydum. O da korkuyordu. Ama korkusunu bastırmaya çalışıyordu.

"Biliyorum," dedi yavaşça. "Ama yine de bu ihtimali göz ardı edemeyiz. Belki dinlemiyordur, belki mesajlarını okumuyordur ama nerede olduğunu öğrenmek için bir takip cihazı koymuş olabilir. Bunu bilemeyiz. Gülşah, ne olur bu ihtimali düşünelim."

İçimde bir düğüm oluştu. Can... Bunu yapmış olabilir miydi?

"Bilmiyorum," dedim. "Bence gerek duymamıştır. Çünkü bugüne kadar ne kaçacağım ile ilgili bir imada bulundum ne de bunu düşündüğümü hissettirecek bir şey yaptım. Kaçmayı aklımın ucundan bile geçirdiğimi düşünmüyordur. O yüzden telefonuma böyle bir şey yapmış mıdır emin değilim. Ama... Haklısın, bunu göz ardı edemeyiz."

Karşıdan derin bir nefes aldığını duydum. "Bak, cuma günü gelmeden çık bir telefon al. Eski telefonundaki bütün mesajları sil. Şu an bile konuştuklarımızı, mesajlarımızı hemen sil."

"Zaten siliyorum," dedim. "Sen bende kayıtlı bile değilsin. Can benim kimsesiz olduğumu, konuşacak kimsem olmadığını biliyor. O yüzden hiçbir zaman kaçacağımı düşünmedi. Ama..." Duraksadım. "Ama yine de bir telefon almam gerekiyorsa alırım."

"Kesinlikle almalısın," dedi ısrarla. "Telefonun takip edilmiyor olabilir ama risk alamayız. Hem hattını da değiştir. Ve..."

Sesinde bir ciddiyet vardı. İçime bir ürperti yayıldı.

"Evden çıkmadan önce eski telefonunu parçala ve denize at. Ya da bir çöpe at. Ama sakın ama sakın yanında götürme."

Bunu söylerken sesinde öyle yoğun bir korku yüklüydü ki.

O an kalbim sıkıştı. Gerçekten bunu yapıyorduk.
"Tamam," dedim. "Ne diyorsan yapacağım."
İçimi bir sıcaklık kapladı. Artık geri dönüş yoktu.

Hemen o gün çıktım, kendime yeni bir telefon ve hat aldım. Hattı alırken bile içimde bir sıkışma vardı. Sanki biri beni izliyormuş gibi, sanki kasadaki adam bile ne yaptığımı biliyormuş gibi... Ama hiçbir şey belli etmemem gerekiyordu.

Telefonu aldım, yeni hattı taktım, eski telefonumu ise tekrar tekrar kontrol ettim. Can gerçekten beni dinletiyor olabilir miydi? Ya da telefonuma takip cihazı koymuş olabilir miydi?

Ama içimde bir his, bunun mümkün olmadığını söylüyordu. Eğer öyle bir şey olsaydı, şimdiye kadar çoktan anlamış olurdu. O kadar rahattı ki... O kadar emindi ki ben bir yere gidemezdim, ben kimseye bir şey anlatamazdım.

Ama ben yine de can dostumun sezgilerine güvenmeyi seçtim. O benden daha temkinliydi. Ve haklıydı, hiçbir ihtimali göz ardı edemezdim.

O yüzden aynen dediği gibi, evden ayrılmadan hemen önce telefonumu parçalayacak ve en yakındaki çöp kovasına atacaktım.

Gün akşama eriştiğinde uzun yıllar sonra ilk defa içimde bir kıpırtı vardı.

Bir şeyler değişiyordu.

Bu zamana kadar hep beklemiştim. Bir şeylerin değişmesini, düzelmesini, düzeltemiyorsam da kendi kendine geçmesini. Ama ilk defa... Harekete geçmiştim.

Ve arkamda bana güvenen, beni seven, beni her zaman koruyacağını bildiğim güçlü bir kadın vardı. O benim ne kadar

güçlü olduğumu görüyordu, bana hep görmediğim bir pence-
reden bakıyordu.

O gece uyumaya çalışırken aklımdan bir şey çıkmıyordu...
Selda.

Onu arayıp haber vermeli miydim?

Diyarbakır'a geleceğimi, ona ihtiyacım olduğunu şimdi mi
söylemeliydim, yoksa gidince mi?

Selda benim Şahin'e ulaşabilmemi sağlayacak tek kozdu.

Ama ya erken haber verirsem ve bir şeyler ters giderse?

Bunu düşündükçe içim sıkıştı. Kendi kafamda bir ileri bir
geri gidip duruyordum. Ne yapmam gerektiğini bilemedim.
İşin içinden çıkamayınca tekrar can dostumu aradım.

"Sence ne yapalım?" dedim. Sesim tedirginliğimi ele veriyordu.

O hiç tereddüt etmedi. Zaten günlerdir bunu düşünüyor gi-
biydi.

"Dur, şimdi kaçışı tamamlamadan önce bunu ben de ölçüp
tartıyorum günlerdir," dedi. "Şimdiden mi Selda'yı arasan,
yoksa sonrasında mı? Kararsız kaldım. Ama bak Gülşah, Selda
bazen hiç hesap edemediğimiz şeyler yapabiliyor. O yüzden
bence önce Diyarbakır'a git, öyle ara."

Bir an içimde bir şey kıpırdadı. "Selda asla kötülüğüme bir
şey yapmaz," dedim.

Dostum bir an sustu. Sonra yumuşak ama net bir sesle
konuştu. "Gülşah, senin güvenini anlıyorum. Ama biz şu an
hata yapamayız. En kötü ihtimali de düşünmek zorundayız.
Eğer olur da Selda sana yardımcı olmayı reddederse, ya da
bir şekilde Can'a söylerse?"

"Hayır," dedim hızla. "Selda bunu yapmaz."

Ama onun sezgileri... Benim hislerimden daha güçlüydü.

Ben ona hep bir üst akıl gibi bakmıştım. Hep benden daha
öngörülü, daha sezgisel olduğunu düşünmüştüm.

O yüzden ben ne kadar aksini düşünsem de, yine de ona
güvenmeyi seçtim.

"Tamam," dedim. "Haklısın. Diyarbakır'a gidince arayacağım."

Ve sonra... Günler hızla geçti.

Her şey sıradanmış gibi görünerek, sıradanmış gibi yaşanarak geçti.

Ama benim içimde bambaşka bir fırtına kopuyordu.

Sonunda cuma sabahı geldi.

Perşembe gecesi içim içime sığmıyordu. Can erkenden uymuştu. Kızımı da erkenden uyutmuştum. Yarın yolculukta uykusuz kalıp huzursuz olmasını istemiyordum.

Son kez eve baktım.

Her bir duvarı, yaşadığım acılara tanıklık eden bu eve...

Kendi ellerimle ördüğüm hapishaneme...

Her köşesinde yaşadığım şiddetin izleri vardı. Bazılarını silmiştim, bazıları hâlâ gözle görünüyordu, bazılarıysa içimde saklıydı.

Gözlerimi kapattım. Bu ev insan olsaydı, bunca acının, bunca kederin eşlikçisi olsaydı, çoktan hastalanır giderdi.

O sırada farkında bile olmadan elim göğsüme gitti.

Bir zamanlar bana misafir olan o kötü huylu hücrelerin olduğu yere...

Ne garip değil mi? Ne kadar önemli bir organdır meme bir kadın için. Ama benim için sadece kızımı emzirmek, onu beslemek için kullandığım bir organdı. Kadın gibi hissetmediğim için... Eğer bir şeyler ters gitseydi ve onları aldırma zorunda kalsaydım bile, bunu önemser miydim bilmiyorum.

Uzun zamandır oradan ses çıkmıyordu. Umarım her şey yolundadır, diye düşündüm.

Ama sanki içimde bir his, bir süre sonra bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini sezmiş gibiydi.

Can dostumu aramak istedim ama... Ya Can sesimi duyarsa? Ya her şeyi mahvederse?

Bunu göze alamadım. Ama onun da şu an benim gibi uyuyamadığını, sabaha kadar kafasında planlar kurduğunu, olası-
lıkları hesapladığını o kadar iyi biliyordum ki.

Tam bunları düşünürken telefonuma bir mesaj düştü.

O da uyuyamıyordu. Tahmin ettiğim gibi... O da sabaha kadar kurup duruyordu. Kafasında her ihtimali düşünüyor, en kötü senaryoları hesaplıyordu.

Allah'ın izniyle Diyarbakır'a varabildiğimi gördüğünde rahatlayacaktı. Çünkü en nihayetinde yaptığımız şeyin ne kadar büyük bir risk olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Son birkaç saat, yarı uykulu yarı tedirgin geçti. Uyudum mu, uyumadım mı bilmiyordum. Gözlerimi her kapattığımda Ya yakalanırsam? Ya bir yerde açık veririm? diye düşünüyordum.

Ve sonunda sabah oldu.

Can her zamanki huysuzluğu ve huzursuzluğuyla sabahı zehretti. Son kez.

Ama hiç farkında değildi. Bunun son olduğunu bilmiyordu.

Sonra her zamanki gibi evden çıktı. İşe gitti.

Bugün mesai sonrası eve dönmeyeceği tek günüydü haftanın. Muhtemelen işten sonra arkadaşlarıyla meyhaneye gidecek, ardından da sabaha kadar kiraladığı eskortla otel odasında eğlenecekti.

O hayatın tadını çıkarırken ben çoktan bu şehirden ayrılmış olacaktım.

Can dostumun benim için ayarladığı evde, kızımın yeni bir hayata başlayacaktım.

Ama şu an önümde sadece bugünü atlatmak vardı.

Gerisini düşünmeyecektim.

Sadece bugünü atlatacağım.

Ve sonra... her şey güzel olacak.

Can dostum bir keresinde bana şöyle demişti:

"Gülşah, kendinle ilgili, geleceğinle ilgili, kaderinle ilgili artık kötü konuşmayı bırak. İnsan en çok kendi sesinden

duyduklarına inanır. Ve biz sözlerimizle büyü yaparız kendimize."

Haklıydı.

Bugüne kadar yaşadıklarım bende 'her şey kötü olacak' inancını kökleştirmişti. Ama bundan sonrası için...

Kendi kaderime dair sözlerimi değiştirmeyi deneyecektim. Denemeye değerdı. Ne kaybederdim ki?

Can gittikten sonra ilk yaptığım şey banyoya girmek oldu. Sıcak suyun vücuduma değmesiyle birlikte, yıllardır üzerime yapışan ağırlık sanki yavaş yavaş akıp gidiyordu.

Kendime şaşıırıyordum. O kadar uzun zamandır aynı dönünün içinde yaşamıştım ki, yıllar sonra ilk defa gerçek anlamda nefes alıyormuşum gibi hissediyordum.

Duş alırken aynaya baktım. Kendimi tanımakta zorlandım. Yüzüm solgundu. Gözlerimin altında yorgunluk izleri vardı. Ama o yorgunluğun altında... İlk defa bir kıpırtı hissediyordum.

Bugün benim yeni hayatımın ilk günüydü.

O yüzden kendime bir söz verdim.

Bugün, Can'ın dövüp dağıttığı, korkutup susturduğu, "Sen hiçbir şey yapamazsın!" dediği o kadın gibi olmayacaktım.

Bugün, ben olmaya başlayacaktım.

Bunu düşünerek yıllar sonra ilk defa hafif de olsa makyaj yaptım. Göz altılarımı biraz kapattım, dudaklarıma hafif bir renk sürdüm. Saçlarıımı kurutup fön çektim.

Aynada kendime tekrar baktım. Biraz daha iyi görünüyordum. Biraz daha ben gibiydim.

Hafifçe gülümsedim. Sonra parfüm sıktım.

İşte o an, ilk defa kendimi tekrar kadın gibi hissetmeye başladım.

Ama en önemlisi... kendimi tekrar insan gibi hissettim.

Kızımı zaten çoktan hazırlamıştım. Küçük el valizimi aldım. Son kez etrafa baktım.

Burası benim hapishanemdi.

Her duvarında acım vardı. Her köşesinde susturulmuş çığlıklarım, bastırılmış öfkelerim, kırılmış hayallerim vardı.

Ama bu defa son kez bakıyordum.

Sonra elime eski telefonumu aldım. İçindeki mesajları, konuşmaları çoktan silmiştim ama... Artık bu telefonun var olmaması gerekiyordu

Mutfaktan çekiç aldım, yere koydum ve ekranına bütün gücümle vurdum.

Camı çatladı, kırıldı. Ama yetmezdi.

Bir daha vurdum. Sonra tekrar. İçimden bir şeyler sökülüp atılıyormuş gibiydi.

Telefonun parçalara ayrıldığını görünce derin bir nefes aldım. Sonra yere eğildim, küçük parçaları bir torbaya doldurdum.

Bitti.

O telefon artık yoktu.

Kızımı yanıma aldım ve taksi çağırdım.

Torbaya koyduğum telefonun parçalarını yanıma aldım.

Arabaya biner binmez taksiciye döndüm.

"Birkaç dakika sonra bir yerde durabilir misiniz? Çöp kutusuna bir şey atacağım."

Adam başını salladı.

İçim titredi. *Bu son, dedim. Bu telefonla birlikte, o hayattan da kopuyorum.*

Taksi bir köşe başında durdu. Kapıyı açıp torbayı çöp kutusuna attım.

Ne arkama baktım ne de duraksadım.

Arabaya geri bindim. "Havaalanına devam edelim."

Havaalanına vardığımda içimde garip bir rahatlama oldu. Bundan sonrası kolaydı. Pasaport kontrolü yoktu, hiçbir ekstra engel yoktu. Sadece biletimizi kontrol ettirdik, kapıya geçtik.

Son kez İzmir'e baktım.

Bu şehir benim hem hapishanemdi hem acıların diyarıydı hem de hayatımın en güzel günlerinin yaşandığı yeri.

İzmir bir zamanlar benim en sevdiğim şehirdi ama artık kaçmak istediğim bir yere dönüşmüştü.

Bir gün buraya geri döner miydin?

Evet. Ama sadece Şahin için.

Eğer bir gün geri döneceksem sadece ve sadece onunla birlikte dönerdim. Yoksa bu şehrin yakınından bile geçmek istemezdim.

Bunları düşünürken uçak havalandı. Gökyüzüne baktım, sanki içimde bir şeyler bırakıyordum o bulutlara.

Göklerde vedalaştım İzmirle.

Sonra uçağın gürültüsüne rağmen kendi içime döndüm.

Bir yolculuk sadece bir yerden bir yere gitmek değildir. İçinde de bir şeyler değiştirir, seni sen yapan taşları yeniden dizer.

Ve ben bu yolculukta içimdeki korkunun yavaş yavaş azaldığını fark ettim.

Sanki Diyarbakır benim güvenli limanımdı.

Şahin orada mıydı, bilmiyordum. Ama benim orada olduğumu bir şekilde öğrendiğinde beni koruyacağından o kadar emindim ki.

O yüzden ilk defa gerçekten rahat bir nefes aldım.

Uçak indiğinde, valizleri beklerken telefonumu kontrol ettim.

Can dostum defalarca aramıştı.

Gülümsedim. Ne kadar pımpirikli olduğunu bilmez miyim?

Bir yandan sakın durmaya çalışıyordu ama içinde fırtınalar koptuğuna o kadar emindim ki

Hemen aradım. Telefonu açtığında sesinde hem şefkat hem neşe hem de kontrolü asla elden bırakmayan bir tedirginlik vardı.

"Sağ salim indiniz mi?"

"Evet," dedim. "Bavulları bekliyoruz."

Nefesini tuttuğunu duydum. "Tamam. Şimdi hemen doğruca verdiğim adrese git. Sakın ama sakın ortalıkta dolaşma. Birkaç gün evden çıkma."

"Tamam," dedim ama içimden *buna gerek var mı gerçekten?* diye geçiriyordum.

O hemen ekledi. "Gülşah, bunu yapmak zorundayız. Sana bir peruk aldım.

"Peruk mu?"

"Evet. Çünkü sen çok güzel, dikkat çekici bir kadınsın."

Bir an sustum. Çünkü bunu söylerken sesindeki tedirginliği duyuyordum.

"Bak, birkaç gün dışarı çıksan insanlar senin ve yanındaki o küçücük kızın farkına varacak. Ve Allah korusun, Can sizi aramaya kalkarsa, buraya gelirse... Tarifleyebilme...

Bir şey diyemedim.

O devam etti. "Bak, Diyarbakır büyük bir yer. Ama biz her ihtimali düşünmek zorundayız. O yüzden senden ricam, sana sipariş ettiğim o peruğu tak ve çok ortalarda görünme."

İç çektim. Haklıydı.

Zaten en zor kısmı atlatmıştık. Artık her şeyi planlı yapıyorduk.

"Tamam," dedim. "Ne diyorsan onu yapacağım."

"Biliyorum." Sesinde yumuşak bir gülümseme vardı.

"Bundan sonrası kolay mı olacak sence?" dedim.

"Gülşah," dedi. "En zor kısmı atlattık. Bundan sonra yapmamız gereken tek şey, Şahin'i varlığından haberdar etmek."

Derin bir nefes aldım.

"Tamam," dedim. "Bunu da halledeceğiz."

Ve işte o an, içimde ilk defa bir şeylerin gerçekten yoluna gireceğini hissettim.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama şaşkınlıktan hiçbir şey hissetmediğim bir taksi yolculuğunun sonunda, can dostumun verdiği adresteydim.

Kapının önünde birkaç kargo vardı. Onları alıp can dostumun paspasın altında olduğunu söylediği anahtarı kilide soktum ve kapıyı açıp içeri girdim.

Ve işte o an, gerçekten kurtulduğumu hissettim.

Karşımda iğneden ipliğe her şeyin düşünüldüğü bir ev vardı. Burada sadece ben ve kızım eksiktik.

Her şey yerli yerindeydi. Tertemiz çarşafklar, banyoda sıralanmış havlular, mutfakta dizili birkaç temel gıda, çocuk odasında küçücük bir yatak... Daha içeri girer girmez, burada bana "yeniden başlamak" için bir yer hazırlandığını hissettim.

Kızım küçük gözlerini açmış etrafına bakıyordu. Sanki olan bitenin farkında değilmiş gibi görünüyordu ama ben biliyordum.

O küçücük bedeni, benim ruh hâlimi hissediyordu. Değişen enerjimi, içimdeki hafiflemeyi fark ediyordu.

Sessizce yere oturdu, yanımdan ayrılmadı.
Kargoları açtım, evi inceledim, yanımda getirdiğim küçük
valizi içindeki kıyafetlerle dolaba yerleştirdim.

Ama tam o sırada... Kulaklarımda bir ses çınladı.

O tiz, titiz ses.

İnuy, onları yıkamadan mı koyacaksın dolaba?

Başımı iki yana salladım, kendi kendime güldüm.

Tam olarak şu an beni görse, aynen böyle derdi.

Sonra durdum. Neden görmüyor ki?

Hemen telefonumu açtım, görüntülü aradım. Ve ekranda
her zamanki hâliyle can dostum belirdi.

Yüzü kıpkırmızı olmuş, gözlüğü yana kaymış, saçları dağınık
bir şekilde toplanmıştı. Üzerinde yine o gri, polar sabahlı-
ğı vardı.

Beni görür görmez gözleri büyüdü.

"Ne yaptın?" dedi, sesi telaşlıydı.

"Geldim," dedim, hafifçe gülümseyerek.

O kadar heyecanlıydı ki benim gülümseyen yüzümü gö-
rünce bir an için duraksadı.

Ama sadece birkaç saniyeliğine...

Sonra, hangimiz önce başladı bilmiyorum ama bir anda iki-
miz de hüngür hüngür ağlamaya başladık.

Bir terapi seansı gibiydi.

Onun sesi titriyordu, benim boğazım düğümlenmişti.

Ben ne kadar korktuysam o da en az benim kadar kork-
muştu.

O hep sakin, hep kontrollü görünüyordu ama aslında o da
en az benim kadar tedirgindi. Sadece bana belli etmemeye ça-
lışıyordu. Yine de kendini toparlayan ilk o oldu.

Gözyaşlarını sildi ve her zaman yaptığı gibi, ağlamasını
kahkahaya dönüştürdü.

Sonra cırladı:

"BAŞARDIK!"

Ve ayağa kalkıp o tuhaf, garip Ankara oyun havalarına benzeyen, aynı zamanda Michael Jackson dansına dönüşen hareketlerinden birini yaptı. Çoraplarının içine soktuğu pijama paçalarıyla, saç baş dağınık, beni her zaman güldürdüğü gibi yine güldürmeyi başardı.

Ve ikimiz de kahkahalarla kırıldık

Gözlerimden yaşlar akıyordu. Ama bu defa acıdan değil.

Başarmıştık.

Ben nasıl onu manevi annem olarak görüyorsam o da beni manevi çocuğu gibi görüyordu.

Benden küçük olmasına rağmen bana yaptığı annelik, beni koruyamadığı için içten içe kendine kızması, yıllarca uzattığı eli reddettiğim için bana incinmesi...

Ama sonunda, ben kazandım.

O kazandı.

Biz kazandık.

Telefon görüşmesi önce ağlamaklıydı, sonra kahkahalıydı... Ama sonunda yine ciddileşti.

Gözlerini silip ekrana daha dikkatli baktı.

"Gülşah, unutma. Dışarı çıkmak yok. Zorunlu bir şey olmadıkça evden ayrılma. Şimdi sana yeni bir kredi kartı çıkartacağım. Ek kart olarak göndereceğim, oradan ihtiyacın olan her şeyi alabilirsin. Online sipariş de verebilirsin, sanal kart oluştururum."

Ben hâlâ evin içinde geziniyordum.

Her şey düşünülmüştü. Dış ipi bile vardı banyoda.

"Sen..." dedim, şaşkınlıkla. "Sen bu kaçıışı benden çok daha önce planladın, değil mi?"

Gözlüklerini düzeltti. Derin bir nefes aldı.

Ve sonra sadece, "Evet," diyebildi.

Sesi titriyordu.

"Ben," dedi, "sen o adamla evlenip mutsuz olduğun günden beri bu kaçıışı planlıyorum."

Gözlerim doldu.

Ama o devam etti.

"Ama sen her zaman teklifimi reddettiğin için hiçbir zaman hayata geçirememiştik. Ama artık... artık oldu."

Ve sonra sesi boğuldu.

Gözyaşlarına boğuldu.

Onu anlıyordum. Bir insan, kendini kurtarmak istemediğinde, ona uzatılan elleri itmeye devam ettiğinde...

Onun için kahrolmaktan başka yapılacak bir şey kalmazdı.

Ve can dostum benim için yıllarca kahrolmuştu.

Ama sonunda, onun inadı, onun sevgisi, onun koruyuculuğu, onun şefkati...

Beni yendi.

Ve ben kurtuldum.

Bir şeyi merak ediyordum.

"Allah aşkına," dedim, elimdeki havluya bakarak. "Sen bu dış ipinden banyodaki taraklara kadar her şeyi nasıl yerleştirdin? Tamam, eşyalı ev tuttun, tamam ama bu kadar ince detaya kadar nasıl düşündün, nasıl hallettin?"

Telefonun diğer ucundaki yüz, koca bir kadın olmasına rağmen her zaman küçük bir kız çocuğunu andıran o tatlı ifadesiyle bana döndü.

Gülümsedi.

"Biliyorsun ki," dedi, "ben artık Diyarbakır'da hatırı sayılır derecede tanınan birisiyim. Orada bazı arkadaşlıklarım oldu, bazı dostlar edindim."

Sustu.

Ben de sustum.

Sebebini ikimiz de biliyorduk.

Birbirimize sakince baktık. Sonra kahkahalarla gülüştük.

Ama zihnimde hâlâ bir soru vardı.

"Peki," dedim. Sesim biraz endişeliydi. "Sana yardımcı olan kişiler bu evin kimin için planlandığını, düzenlendiğini biliyor mu?"

Aslında cevabı biliyordum. Onun beni asla açık etmeyeceğini biliyordum. Ama yine de bunu sormak zorundaydım. İçimde, nedensiz bir kaygı vardı.

Gülümsedi.

Ama bu sefer öyle sıradan bir gülümseme değildi. O derin, güven veren, her zaman beni sarıp sarmalayan gülümsemesiydi.

"Hayır," dedi. "Ben seni herkesten gizledim. Ve sonsuza dek senin mahremiyetini koruyacağıma söz verdim."

Gözlerini kapattım.

Ben ona güveniyordum. Ama o, benim bile hayal ettiğimden çok daha fazla fedakârlık yapıyordu.

"Sen," diye devam etti, "bir gün kendin 'Ben artık tanınmak, bilinmek istiyorum' demediğin sürece, hem benim için hem de seni tanımasını, hikâyeni okumasını sağladığım insanlar için sadece Gülşah olarak kalacaksın her zaman."

O an içimde bir şey sıkıştı.

"Yanlarından geçeceksin," dedi. "Belki seni sokaklarda görecekler. Ama hiçbir zaman senin o kız olduğunu bilmeyecekler."

Telefonu sıkıca tuttum.

Beni öyle bir korumuşt ki... Herkesten. Her şeyden.

Ben ona güveniyordum. Ama o, bana daha fazlasını veriyordu.

Benim için o kadar çok zorluğu sırtlanmıştı ki...

Ve söz verdiği gibi yıllarca benim kimliğimi o kadar büyük bir özenle gizlemişti ki... Eşi, ailesi, en yakın arkadaşları... Beni onlardan bile saklamıştı.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ama benim için neler yapabileceğinin de farkındaydım.

İçimde büyük bir huzur hissettim. Yalnız de...

Biraz daha sohbet ettikten sonra can dostumun sesi riddileşti.

"Gülşah," dedi, sesi daha net, daha kararlıydı. "Selda'ya ulaşman lazım."

Gözlerimi kapattım. Bunu biliyordum. Ama duymak yine de içimi sıkıyordu.

"Ve ona," diye devam etti, "buraya sadece Şahin'i bulmak, onunla temas kurmak için değil... Aynı zamanda seni öldürmeye döven ve bir gün gerçekten öldüreceğinden korktuğun kocanın şiddetinden kaçtığın için geldiğini söyle."

Yutkundum.

Söylediği her şey doğruydı. Ama bunu Selda'ya nasıl anlatacaktım?

"Hatırlıyorsan," dedi, "Selda daha önce Şahin'le senin aranda bir köprü olmak istemediğini çok net ifade etmişti. Yine aynı şeyi yapabilir. Eğer senin elinde çocuğunla, evli bir kadın olarak Diyarbakır'a, Şahin'in peşine düştüğün için geldiğini düşünürse, bunu bırak, sana yardım etmeyi, seni kınar bile."

İçim ürpertiyle doldu.

Daha önce de beni böyle terslemişti. Defalarca kez, beni kırarak, içimi acıtarak söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Beni suçlamıştı. Yanlış yaptığımı söylemişti. Gururumu hiçe saydığını yüzüme vurmuştu.

Peki ben buraya gerçekten Şahin için mi gelmiştim?

Öyle ya... Şahin olmasaydı, ben Can'ın elinden kurtulmayı düşünür müydüm?

Şahin olmasaydı, o Şahin olmasaydı... ben Can gibi biriyle evlenir miydim?

İçimden bir şeyler koptu o an.

Onun için delicesine sevdiğim adam diyordum ama içten içe ona kızıyordum da.

Beni habersiz bırakmasına kızıyordum. Aylarca aramamasına kızıyordum. Bana neden ve nasıl gittiğini anlatmamasına kızıyordum. Beni resmen yarım bırakmasına kızıyordum.

Ve belki de... o kızgınlıkla, o panikle...

Belki de bir çocuğum olursa annemden, babamdan, dünyadan alamadığım sevgiyi ondan alırım diye düşündüğüm için...

Belki de anne olabilmek için zamanımın azaldığını hissedip, sırf sevilme ihtimali uğruna bu alelacele evliliği yaptığım için...

Şahin olmasaydı... Bunların hiçbiri olmaz mıydı?

İçimde derin bir boşluk açıldı.

Ve o boşluğun içinden gelen bir ses, hâlâ Şahin'e tutundugumu ama aynı zamanda ona sitem ettiğimi fısıldıyordu.

Kendi içimde yaptığım bu sessiz yolculuktan can dostumun sesiyle geri döndüm.

"Gülşah?" dedi. Meraklıydı. "İyi misin?"

Gözlerimi kırptırdım, sesimi bulmaya çalıştım.

"Tamam," dedim. "Selda'yla konuşacağım."

Ama sonra duraksadım. Bu korkuyu ona itiraf etmek istememiştım ama...

"Ben de korkuyorum," diye ekledim. "Selda beni reddedebilir."

Bunu dile getirdiğim an, içimde bir şey düğümlendi.

Biliyordum, Selda beni reddedebilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Ve ben bu ihtimalle yüzleşmeye hazır mıydım?

"Sence ne yapmalıyım?" diye sordum. Sesi titriyordu.

Telefonun diğer ucundaki ses bir an sustu.

"Bilmiyorum," dedi sonra.

İlk defa ne diyeceğini bilemiyordu.

Sonra sesi yumuşadı.

"Bak," dedi. "Ben seni motive etmek için, 'Hedefin Şahin'le buluşmak' dedim. Ama..."

Sesi boğazında düğümlendi.

"Benim asıl hedefim hep sendin, Gülşah. Sadece sen ve senin o Can itinden, pisliğinden kurtulabilmen. Çocuğunla birlikte olduğun bir yerde yaşadığını bilmek... İşte benim tek isteğim buydu," dedi şefkatli bir anne sesiyle.

Bir şeyler atıştırmak için online yemek siparişi verdim.
Yemek gelene kadar, yeni yuvamızı kaçınıcı kez dolaştığımı
bilmiyorum. Her yer huzur ve güven kokuyordu.

Üzerine çıplak ayaklarımla bastığım halı yumuşacıktı.
Ayaklarımin altında kayıp giden o sıcaklığı hissettim.

Salonun ortasında duran kanepeye dokundum. Kadife gibi,
sıcacık, sanki yıllardır burada beni bekliyormuş gibi.

Perdeler hafifçe dalgalanıyordu. Camdan giren hafif rüzgâr,
içeri tatlı bir serinlik veriyordu.

Mutfağa girdim. Tezgâh pırıl pırıldı. Üzerine koyulmuş bir
bıçak bile yoktu. Sessizdi, sakindi.

Burası bana bağırlımayan bir evdi.

Burada kimse kaşığı sinirle tabağa vurup yemeğin neden
tuzsuz olduğunu sormayacaktı. Kimse tabaktaki yemeği be-
ğenmeyip surat asmayacaktı. Kimse bir şeyleri devirmeyecek,
sinirle mutfaktan çıkmayacaktı.

Bu evde korkarak adım atmak zorunda değildim.

Yemeğimiz geldiğinde yavrumun elini tuttum, sofraya
oturduk. Telaşsız, korkusuz, ilk defa gerçekten keyifle yemek
yedik.

Ne acelemiz vardı ne birimizin yüzü asıktı.

Bu evde ilk defa huzuru hissediyordum.

Yemekten sonra banyoya girdim. Sıcak suyu açtım. Buhar,
aynayı yavaşça kapladı. Ayağımı suya soktum. İçimi bir sıcak-
lık sardı.

Ama bu defa... korkutucu değildi. İlk defa su tenimi yak-
mamıştı.

İlk defa, ceza gibi değil, şefkat gibi hissettirmişti.

Bir anne gibi... Beni sarıp sarmalıyordu.

Başımı suyun altına eğdim, sıcaklığın omuzlarımdan akıp
gidişini duyumsadım.

Sanki bunca yılın ağırlığını yavaş yavaş üzerimden atıyor-
dum.

Derin bir nefes aldım.

Uzun zamandır ilk defa gerçekten temiz hissettim.

Banyodan çıktığımda yavrum çoktan kanepenin üzerinde uyuyakalmıştı. Normalde kendi evimizde bunu hiç yapmazdı. Kolay kolay uykuya geçemezdi. Sanıyorum benim hissettiğim o sükûnet, o rahatlama hissi yavruma da geçmişti.

Ve sakince, benim onu uykuya geçişi konusunda desteklememe ihtiyaç duymadan kendi kendine uyuyakalmıştı.

Yavrum bile bu huzurlu evdeki ilk gecesinde kendi kendini regüle edebilmişti.

Bir an durdum, içime dolan his tarif edilemezdi.

Üzerime temiz bir şeyler giydim, saçlarımı havluyla kurularayıp yatağa uzandım.

Allah'ım...

Bu nasıl bir rahatlıktı böyle?

Battaniyeyi üzerime çektim.

Bütün vücudum hafiflemişti.

Sağdan sola döndüm. Sonra tekrar soldan sağa.

Kimse ayağıyla dürtüp, "Dönüp durma yeter be! Beni de uyutmuyorsun!" demedi.

Kimse homurdanmadı.

Kimse sırtımı dirseğiyle dürtmedi.

Ve o an, ilk defa gerçekten özgür olduğumu hissettim.

Bütün korkularım, üzerime yıllarca yapışan o tedirginlik...

Bütün o ağırlık bir anda kalkmış gibiydi.

Bu yatak bana aitti.

Bu ev bana aitti.

Ve en önemlisi... bu hayat benimdi.

Ama içimde bir his...

Şahin...

Burada mıydı? Evli miydi, bekâr mıydı?

Varlığımı öğrendiğinde ne yapacaktı?

Selda bana yardım edecek miydi?

Tüm bu sorular, zihnimde bir yapboz gibi dönüp duruyordu.

Ama içimde korku yoktu.

Sadece merak... Sadece heyecan...

Ve sonra... tüm bu düşünceler birer birer dağılmaya başladı.

Gözlerimi kapattım.

Kuş tüyü gibi hafiftim ve bir boşluğa düşüyormuşum gibi hissettim.

Ve rüyamda... Annemi gördüm önce.

Mutfaktaydı. Üzerinde o gri lekeli önlüğü vardı. Ocağın başında bir şeyler pişiriyordu.

Yüzünde yorgun bir ifade vardı her zamanki gibi... Bir an bile başını kaldırmadı karıştırdığı çorba tenceresinden. Ne mutfağa girdiğimi fark etti ne de yanına yaklaştığımı. Ben yokmuşum gibi yaptıklarına devam etti.

Babam masadaydı. Gazetesini açmıştı, tek kelime etmiyordu. Sayfaları hışımla çeviriyordu.

Bir şey anlatmaya çalıştım.

Ama annem... kafasını bile kaldırmadı. Sadece ocaktaki çorbayı karıştırmaya devam etti. Beni duymuyordu.

Babam, bir anda gazeteyi sertçe masaya bıraktı. Gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Kaşlarını çatmıştı.

"Biraz sessiz ol!"

Sesi mutfağın içinde yankılandı.

O an küçüldüm. Küçük oldum.

Ve bilmem kaçınıcı kez anladım. Ben bu mutfağa sevilmek için girmiştim. Görülmek için, fark edilmek için. Ama varlığım bir sevinç değil, bir yük olmuştu. Ben fazlaydım. Ben, onların omuzlarında taşımak zorunda oldukları bir fazlalıktım.

Çocukken öğrendiğimiz bir şey vardır. Sevilmemek insanın en derinine işler.

Bunu bir kez anladığında... Bütün hayatın boyunca "Ya yine sevilmezsem?" korkusuyla yaşarsın.

Bir gün biri seni sevdiğinde, "Gerçekten seviyor mu?" diye sorarsın.

Sevmezse... Hak ettiğini düşünürsün.

Sevilmek ödül değil, başa çıkılması zor bir sorumluluk hâline gelir.

O an içimde bir ürperti hissettim.

Bu bir rüya mıydı? Değildi.

Ben geçmişime gitmiştim.

Bu sahneyi daha önce yüzlerce kez yaşamıştım. Her kelimesini, her bakışı, her hissi ezbere biliyordum.

Burası bir rüya olamayacak kadar tanıdık.

İçimin ürperdiğini hissettim. Bunu düşündüğümü fark ettim. Sonra... düşünmek istemediğimi fark ettim.

Şimdi bunların sırası değildi. Şimdi bununla yüzleşecek gücüm yoktu.

Derin bir nefes aldım. Bu anıları hatırlamak istemediğim çekmeceye kaldırdım.

Sıcak yatağıma döndüm.

Ve bu kez Şahin'le geçirdiğim güzel bir güne dönmek umuduyla rüyama gömüldüm.

Sabah olmuştu.

Ve ben yıllar sonra ilk kez mutlu uyanmıştım.

Hani böyle yataktan kalkmadan önce gözlerini tavana dikip birkaç saniye dünyayı süzersin ya... İşte öyle. Önce duvarlara baktım. Yanımda Can olmamasının nasıl bir huzur verdiğini fark ettim. Eskiden, yani eski hayatımda, uyanır uyanmaz gözüm ilk Can'a kayardı. O ne yapacak? Nasıl bir ruh hâliyle uyanacak? Sessiz mi olmalıyım, yoksa normal davranabilir miyim? Göz göze gelirse suratını asacak mı, yoksa beni görmezden mi gelecek? Ama burada... Burada böyle bir endişe yoktu.

Gözlerimi yeniden tavana diktim. İçimde yeni yeni yeşeren bir kıpırtı vardı. Küçük, minicik bir his. Ama oradaydı. Ve bana artık her şeyin değiştiğini fısıldıyordu. Hızlıca yataktan kalkıp kahvaltı hazırlamak zorunda değildim. Ne hata yapacağım diye diken üstünde düşünmek zorunda değildim. Burada sadece ben ve yavrum vardık. Ve ben... İlk kez böyle bir sabaha uyanıyordum. Şükürler olsun.

Tam bu tatlı düşüncelere dalmışken içeriden küçük bir ses geldi. Sonra minik ayak sesleri... Hafif, tıkırtılı. Ve birkaç saniye sonra yumuşacık ellerin boynuma sarıldığını hissettim. Kolları o kadar küçüktü ki... Ama bana hissettirdiği sevgi kocamandı. Yüzümü yana çevirdim, göz göze geldik. Kızım.

Gözlerim büyüdü. İlk kez kendi yatağından kalkıp yanıma gelmişti. Normalde böyle bir şey yapmazdı. Sadece ağlar, beni

çağırırdı. Ama bugün... Bugün ilk kez... bana kendi geldi. Ve ben o an anladım. Babasından ne kadar korktuğunu. Ne kadar ürküttüğünü, onunla aynı ortamda olmamak için küçücük bir çocuk olarak bile nasıl çaba gösterdiğini. İçimde bir düğüm oldu.

Keşke... Yıllarca yavruma bunu yaşatmasaydım. Ama sonra derin bir nefes aldım. İyi ki... İyi ki buna bir son vermiştim. Kızımın yüzüne baktım. Bana gülümsüyordu. Eğildim, sarıldım. Onu öptüm, kokladım, sıcaklığını içime çektim. Yıllardır özlemine çektiğim sabahlar böyle olmalıydı. Anne-kızın, birbirinin koynunda huzurla uyandığı sabahlar... O sabah ilk kez gerçekten yaşadığımı hissettim.

Ona kahvaltı hazırlamak için kalkarken içimde bambaşka bir heyecan vardı. Market alışverişini online yapıp siparişimi verdim. Mutfığa girerken telefonumdan keyifli bir müzik açtım, şarkının ritmine kendimi kaptırarak hafifçe dans ettim. Tost ekmeklerini kızartırken mutfak mis gibi koktu. Minik tabaklara peynirleri koydum, tereyağını sürdüm. Bu evde ilk defa kahvaltı hazırlanıyordu. İlk defa, bu mutfakta mutluluk pişiyordu. Sonra masayı hazırladım ve kızımı çağırdım.

Anne-kız, keyifli, neşeli, kahkahalı bir kahvaltı yaptık. Ne acelemiz vardı ne tedirginliğimiz. Ne kısılan sesler vardı ne öfkeyle masaya bırakılan bardaklar. Sadece huzur vardı. Ve ben, o kahvaltı masasını asla unutmayacağımı hissettim.

Sofrayı toplarken can dostumun aldığı oyuncak paketlerini açtım ve kızımın önüne koydum. Önce şaşkınlıkla baktı, sonra kocaman bir sevinçle paketleri açmaya başladı. Birkaç dakika sonra, salonun ortasında minicik bir dünya kurmuştu. Oyuncaklarıyla evcilik oynuyordu. Oyununa kendini öyle kaptırmıştı ki, minik elleriyle tabakları, oyuncak bebekleri özenle yerleştiriyordu. Ve ben o an fark ettim...

Ben de küçücük bir kız çocuğu gibiydim.

Burası benim evimdi. Ve ben, ilk kez kendime ait bir evde gerçekten rahat hissediyordum. Ama ilk kez değil...

Aslında, bekârken de bir evim vardı. Ama Can'dan sonra...
İşte, ilk kez.

İlk kez bir ev, gerçekten benimdi.

İlk kez, bir evin içinde gerçekten güvende idim.

Ve ben... ilk kez evcilik oynayan bir çocuk gibi hissettim.

Mutfağa döndüm, bir kahve koydum, derin bir nefes aldım.

Sonra telefonumu elime aldım.

Ve Selda'yı aradım.

Yıllardır ne zaman Şahin'e ulaşmak istesem, ezbere çevirdiğim o numarayı tekrar tuşladım. Her bir rakam parmaklarımın ucunda kayıtlıydı. Ama... Telefon çalmıyordu. Ekrana bir daha baktım. Yanlış mı tuşladım? Hayır, rakamlar doğruydum. Tekrar denedim. Yine aynı. İçimde bir huzursuzluk yayıldı. Beni mi engellemişti? Ama hayır, bu numaramı bilmiyordu ki. O zaman... Numarasını mı değiştirmişti?

İşte bu, gerçekten can sıkıcıydı. Eğer ona ulaşamazsam... Şahin'e nasıl ulaşacaktım? İçimde bir anlık yeşeren umut, kurumaya yüz tutmuş bir çiçek gibi büzüşmeye başladı. Hani böyle cılız bir çiçek vardır ya, bir kerecik sulamazsan solar... Ya da fazla güneş ışığı alırsa yanar. İşte... benim umutlarım da öyleydi. Solmak için bahane arıyordu sanki. İçim daraldı. Ne yapacağımı bilemeden telefona baktım.

Aklıma gelen tek kişiyi, can dostumu aradım. Saat erken olduğu için, muhtemelen uyuyordu. Telefonu iki kere çaldırdım, açmadı. Tekrar canım sıkıldı. Üçüncüyü çaldırırken, neşeyle açtı. "Ne yapıyorsun? Nasılsın? Günaydın!" dedim. Hızlıca hoş beş ettikten sonra, Selda'nın numarasının değişmiş olabileceğini söyledim. "Tamam," dedi. "Dur, dert etme. Ben bulurum onun numarasını."

Nasıl bulacağını bilmiyordum ama böyle şeylerde, çözüm odaklıydı. Ya da bana öyle gösteriyordu. "Sen bana Selda'nın soyadını tekrar söylemene, kızın soyadını unuttum," dedi. "Tamam," dedim. Ve o gün... Akşama kadar, onun "Numarayı

buldum!" diye beni aramasını bekledim. Ama aramadı. Saatler geçtikçe beklemekten yoruldum. İçimdeki umut, yine azar azar tükeniyordu.

Ama ertesi sabah... Bu sefer o beni aradı. Ama sabah dediysen, bildiğin sabahın körü. Beş. Muhtemelen hiç uyumamıştı. Ben ise derin bir uykunun kollarındaydım. Telefon titredi, zorla gözlerimi araladım. Ekranı baktım. O. Uykulu bir sesle açtı. "Gülşah, inanamayacaksın ama Selda'nın numarasını buldum!"

Bir an beynim tam algılayamadı. "Ne? Gerçekten mi?" "Evet! Hatta Ahmet'inkini de buldum." Gözlerim ânında açıldı. İçimde sabahın o saatinde uyanan bir umut büyümeye başladı. "Nasıl buldun? Madem bu kadar kolaydı, Şahin'inkini de bulsana!" dedim, gülerek. O da güldü. "Yok artık, o kadar da değil. Şahin'inkini sordum ama bulamadım."

Ama olsun. Benim için Selda, Şahin'e ulaşmak için en gerekli adımdı. Ona ulaşmış olmam, Şahin'e giden yolu açıyordu. Telefonu kapattığımda, gözlerimi tekrar tavana diktim. Saat sabahın beşiydi. Ama içimde yeni doğmuş bir sabah gibi bir his vardı. Şimdi Selda'yı aramak için çok erkendi. Ama birazdan... Birazdan her şey başlayacaktı. İçimdeki sevinçle, birkaç saat daha uyuyabilmek için tekrar yatağıma döndüm. Ve gülümsedim.

Can dostumun yazdırdığı, Selda'nın numarasının olduğu kâğıt elimdeydi. Öyle sıkıca tutuyordum ki avuçlarım terlemiş, parmak uçlarım kâğıdın kenarlarını buruşturmuştu. O kadar uzun zamandır ona bakıyordum ki, numaralar gözümün önünde kaymaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım. Telefonu titreyen ellerimle kavradım ama içimdeki tereddüt bir türlü geçmiyordu. Bir yanımda *Yapma Gülşah, açma o kapıyı*, diyordu. Ama başka bir ses, daha güçlü bir ses, *Bu, senin tek yolun*, diye fısıldıyordu.

Telefonu iyice kavradım ama elim terlediği için kaydı ve yere düştü. Yerden alırken gözüm kızıma kaydı. Hâlâ

uyuyordu. Şimdi, tam bu anda yapmalıydım bunu. Daha fazla bekleyemezdim. Derin bir nefes daha aldım, sonra kâğıtta yazan numarayı tek tek tuşladım.

Çaldı. Bir saniye... Bir saniye daha... Bir saniye daha... Sonra, tam umudumu kaybetmek üzereyken o sesi duydum.

"Alo?"

İşte o an, göğsüme koca bir taş oturdu. Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu ama ağlamamak için kendimi zor tuttum. Selda demek, Şahin'e açılan tek yoldu. Ve ben şu an o yolun kıyısındaydım.

"Kimsiniz?" dedi sesi tedirgin ve uzak bir tonla. Tanımaya çalıştığı ama tanımak istemediği bir ses vardı içinde. "Kimi aradınız?"

Yutkundum. Sesim çatallandı. Konuşmayı unutmuş gibiydim. "Ben... ben..." Kelimeler ağzımda dolaşıyor, çıkmamak için direniyordu. Sonunda derin bir nefes alıp söyledim. "Ben, Gülşah."

Uzun bir sessizlik oldu. O kadar uzun sürdü ki telefonun diğer ucundaki nefes alışlarını bile duyabiliyordum. Selda'nın ne diyeceğini bilemediğini fark ettim. Tanımuştu. Beni duymuş, beni tanımuştu. Ama beni kabul edecek miydi?

İçimi büyük bir panik kapladı. Ya kapatırsa? Ya beni dinlemezse? O korkuyla, aceleyle söze girdim. "Dur, Selda! Seni Şahin'e ulaşmak için aramadım. Seni eski bir arkadaşım olarak ve aynı zamanda bir kadın, bir anne olarak beni anlayacağını bildiğim için aradım."

Karşıdan tek kelime bile gelmedi.

"Senden yardım istemiyorum. Sadece sana bir şeyler anlatmak istiyorum. Bir bilgi vermek istiyorum."

Bunu söyledikten sonra ilk kez rahat nefes aldığımı hissettim. Artık kaçış yoktu. O yüzden, Selda'yı aramadan önce içimde tekrar tekrar kurduğum konuşmayı yapmaya başladım. Durmadan, tek bir nokta bile koymadan... Yıllardır

yaşadıklarımı, yaşadığım cehennemi, kızımı, kaçışımı, Diyarbakır'a gelişimi. Her şeyi, en başından en sonuna kadar anlattım.

Telefonun ucundaki sessizlikte onun iç çekişlerini duydum. Derin derin nefes alıyordu, düşündüğünü hissediyordum. İşte o an anladım. Selda bana yardım edecekti. Yardım edeceğim demese bile, bir şey yapmasa bile, en azından Şahin'e her şeyi anlatacaktı. İçimde, sessiz ama derinden büyüyen bir umut vardı.

Ama sonra, o uzun sessizliğin ardından, Selda'nın ağzından çıkan kısacık cümle bütün dünyamı yıktı.

"Gülşah... Şahin evlendi."

Başımдан aşağı kaynar sular döküldü. Etrafımdaki her şey sustu. İçimde koca bir çukur açıldı ve ben, gözümü bile kırpmadan o çukurun içine yuvarlandım.

Şahin... Evlenmişti.

O an, umut diye tuttuğum her şey kırıldı, parçalandı, dağıldı. Kalbim sanki avucumun içinde paramparça olmuş bir cam gibi çatırdadı.

Düştüm.

Bütün o umut, o mutluluk, o yaşama sevinci... Bir anda yok oldu.

Sanki canlı canlı gömülüyordum.

Üzerime toprak atılıyor, ben diye bir şey kalmıyordu.

Bitti.

Şahin, artık benim için bitti.

Duyduğum son cümleyle telefon elimden kaydı gitti. Her şey sustu. Dünya durdu. Zaman dondu. Sadece kulaklarımda tek bir şarkı yankılanmaya başladı. Ahmet Usta'nın o içime işleyen sesiyle söylediği o sözler:

"Unutamam seni..."

Ben unutamadım.

Ben hiç vazgeçemedim.

Bu dünya denilen cehenneme bir gün onunla kavuşabileceğimin umuduyla katlandım. Hep o umuda tutundum. Ama o... O çoktan unutmuştu. Kendine bir yol çizmiş, hayatına devam etmiş, evlenmişti.

İşte o an...

Kendimi yapayalnız hissettim.

Kimse umurumda değildi. Kimseye anlatamazdım, kimse beni anlayamazdı. O yüzden yargılamayın beni, eleştirmeyin.

Evet, bir anneyim. Ve bu cümleyi kurmak, bir anne için kolay değil. Ama o an... Gözüm kızımı bile görmek istemedi.

Aklımdan deli düşünceler geçti. Öyle deliydi ki... Gerçek olabileceklerinden bile endişe ettim.

"Dur Gülşah, dur..." dedim kendi kendime. Sakin ol.

İçine yuvarlandığım o karanlık kuyudan beni kurtaran şey... Uykusundan yeni uyanmış kızımın tatlı sesi oldu.

O an ona bakarken içimde öyle bir suçluluk hissettim ki... Hiçbir şeye benzemiyordu. Evet, kısa bir an, gerçekten dünyayı terk etmek istedim. Kızımı bile düşünmeden... Evet, belki bir anneye yakışmıyor. Ama istedim işte, ne yapayım? Allah'ın bildiğini sizden mi gizleyeyim?

Derin bir nefes aldım, gözyaşlarımı elimle sildim. Sonra sesimi toparlayarak ona döndüm.

"Anneciğim, sen oyuncaklarınla oyna. Ben sana kahvaltı hazırlayacağım."

Beni öylece izledi. Bir şey demedi.

Doğduğu günden beri krizlerin içinde çocuk olmaya o kadar alışmıştı ki... Başka bir çocuk olsa belki direktir, ikiletirdi. Ama o, boynunu büktü, elindeki peluş ayıcığını yerde sürüye sürüye odasına gitti.

Şimdi ben ona "Gel, kahvaltı hazır" diyene kadar oradan çıkmaz. Aç aç saatlerce bekler.

İçim burkuldu.

Oturup bir yarım saat kadar ağladım. Kaderime, Şahin'e duyduğum özleme, ona artık sonsuza kadar kavuşamayacağımın gerçeğiyle yüzleşmeme. Ve aynı zamanda... Ne kadar kötü bir anne olduğumu fark edemeyişime...

İşte bunların hepsine, bir yarım saat boyunca ağladım.

Sonra başımı kaldırdım. Gözlerim şişmiş, nefesim düzensizdi. Aynaya baktım. Bu hâlime daha ne kadar dayanabilirdim?

Sonra o sesi duydum içimde.

Hiçbir aşk acısı uğruna ölmeyi hak etmiyor.

Şahin beni unuttuysa ben de onu unuturum.

Şahin hayatına devam ettiyse ben de devam ederim.

Bu sözler bana ait değildi. Ama kime ait olduğunu düşünmememe bile gerek kalmadı.

Tonlaması bile yetti.

Can dostumdu bu.

Aynen böyle söylerdi bana.

Telefonu elime aldım. Titreyen parmaklarımla can dostumun numarasını çevirdim.

Biliyordum... Ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini biliyordum.

Zaten bu yüzden arıyordum onu. Beni kendime getirsin diye.

Telefon çaldı, çaldı... Ve ânında açtı. Sanki zaten bekliyormuş gibi.

Sesi sakindi ama içinde bastırmaya çalıştığı bir endişe vardı. Tam da tahmin ettiğim gibi.

"Canım," dedi yumuşak bir sesle. "Söyle bakalım..."

Boğazım düğümlendi. Onun o sakin sesi bile içimdeki fırtınayı dindirmeye yetmiyordu.

"Şaşırmadın mı?" dedim kırık bir sesle. "Şahin'in evlendiğini duyduğumda... Sanki bunu bekliyormuş gibisin. Biliyor muydun yoksa?"

Derin bir nefes aldı. Ve tam beklediğim gibi, hiç kıvrımdan, doğrudan cevap verdi.

"Bilmiyordum," dedi usulca. "Nereden bileceğim? Ama tahmin etmiştim, canım."

"Nasıl?" dedim, boğazımdaki düğümle.

"Çünkü Şahin senin Can'la yaşadıklarını öğrendiğinde... O son vedanızdan sonra hayatına devam edeceğini hissetmiştim. Bir yerde senin gibi kalamazdı. Kendini oraya hapsedemedi. Ve şimdi, senin için bununla yüzleşmek çok zor biliyorum. Ama yüzleşmek zorundasın."

Derin bir sessizlik oldu. İçimde yükselen o boğucu acıyı kelimelere dökmek istedim ama dökemedim.

"Ne olur sakın... Sakın geçmişte yaptığın gibi kendini koy-verme, Gülşah."

Bunu öyle bir sesle söyledi ki... İçimde bir şey sarsıldı.

"Bak, ben elimden geleni yaparım senin için. Kızın için. Ama benim ya da bir başkasının senin kızın için yapabilecekleri sınırlı. Hiç kimse onun annesinin yerine geçemez. Hiç kimse senin yerine ona annelik edemez. Ne olur, sakın kendini bırakma. Sakın dağılma. Sakın dağıtılma!"

Sesindeki o endişeyi, o sevgiyi, o kararlılığı hissettim.

"Acını yaşa, yasını tut... Ama geçmişte olduğu gibi hayatını ele geçirmesine izin verme."

Gözlerimi kapattım. Boğazımdaki düğüm iyice sıkılaştı.

Onu dinliyordum. Ama aynı zamanda içimde bir şeyler savaşıyor veriyordu.

"Canım," dedi sesi yumuşayarak.

"Şahin devam ediyorsa sen de devam edeceksin. Sen artık sadece kendini düşünmek zorunda olan o küçük, genç kız değilsin. Sen bir annesin. Hem kızını düşünecek hem kendini düşünecek, hayata sınırsız bağlanacaksın."

Sustum. Çünkü biliyordum.

Biliyordum ama... Canım çok yanıyordu.

Ama haklıydı.

Ve ben, bu sefer onun sözlerini dinlemek zorundaydım.

Haklıydı. Dağılmaya, dağıtmaya hakkım yoktu. Ama dağıtacağım.

Gittim, kendime bir rakı aldım. Meze aldım. Gün nasıl akşama döndü, hiç anlamadım.

Zavallı kızım... Tek başına ne yedi, bilmiyorum. Belki aç, belki de yarı aç yarı tok, koltukta uyuyakalmıştı.

Bir yandan onun o hâline bakıp içim parçalanıyordu, diğer yandan içimdeki o delici acıdan kaçmak için daha çok içiyordum.

Güllü'nün dediği gibi ödüm kopuyordu.

Ben de ödüm koparak içiyordum.

Şahin... O saçlarımı okşamaya kıyamayan, o alnı beş vakit secdeden kalkmayan adam...

Beni şimdi burada görseydi ne düşünürdü acaba?

Kızının karnını doyurmaktan aciz... Tek başına bir çilingir sofrasında yetmişliği devirmiş... İkinci yetmişliğe geçmiş... Ve ağlamaktan başka hiçbir şey yapamayan bir anne...

Beni böyle görse ne hissederdi?

Sanıyorum, alkol komasına girmiştım. Midem bulanmaya başladı. Kusmaya başladım. Dünya etrafımda dönüyordu.

Ve sonra...

Her şey sustu.

Bütün dünya sessizleşti.

Ve ben... öldüğümü düşündüm.

Ölüm o kadar da korkulacak bir şey değilmiş, diye düşündüm.

Ölüm o kadar da korkulacak bir şey değilmiş demek ki. Nasıl oldu? Niye oldu? Buna kim vesile oldu? Hiç anlamadım. Ama gözlerimi açtığımda her yer bembeyazdı. Işıklar... Parlak, keskin ışıklar... Hastane kokusu... O an içimde tarifi zor bir korku dalgası yayıldı. Neredeydim? Başımı hafifçe çevirdiğimde serum hortumlarını, üzerime örtülmüş hastane battaniyesini ve etrafımda telaşla hareket eden hemşireleri gördüm. Bir hastane odasıydım.

Tanıdığım tek bir kişi bile yoktu. Yani... Evet. Tanıdığım Selda dışında. Ama başka kimse... Beni buraya kim getirmişti? Kızım neredeydi? Evime nasıl girdiler? Yoksa... Can mı bulmuştu bizi? Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ama kafamı toparlayamıyordum.

Tam o sırada, bir hemşire yaklaşıp bana sakın bir sesle, "Güvendesiniz," dedi. "Merak etmeyin. Midenizi yıkadık, her şey yolunda." Midemi... Ne? Birkaç saniye boyunca beynim bu cümleyi algılamaya çalıştı. Sonra bir şey koptu içimde.

"Kızım!" dedim, sesi titreyerek. "Kızım nerede?!" Hemşire gülümsedi. "Merak etmeyin. O da burada. Hemşire odasında bizimle." Şükürler olsun... Ama hemen ardından, aklıma bambaşka bir soru düştü.

"Peki... Beni buraya kim getirdi?" dedim, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Ben buraya nasıl geldim? En son evimdeydim. Evime nasıl girdiniz?" Hemşire hafifçe kaşlarını çatı. "Bir arkadaşınız sizi buraya getirdi."

"Bir arkadaşım mı?" diye fısıldadım. "Nasıl yani? Benim burada bir arkadaşım yok ki." Hemşire omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Bilmiyorum. Sadece bir hanım getirdi sizi buraya."

Can dostum... Diyarbakır'a mı gelmişti? Ama hayır. O olmazdı.

"Telefonum nerede?" dedim hemşireye. "Yanımda mı?"

"Hayır, maalesef. Telefonunuz bizde yok."

"Peki, sizin telefonunuzu kullanabilir miyim?" Başını salladı, cep telefonunu uzattı. Hemen can dostumu aradım.

Telefon çalar çalmaz açtı. Ve o anda duyduğum ilk şey... Hıçkırıklar... Sesi titriyordu. Ağlıyordu.

"Gülşahl!" dedi boğulur gibi. "Neredesin sen! Gece boyu sana ulaşmaya çalıştım! Telefonun kapalıydı! Öldüğünü sandım!" İçimde derin bir pişmanlık dalgası yükseldi.

"Ben... Ne oldu?"

"Sana ulaşamayınca," dedi titreyen sesiyle, "Selda'yı aradım. Senin... senin... kendine zarar verebileceğini düşündüm. Sonra 112'yi aradılar. Selda seni ve kızını hastaneye getirdi... Sonra da muhtemelen geri gitti."

Selda...

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bunu ona da mı yaşatmışım?

Yine insanlara kendimi madara etmişim. Yine çevremdekilerin, yine birçok evin ortak sorunu hâline gelmişim. Çoluğunu, çocuğunu, kocasını düşünmesi gereken insanlar yine benim dertlerimle dertlenmişlerdi. En kötüsü muhtemelen şu an şu yaptığım saçmalık Şahin'in de kulağına gitmişti.

Ama sonra fark ettim. Başka insanları düşünürken benden annelik bekleyen zavallı kızım, şu anda hiç tanımadığı hemşirelerle birlikte bir hastane odasında, hemşirelerin ellerinde bekliyordu.

Hemşireye telefonunu kullanmama izin verdiği için teşekkür ettim ve kızımı görüp göremeyeceğimi sordum. İyi

olduğunu, yemek yiyip uyuduğunu ama istersem birazdan görebileceğimi, zaten hastaneden birkaç saat sonra çıkacağımı, söyledi.

Günlerden neydi, kaç saattir ya da kaç gündür hastanede-
dim umurumda bile değildi. Tek istediğim evime gitmekti.

Serumum bittikten sonra kendimi iyi hissettiğimi söyleye-
rek, kızımı da alıp hastaneden çıktım. Bir taksiye atlayıp evi-
me gittim.

Ama kapıyı açtığımda gördüğüm manzara...

Korkunçtu.

Rakı şişeleri... Darmadağın olmuş ev... Meze tabaklarının
üzerine üşüşmüş sinekler...

Zavallı kızım.

Ona sunduğum eve bak.

Ona sunduğum anneliğe bak.

İçim acıdı. *Benim o hep eleştirdiğim annem babamdan pek de far-
kım yok mu galiba*, diye düşündüm.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Korku dolu gözlerle bana bakan ve bilinmezliğin gölgesin-
de yetişen her çocuk gibi her an bir tehlike için tetikte bekleyen
zavallı kızımı kucağıma aldım. Hiçbir şey söylemeden, başını
boynumun altına sokup derin bir nefes aldı. Teninin kokusunu
içime çektim. Ben olmazsam ne olurdu ona?

Babası mı bakacaktı? Dayak atmaktan, küfretmekten, bağı-
rıp çağırmaktan, kazandığı paraları hayat kadınlarıyla harca-
maktan başka bir şey bilmeyen o adam mı? Ya da bana bile
bakmaktan aciz olan anam babam mı? Kim bakacaktı benim
kızıma?

Bunu düşündüğümde içimde derin bir acı ve aynı zaman-
da korkutucu bir güç yükseldi. Onu benden başka kimse ko-
ruyamazdı.

Duşa girdik. Sıcak suyu açtım, minik bedenini yavaşça yı-
kadım. Sıcak su sadece bedenimizi değil, içimdeki pişmanlığı

da yıkıyordu sanki. Onu öptüm, saçlarını taradım, sıcacık bir havluya sardım. Yanımızda getirdiğim birkaç parça kıyafetten en sevdiğini çıkardım. Pamuklu pembe pijamalar. Küçük elle-riyle onlara sarıldı, gözleri mutlulukla parladı. Çocuk dediğin böyle mutlu olmalıydı işte. Sevdiği pijamalarını giyerken, sev-diği bir ses ona ninni fısıldarken...

Mutfakta ona sıcacık bir çorba pişirdim. Ellerimle yedir-dim. Kaşık kaşık... Beni izledi her lokmada. Kendi yemeye ça-ıştı ama izin vermedim. Bu gece, ona her şeyin yoluna girece-ğini hissettirmek istiyordum. Son lokmayı ağzına koyduğum-da gülümsedi, sonra kollarını açıp boynuma sarıldı. O an içim-de bir şeyler kırıldı ama bu kez çaresizlikten değil. Bu kez... Güçlü olmam gerektiğini hatırlatan bir şeydi.

Yanına uzandım, bir hikâye okudum. Göz kapakları ağır-laştı. Sonra usulca uykuya daldı. Küçücük bedeni, sıcacık ne-fesi yanımdaydı.

Benimse uyumaya niyetim yoktu. Yavaşça yataktan kalk-tım. Evin darmadağınık hâline göz gezdirdim. Rakı şişeleri... Tezgâhta unutulmuş meze tabakları... Üzerine üşüşen sinek-ler... İçim burkuldu. Zavallı kızım, ona sunduğum eve bak. Ona sunduğum anneliğe bak.

Bunların hiçbirini hak etmiyordu. O an içimde bir karar verdim. Rakı şişelerini topladım, çöpe attım.

Bir daha asla ağzıma alkol sürmeyeceğime dair kendime yemin ettim. Kim için dağıldım? Kim için mahvettim kendimi? Kim için ölümü düşündüm? Şahin için mi?

Evlenip yoluna devam eden, beni geride bırakan Şahin için mi?

Öfkemi hissettim. Kendime, geçmişime, bana bunu yaşatan herkese... Anneme, babama, Can'a... Ve Şahin'e.

Evi temizlerken açtım Güllü'yü. Bu kez sözlerini içime ka-zıdım.

*

*En büyük hatayı sende yapmışım...
 O taş kalbinde ben aşk aramışım...
 Demek ki yıllarca boşa yanıyım...
 Boşuna sevmişim...
 Değmezmiş sana...*

İçim titredi. Kendime bir ayna tuttum. Bu gece bir şey fark etmiştim. Artık kendime acımayacaktım.

Maddi olarak kimseye ihtiyacım yoktu. Can dostuma bunu söylemeye utanmışım. Çünkü yaptığım şeyin en temelinde hırsızlık olduğunu biliyordum. Bana ait olmayan bir parayı, sahibinin haberi olmadan almıştım. Belki beni yargı-larsınız, belki yadırgarsınız, belki yaptığımı yanlış bulursu-nuz. Ama zaten ben o paraları almasaydım, Can onları alkole ya da hayat kadınlarına yedirecekti. Öyle cimriydi ki, banka-lara bile güvenmezdi. Bütün parasını evde, kasada tutuyor-du. Kasada kilitliydi ama benim onun gözünde aşırı derece-de "salak" bir kadın olduğumu düşündüğünden, şifreyi fark edebileceğimi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Oysa bir gün, kasayı açarken çaktırmadan onu izlemiş-tim. O an şifreyi öğrendiğimi fark etmemesi için hiç hare-ket etmemiş, kasaya dokunmamış, anlamasına izin verme-miştim. Ama o gün... O gün ne kadar para ne kadar altın ne kadar dolar varsa hepsini almıştım yanıma. Hiç çalışma-sam bile bize ömrümüzün sonuna kadar yetecek param var-dı. Can, paraya tapan bir adamdı. Muhtemelen bunu yapa-cağımı can dostuma söylesem, "Yapma, benim gönderdikle-rim sana yeter," derdi. Ama neden onun alınteriyle kazandı-ğı parayı ben harcayayım ki? Can'ın parası benim paramdı. Kızımın hakkıydı. Yıllarca yediğim dayakların, küfürlerin, hakaretlerin, çektiğim eziyetin bedeliydi bu para benim için. Bu benim hayat garantimdi ve zerre kadar suçluluk hisset-miyordum.

Tek yapmam gereken, bu parayı iyi korumaktı. Kendime ait bir banka hesabı açsam Can bizi bulabilir miydi? Ne yapacağuma karar veremediğim için şimdilik evde saklıyordum. Ama bir şeyden emindim, benim terapiye devam etmem gerekiyordu. Diyarbakır'da bir terapistte gitmem imkânsızdı. O yüzden eski terapistimi aradım. Online görüşme yapıp yapamayacağımızı sordum. Yapabileceğimizi söyledi. Böylece hayatıma tekrar terapiler ve can dostum sayesinde spiritüel çalışmalar geri döndü.

Gülşah küllerinden yeniden doğacaktı.

Tek bir korkum vardı: Can'ın bizi bulması.

Çaldığım paraları fark etse bizi bulmak için peşimize düşerdi. Ama bunca zamandır ondan ses çıkmadığına göre ya bizim peşimize düşmek istemiyordu ya da yaptıklarını polise anlatırım diye korkuyordu. Ya da belki, benim sandığımın aksine, bizim yokluğumuz onun için bir ödüldü.

İçimden, üçüncü seçeneğin gerçek olmasını diledim. Yokluğumuzu umursamamasını. Kendi başına mutlu bir hayat yaşamasını. Beni ve kızımı sonsuza kadar unutmasını.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. "Ama adam çocuğundan da ayrı kalacak," diyorsunuz. Can'ın kızımıza karşı en ufak bir bağı bile yoktu ki. Tek babalık hakkı, o spermden ibaretti. Başka hiçbir şey yoktu... Onun için kızının varlığı, yokluğuyla aynıydı. Zavallı yavrumu kaç kere tokatlamıştı. Evet, küçücük bir çocuğa bile tokat atacak kadar adi ve zavallı bir adamdı o.

Ve işte bu yüzden, artık arkamı dönecek, gözlerimi geleceğe çevirecektim. Hayatımı geri alacaktım.

Günler ayları, aylar birbirini kovalıyordu. Kendi içimde, hiç bilmediğim bir sabırla anneliği öğreniyordum. Her sabah yavrumun gözlerini açışı, küçücük elleriyle bana sarılışı, onun için hazırladığım kahvaltıya gülümsemesi... Bunlar, benim için hayatın en büyük mucizeleri olmuştu.

Her gün yaşına uygun oyunlar oynuyor, ona etkinlikler hazırlıyordum. Ellerimiz boyalara bulanıyordu bazen, bazen yere saçılan oyun hamurlarını topluyorduk. Gülüşleri, minik kahkahaları evin içinde yankılanıyordu. Ama hiçbir zaman onu dışarı çıkarmıyordum.

Çünkü biliyordum... Bu şehir büyük olsa da Can'ın gölgesi sandığım kadar uzak değildi.

Yaşıtlarıyla birlikte olması gereken zaman gelmişti. Kreşe başlamalıydı. Onun da oyun arkadaşları olmalıydı. Ama bu, benim için imkânsız bir şeydi. Can'ın bizi bulmasından korkuyordum. Bu yüzden kredi kartı bile kullanmıyordum. Hep nakit para harcıyor, evden sadece zorunlu olduğumda çıkıyordum. Kendi dünyamızı kurmuştuk burada, dışarıdan kopuk ama güvende hissediyorduk. En azından ben öyle sanıyordum.

Şahin'in evlendiğini duyduğumdan beri, içimde garip bir güç hissediyordum. Aslında beni dibe vuran şey, bir yandan bana en büyük gücü vermişti. O artık benim için tamamen bitmişti. Hiçbir hayale, hiçbir umuda tutunmuyordum. Sadece kızım ve ben vardık.

Artık korkmuyordum.

Diyarbakır büyük bir şehirdi. Can'ın beni bulması imkânsızdı.

Ama ben... ne kadar da safmışım.

O gün...

Geceden belliydi aslında... Bir şey olacaktı. İçimde tuhaf bir huzursuzluk vardı.

Yavrumun alnına dokunduğumda sıcaklığını hissettim. Önce önemsemedim ama birkaç saat içinde yanakları kıpkırmızı oldu. Gözleri parlak ve nemliydi. Beni daha sıkı sarıyordu, minicik bedeni ateşler içinde titriyordu.

Sakin olmaya çalıştım. Bildiğim her şeyi yaptım. Ilık duş, ateş düşürücü, su... Ama yok. Ateşi bir türlü düşmüyordu.

Saat 17.00'ye yaklaşıyordu.

Aile Sağlığı Merkezi kapanmadan yetişmeliydim. Daha fazla bekleyemezdim. Koşa koşa en yakın aile sağlığı merkezine gittim.

Soğuk hava yüzüme çarpıyordu ama içimde fırtınalar kopuyordu. Kollarımda minik bedenini daha sıkı sardım. "Az kaldı kızım, hemen iyileşeceksin," diye fısıldadım. Ama aslında kendimi teselli ediyordum.

Merkeze girer girmez, gözleri yorgun ama işinin başında olan bir hemşire yanıma geldi.

"Hemen bakalım," dedi.

Onu bir yatağa yatırdılar. Minik bedenini incelediler. Termometreyle ateşini ölçtüler. Ellerini, ayaklarını kontrol ettiler.

Ateşi hâlâ çok yüksekti.

"Merak etmeyin, hemen müdahale ediyoruz," dedi hemşire.

Bense başında bekliyordum. Ellerim ter içindeydi. Dua ediyordum. "Allah'ım, n'olur iyileşsin" diye mırıldanıyordum.

Hemşireler ateş düşürücü verdi, alnına soğuk kompres koydular. Bütün bu süre boyunca yavrum hiç ses çıkarmadı. Sadece gözlerini aralayıp bana baktı.

Bir an... sanki içimde bir şey koptu.

Bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

Bütün hayatım boyunca birçok kez korkmuştum ama... Böyle bir korkuyu ilk defa yaşıyordum.

Asıl felaketinse bundan sonra başlayacağını bilmiyordum.

"İzlem zamanı gelmiş," dedi hemşire.

O an beynimde bir boşluk oluştu.

"Ne?" dedim.

"Boyunu, kilosunu ve baş çevresini ölçmemiz gerekiyor. Sisteme giriş yapacağız."

Bunu duyunca içimde bir huzursuzluk oldu ama üzerinde çok da durmadım. O an tek düşündüğüm kızımın iyileşmesiydi.

"Tamam," dedim.

Ve o 'tamam' deyişimin, hayatımın sonunu başlatacağını fark etmedim.

Hemşire elindeki cihazdan bilgileri girdi. Boyunu ölçtü, kilosunu kaydetti. Baş çevresini hesapladı. Sonra bilgisayara dönüp bilgileri sisteme kaydetti.

O an, ben hiçbir şey fark etmemiştim. Gözüm yavrumdaydı. Başını yastığa koymuş, gözleri aralık, ateşin verdiği hâlsizlikle derin nefesler alıyordu.

Ben de sadece onu düşünüyordum.

Ama... O an içimde bir ses, bir şeylerin yanlış olduğunu fısıldıyordu.

Öyle hafif bir histi ki, hemen susturdum.

"Saçmalama Gülşah," dedim içimden. "Sadece bir kayıt işlemi."

Ama değildi.

O gün orada, masum bir şekilde yapılan o kayıt işlemi... Sistemin bir yerlerinde bir veri açığını tamamlamıştı. Ve ben, farkında bile olmadan... Silinmiş bir izi, tekrar görünür hâle getirmiştım.

O gün, o bilgisayara girilen birkaç rakam birkaç hafta sonra hayatımı mahvedecekti.

Bunu o an bilmeden, hemşireye teşekkür ettim.

Kızımın ateşi biraz düşmüştü. Başını okşayıp ona gülümse-dim. Sonra onu kucağıma alıp eve döndüm.

Geriye dönüp baktığımda... O akşam saat 5 sularında, o bilgisayar ekranına yazılan birkaç kelimenin, kaderimi değış-tirdiğini fark ediyorum. Ama iş işten geçmişti.

Günler birbirini kovalıyordu. O gün de yavrumla ilgilen-miş, evi toplamış, akşam için yemek yapmışım. Aynı döngü, aynı sessizlik...

Sonra kapıda bir ses duydum.

Öyle bildiğim, alıştığım seslerden değildi. Birileri eşyalar taşıyor, kapılar açılıp kapanıyor, ayak sesleri merdiven boşlu-ğunda yankılanıyordu.

Kapı deliğinden baktım.

Karşı daire...

Boş olan, uzun süredir kimsenin yaşamadığı o daire... Birileri taşınyordu.

O an içime tuhaf bir his doldu.

Nedensiz bir sevinç... Sanki olacakları biliyormuşum gibi...

Kim olduklarını bilmiyordum ama oraya taşınan kişinin hayatımı değıştireceğini hissediyordum.

Bu his nereden gelmişti, bilmiyorum. Ama bazen insan hiç tanımadığı birine karşı bile garip bir sıcaklık hisseder ya, işte o his vardı içimde.

O gün boyunca taşındılar. Eşyalar yukarı çıkarıldı, kapılar açılıp kapandı. Ben de mutfağı girdim. Tatlı bir çay yanı hazır-ladım. Kısır, poğaç, kek...

Aslında sıradan bir hoş geldin tepsisiydi. Ama yıllar sonra geriye dönüp baktığımda, o tepsiyi hazırlarken içimde garip bir huzur ve güven hissi olduğunu hatırlıyorum.

Sanki o komşunun hayatımı kurtaracağını biliyormuş gibi...

Ama nasıl, neden, kim sayesinde olduğunu daha sonra anlatacağım.

Şimdi sadece ilk karşılaşmamızı anlatacağım.

Akşam üzeri, taşınma telaşı bitmişti. Elime tepsiyi aldım, kapıya yöneldim. Hafifçe kapıyı çaldım.

Kapı açıldı.

Karşımda yaşlı bir kadın duruyordu.

Saçları beyazlara karışmış, ince narin elleriyle kapıyı tutmuş, yüzünde derin çizgiler vardı. Ama gözleri... Gözleri sıcaktı.

Yorgundu ama içindeki o tanıdık sıcaklık hemen içimi ısıttı. Gülümsedi. "Buyur kızım," dedi. "Gel, otur."

İçeri buyur etti.

Eşyalar hâlâ tam yerleşmemişti. Bazı koliler açılmamış, halılar serilmemişti ama içeride garip bir huzur vardı.

Poğaçaları, keki, kısırı masaya koydum. Çay koyduk.

Sonra sohbet etmeye başladık. Bana birkaç soru sordu. Buraya nasıl geldiğimi, ne iş yaptığımı...

Kaçamak cevaplar verdim.

"Öğretmenim," dedim. "Burada tanıdıklarım var."

Bunu söylerken içimden bir ses, "Sanki her gün işe gitmediğimi fark etmeyecekmiş gibi..." diyordu.

Ama o an için en güvenli cevap buydu.

Sanki anlamış gibi hafifçe başını salladı. Fazla sorgulamadı. Sadece içli, derin bir bakışla gözlerimin içine baktı.

O bakış...

İçimi okuyor gibiydi. O an o kadının buraya benim için geldiğini bilmiyordum tabii. Beni korumak için, beni saklamak için...

O gün, ben sadece kendime uygun bir anne muadili bulduğumu zannetmiştim.

Ama gerçek çok başkaydı.

Eve dönerken içimde garip bir huzur vardı.

Ama aynı zamanda... İçimde bir yerde uyanan o his... Bir şeylerin değişmek üzere olduğunu söylüyordu.

Henüz bilmiyordum. Canım karşı komşum ve ben... Sanki birbirimizin hiç sahip olmadığı ama hep ihtiyaç duyduğu o anne-kızı olmuştuk.

O beni akşam yemeklerine çağırıyor, ben onu kahvaltıya bekliyordum. Sofralarımızda sadece yemek değil, dertleşmeler, içten gülüşler, birbirini anlamanın sessizliği vardı.

Kızım tıpkı bir anneanne gibi ilgileniyordu. Oyunlar oynuyor, saçlarını okşuyor, ona hiç sahip olmadığı büyükanne-nin nasıl bir şey olduğunu gösteriyordu.

Ve ben...

Ben, o güzel yürekli kadının oraya benim için taşındığından, daha doğrusu benim için yerleştirildiğinden habersiz günleri birbirine ekliyordum.

Her şey sıradan, her şey olması gerektiği gibiydi.

Ta ki o geceye kadar.

O gece.

Yine sıradan bir akşamdı.

Kızımınla oyun oynamış, sonra uyku vakti yaklaşınca ona çizgi film açmışım. Mutfığa geçip bulaşıkları toplamaya başlamışım.

Suyun sesi, tabakların birbirine çarpması, mutfığa yayılan hafif yemek kokusu...

Her şey olması gerektiği gibiydi.

Sonra...

Kapıda bir ses duydum.

Kapı çalmıyordu.

Zil çalmıyordu.

Ama bir ses vardı.

Önce fark edemedim. Sonra anladım.

Birileri kapıyı açmaya çalışıyordu. Zorluyorlardı.

Elimde tabak, donup kaldım.

Saat kaçtı?

Gözüme duvardaki saat ilişti. Tam 22.00.

Gecenin bu saatinde kim olurdu? Komşum gelse zile basardı, kapıyı tıklatırdı. Ama kapıyı zorlamazdı.

İçime bir ürperti doldu. Ellerimi bile kurulumadım. Sadece gözlerimi kapıya diktim.

Ne oluyordu?

Kalbim, göğsümden çıkacak gibiydi. Öyle hızlı, öyle güçlü atıyordu ki... Sesi dışarıdan bile duyuluyordu sanki.

Kızım hâlâ çizgi film izliyordu. Dünyadan habersizdi.

Ben ise... Elimde o tabakla, mutfağın ortasında çakılı kal-
mışım.

Sonra. Kapı açıldı.

Evet. Ben açmadan açıldı.

Benim kapım, ben elimi bile uzatmadan açıldı.

Bedenim buz kesti.

Kimdi bu? Ne oluyordu?

O an... içimde iki farklı ses çarpışıyordu.

Bir yandan bunun sonum olduğunu biliyordum. Ama bir
yandan... *Hayır, yok artık, saçmalama Gülşah. Vesvese yapıyorsun.*

Korktuğun şey başına gelmeyecek, diye kendimi avutuyordum.

Ama içimde, derinlerde bir yerde, her şeyin bittiğini hisse-
diyordum.

Adım atmak istedim ama atamadım.

Kızıma koşmak istedim ama kıpırdayamıyordum.

Sanki...

Biri ayaklarıma beton dökmüştü.

Bedenim oradaydı ama ruhum... Ruhum kaçmaya çalışı-
yordu.

Sonra.

Tak.

Kapı kapandı.

O an...

Derin bir nefes aldım.

Ve sonra...

O sesi duydum.

Can.

Bu, Can'dı.

Bir ses duyuyordum kalbimin derinlerinde.

Bir veda.

Hayata elveda...

Yaşadıklarına...

Hiç yaşayamadıklarına...

Yaşamaya hasret kaldıklarına...

Beynimin içinde keskin bir zonklama... Sanki içimde bir şey patlıyordu. Bir şey kopuyordu. Ne olduğunu anlayamadan, nasıl olduğunu kavrayamadan...

Bir anda kendimi yerde buldum.

Sonra.

Ardı ardına gelen darbeler... Her biri etime, kemiğime, ruhumu işliyordu.

Beynim yaşadıklarımı algılayamadı önce. Birkaç saniye boyunca vücudum şoktaydı. Ama sonra... Acı.

Önce sızılı bir sıcaklık. Sonra yanma. Sonra tüm bedenimi saran o delici ağrı. Canım acıyordu. Ama... En çok ne acıyordu biliyor musunuz?

Kızımın korkulu bakışları.

Bunu hissediyordum. Daha doğrusu karşımda görüyordum. O minicik bedeniyle ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama anlayamıyordu. Küçük ellerini kulaklarına kapatmıştı. Gözlerinde acının giderek büyüyen izleri... Bakışlarında şaşkınlık, korku, çaresizlik...

Ve ben... Ben sadece ona bakıyordum. Ama sesim çıkmıyordu.

O an anladım.

O gece, yalnızca benim için bir son değildi.

O gece, kızımın da içinde bir şeyler ölmüştü.

Kocaman olmuş gözlerinde sadece korku vardı. Ve gözbebeklerinde... Kendimi gördüm. Ve kendime hiç bu kadar yabancı gelmemiştim.

Sonra.

Bir darbe daha.

İçimde bir şey kırıldı. Gerçek anlamda kırıldı.

Kemiklerim miydi parçalanan? Ciğerim mi? Yoksa ruhum mu? Bilmiyorum.

Can'ın bakışlarını görüyordum. Nefret doluydu.

Her bir yumruğunu beni yok etmek isteyen o korkunç hırsıyla savuruyordu.

Benimse gözlerimi kapatmaktan başka çarem yoktu. Çünkü artık görmek istemiyordum.

Bu dünyaya... Yaşamaya pek de hevesimin kalmadığı bu dünyaya... Gözlerimi kapattım.

Ve her şey karardı. Simsiyahtı.

Artık benim için bu dünya yoktu.

Hangi mevsimdeydik?

Aylardan neydi?

Haftanın hangi günüydü?

Günün hangi saatiydi?

Ne kadar süre kalmıştım orada? Bilmiyorum.

Beni kim o hastaneye getirdi?

Onu da bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, gözlerimi açtığımda bembeyaz bir ışığın çevremi kuşatmış olduğuydu.

Ve başucumda, bana şefkatle gülümseyen bir hemşire vardı.

Ölmüş müydüm ben? Yoksa hâlâ hayatta mıydım? Bilmiyordum.

Ama içimde hiçbir şey hissetmiyordum. Ne korku ne acı ne de huzur...

Sadece boşluk.

Bir an için her şeyin bittiğini düşündüm.

Sonra.

Kendime geldiğimde, ilk önce kızımın nerede olduğunu sorduğumu hatırlıyorum.

O hemşire, hâlâ o şefkatli gülümsemeyle başını eğdi.

"Merak etmeyin, güvende."

O an içimde bir kıpırtı oldu. Kimdi bu kadın?

Bilmiyordum.

Ama sağ tarafımda bir hareket hissettim.

Can dostum.

Sıkıca elimi tutuyordu
"Merak etme," dedi. "Güvendesin."

Etrafıma baktım.

Demek kızım güvendeydi.

Demek ben güvendeydim.

Ama nasıl?

Hatta...

Ben hâlâ yaşıyor muydum?

Yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanamıyordum. Can bizi öldürmüştü belki de. Burası hastane değil, cennetti. Bu yüzden can dostum yanımdaydı. Bu yüzden hemşire bu kadar şefkatliydi. Bu yüzden her yer bembeyazdı.

Öldüğümü sandım.

Çok da sorgulamadım aslında.

Sadece gözlerimi tekrar yumdum. Ve yine o bembeyaz uykuya daldım.

Bilmiyorum, ne kadar süre geçti ama tekrar gözlerimi açtığımda farkındalığım yerindeydi.

"Neredeyim?"

Bunu söyledim.

Kısık, yorgun, kendime bile yabancı gelen bir sesle.

Sağ tarafımda, hâlâ elimi sımsıkı tutan can dostuma baktım.

O yine aynı şeyleri söyledi:

"Hastanedesin. Merak etme. Güvendesin.

Ama bu sefer ekledi.

"Artık sana asla zarar veremeyeceği kadar uzaklarda."

Derin bir nefes aldım. İçime ilk kez hava çekiyormuşum gibi...

"Peki... Kızım nerede?"

"Merak etme."

Yine aynı cümle.

Hep bu cümle.

Ama nerede?

Bunu öğrenmeden rahat edemezdim.

"Peki ama nerede?" dedim.

Can dostum bir an durdu.

Sonra...

"Anlatacağım hepsini sana. Ama şimdi biraz dinlen," dedi.

Tam o sırada, içeriye beyazlar içinde, güler yüzlü bir hemşire girdi.

"Gülşah Hanım, lütfen kendinizi daha fazla yormayın."

Sesinde o klasik, hastanelerde duyduğumuz sakinlik vardı. Kolumdaki serum hattını kontrol etti.

"Şimdi size biraz ağrı kesici yapacağım, rahat uyuyacaksınız."

Sonra...

Yine cenneti andıran o tatlı uyku.

Bilmem ne kadar sonra uyandım.

Bu sefer... çok farklıydı.

Kendimi hissetmeye başlamıştım. Hâlâ zayıf, hâlâ yorgundum ama bilincim yerindeydi.

Tuvalete gitmem gerekti. Can dostumdan yardım istedim. Yavaşça kalkarken gözüm aynaya ilişti.

Ve o an...

Dünyam bir kez daha yıkıldı.

Aynada gördüğüm kadın ben miydim? İnanamadım. Bir korku filmi sahnesi gibiydi. Göz altlarım mosmordu. Yüzüm şişmişti. Saçlarım darmadağınaktı. Ve gözlerimde... Gözlerimde, beni bile korkutan bir boşluk vardı.

Daha fazla bakamadım. Başım döndü. Bayılmışım.

Uyandığımda... Tekrar yatağımdaydım.

Ve o an... Sorular zihnime hücum etti.

Bana ne olmuştu? Buraya nasıl gelmişim? Kızım nerededi? Can dostum nasıl şu an yanımda olabilirdi?

Can beni nasıl bulmuştu?

Ve en önemlisi...

Nasıl olup da canımı almadan bırakmıştı beni? Hiçbirini bilmiyordum.

Bildiğim tek şey... Bir hastane odasında, kızımın çok uzakta, can dostum yanımda, gözlerimin yeniden kapanmak üzere olduğu gerçeği idi.

Kaç gün geçti, aynada gördüğüm kadının bakışlarındaki acıya daha fazla dayanamayıp yere yığılmamın üzerinden, bilmiyorum. Hastane odasının soluk ışığında, beyaz çarşaf-
ların ortasında gözlerimi açtığımda başucumdaydı can dos-
tum.

Saçlarımı usulca okşuyordu. Uyandığımı fark edince şef-
katle gülümsedi.

"Günaydın," dedi.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Günaydın."

"Merak etme, kızın güvende. Soracağın ilk sorunun bu ola-
cağını biliyorum," dedi.

Gerçekten de beni bu hayatta en iyi tanıyan oydu.

Kendime geldiğimde aklımdaki tek şey buydu:

Kızım nerede? Kiminle? Güvende mi?

Gülümsedim.

"Evet... Aklımı okudun yine," dedim.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra yatağın kenarındaki sandalye-
den kalkıp yanıma oturdu.

"Artık doktorun çıkışını yapabileceğimizi söyledi. Tedavin
tamamlandı," dedi.

"Nasıl hissediyorsun kendini? Hazır mısın?"

Ben sadece başımı salladım.

"Tamam," dedim kısaca.

Ama o kararlıydı.

"Artık hiçbir şekilde seni dinlemeyeceğim Gülşah. Hasta-
neden çıkar çıkmaz bizim eve gideceğiz. Seni ve kızını bizim
eve götüreceğim."

Bu sözleri kaç kez söylediğini hatırlamıyorum artık. Her seferinde aynı cümle, her seferinde aynı ısrar...

Kaçış planını yaparken bile defalarca söylemişti:
"Senin için en güvenli yer bizim ev."

Ama yanıliyordu.

Onun evi benim için güvenli değildi.

Kendi kızının gözleri önünde bana bunları yapan o Can olacak it, onun evine gitmiş olsaydım, onlara da neler yapmazdı? Orada olmak, sadece beni değil, onu... eşini... çocuklarını da tehlikeye atmak olurdu.

Yine net bir dille reddettim, belki onuncu, belki yüzüncü kez.

Ama bu kez... Bakışlarındaki hayal kırıklığını görünce, biraz yumuşayıp gülümsedim.

"Hani sen benim kim olduğumu herkesten saklayacaktın?" dedim.

"Ben size gelirsem eşin benim kim olduğumu öğrenmiş olacak."

"Öğrensin, ne olacak?" dedi.

"Eşim bu hayatta tanıyıp tanıyabileceğin en güvenilir insan.

Emin ol, sırrın onda da her zaman güvende olur."

Biliyordum. Asıl sebep bu değildi. Ama onu susturmanın tek yolu buydu.

"Hadi," dedim. "Çıkalım hastaneden. Götür beni evime."

Eve vardığımızda apartman kapısını Hatice Anne açtı. Yüzünde güller açtı bizi görünce. Kendi öz kızı gelmiş gibi sarıldı bana.

O sırada içeriden bir ses geldi. Yavrumun sesi.

"Yavrum sizde mi Hatice Anne?" dedim.

"Evet," dedi gülümseyerek ve gözleri dolarak.

Kızıma sarıldım. Hatice Annemi öptüm. Can dostumu tekrar kucakladım.

Uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar iyi hissediyordum. Bedenim gevşemişti. Ruhum biraz olsun rahatlamıştı.

Bir de kafamdaki o karanlık sorular yanıt bulursa... Benden mutlusu olmayacaktı.

Hatice Anne "Gelin, size yemek hazırladım," diye ısrar etti ama eve geçmek istediğimi söyledim. Kızımın baş başa kalma-ya ihtiyacım vardı.

Ben yavrumla hasret giderirken can dostum benim için sarımsaklı ve kıymalı tarhana çorbası yapmıştı. Yanına birkaç çeşit yemek daha hazırlamıştı. En sevdiğim yemekler... Ne varsa koymuştu sofraya.

O kızımı doyururken ben de afiyetle yemeğimi yedim.

Doktorların verdiği serumlar ve vitaminlerden midir bilinmez iştahım açılmıştı.

Uzun zamandır bu kadar keyifle ve afiyetle yemek yediğimi hatırlamıyorum.

Can dostum kızımın pijamalarını giydirip uykuya hazırlarken ben duşa girip güzelce temizlendim.

Kızımı koynuma alıp uyutmak için odaya geçerken mutfakta bulaşıkları toplayan can dostuma seslendim:

"Çay koymayı unutma. Kızı uyutup geleceğim. Sonra anlatacaksın... Neler olup bittiğini... O Can iti bizi nasıl bulmuş?"

Başını temizlemekle meşgul olduğu ocaktan kaldırıp seslendi, "Hiç unuttur muyum? Çayımız, tatlımız, her şeyimiz hazır. Sana bütün olanı biteni anlatacağım."

Kızımı uyutup salona geçtiğimde, can dostum da işlerini bitirmiş, elinde iki çay ve birkaç çeşit tatlının olduğu tabaklarla salona geliyordu. Hemen bir sehpa çekti, ikramlarını dikkatlice üzerine yerleştirdi. Sonra yanıma oturdu ve ben rahat edeyim diye arkama bir yastık koydu. Gülümsedim. "Teşekkür ederim. İyi ki varsın," dedim, bilmem kaçınıcı kez. "Asıl sen iyi ki varsın," dedi. Yavrusunun varlığından duyduğu mutluluk, gözlerine yansıyan bir annenin şefkatiyle, gözlerimin içine bakarak söylüyordu bunu. "Hadi," dedim. "Hadi anlat artık. Daha fazla bekletme beni. Ne oldu? Can bizi nasıl bulmuş?"

Şimdi nerede?" "Tamam," dedi. "Öğrendiğim her şeyi sana anlatacağım."

Derin bir nefes aldı. "O gün senin çığlıklarını ilk duyan kişi Hatice Anne olmuş. Hem ambulansı hem polisi aramış. Can muhtemelen burada seni koruyacak kimsenin olmadığını düşündüğü için birinin polisi arayacağını akıl etmeyip gözü dönmüş bir şekilde seni döverken ve belki de öldüğünü düşünüp evden kaçmaya çalışırken polis kısıkvrak yakalamış onu. Tabii sen o anlarda baygınmışsın. Hatice Anne polise her şeyi anlatmış. Polis de Can'ı doğrudan karakola götürmüştü."

Şu an karakolda gözaltında tutuluyordu ve bu içimi rahatlamıştı, üstelik bana devlet tarafından atanan avukat, ne zaman istersem boşanabileceğimi söylemişti can dostuma.

Kendini biraz daha iyi hisset, boşanma işlemlerini başlatırız," demişti can dostum. İçim bir anda büyük bir sevinçle dolmuştu ama o sevinci bastıran tanıdık bir korku vardı içimde. Medyadan takip ettiğim kadarıyla, kadına şiddet davalarında çoğu zaman erkeğe doğru düzgün bir yaptırım uygulanmıyordu. "Muhtemelen birkaç güne çıkar," dedim büyük bir korkuyla. "Evet, benim de en büyük korkum bu," dedi can dostum. "Ama bu noktada adalete güveneceğiz."

O an henüz bilmiyordum ama ben, diğer kadınlardan farklı olarak yalnızca devlet tarafından korunmuyordum. Varlığını bana hiç hissettirmeden, beni uzaktan uzağa koruyan biri daha varmış meğer. Emniyette çok güçlü bağlantıları olan biri. Ve bu yüzden Can, sadece gözaltına alınmakla kalmayacak, çok uzun bir süre hapisten çıkamayacaktı. Orada öyle şeyler yaşayacaktı ki... Çıktığında ne ben ne bana olan öfkesi umurunda bile olmayacaktı. Bir daha benim bulunduğum şehirde nefes alacak cesareti bile kalmayacaktı. Ama henüz bunları bilmiyordum. Şahin'in tüm bu yaşananlardan haberdar olup beni uzaktan uzağa koruduğunu hatta Hatice Anne'nin karşı daireme taşınmasının sebebinin Şahin olduğunu o zamanlar bilmiyordum.

Henüz can dostum da bunlardan habersizdi. İkimiz de tüm bunların yalnızca Hatice Anne'nin polise haber vermesiyle geliştiğini sanıyorduk. Ama meğer kader, bizim için örülmüş bambaşka bir ağın iplerini çoktan çekmeye başlamıştı...

Hem heyecanlandın hem umutlandın hem de kafandaki bazı soru işaretlerinin cevabını bulamadın değil mi Sevgili Okur? Seni anlıyorum ve şimdi sana her şeyi, kafandaki soru işaretlerini elimden geldiğince gidermeye çalışarak anlatmaya devam edeceğim.

Can dostumla geçirdiğimiz o güzel geceden birkaç gün sonra can dostumu neredeyse tatlı sert kovarak evine gönderdim. Ve ondan gizlediğim bazı şeyleri de, onu evine göndermeden önce ona anlattım.

"Bak," dedim, "seni çok seviyorum ve beni ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Benim için yaptığın her şeye minnettarım. Ama artık daha fazla kimsenin bana annelik yapmasını istemiyorum. Bu şefkatin bana çok iyi geliyor ama bir noktada bana sürekli annelik eden başka birinin varlığı, benim kendi hayatımın sorumluluğunu almamı engelliyor. Senden ricam, artık lütfen evine dön. Kendi çocuklarına annelik yap. Bana olan desteğin, sevgin, her zaman yanımda olman için sana minnettarım. Ama artık daha fazlasını yapmanı istemiyorum. Evet, manevi anneliğin bana çok iyi geliyor. Ama inan, ben artık kendimin manevi annesi olmayı öğrenmek istiyorum."

Yüzünde hem hüznün, hem de çocuğunun ayakları üzerinde durmaya hazırlandığını fark eden bir annenin gururu vardı.

"Tamam," dedi. "Ama ne zaman istersen ben bir telefon uzağındayım. Ve ne zaman istersen kapım sana sonuna kadar açık."

Teşekkür ettim. Öptüm tatlı yanaklarından ve ekledim:

"Sana itiraf etmem gereken bir şey daha var. Ben evden kaçarken Can'ın ne kadar parası, altını varsa aldım. Ve beni dışarken gözü döndüğü için, onları aramaya fırsat bile bulamdan polis tarafından yakalandığından, paralar şu an benc

Ben artık maddi olarak senden hiçbir şey istemiyorum. Lütfen bu zamana kadar yaptığın her şey için hakkını helal et. Ama benim, bir ömür bana ve kızıma yetecek kadar çok param var. Ne olur, artık sana daha fazla borçlanmak istemiyorum."

"Sen bana borçlu değilsin. Hiçbir şeyi sen istediğin için yapmadım. İçimden geldiği için yaptım. Biz seninle manevi olarak kardeşiz. Ne olur kendini böyle hissetme," dedi.

Haklıydı, evet. Manevi olarak kardeştik.

Ama benim için artık kendi ayaklarımın üzerinde durma zamanıydı.

Hani korktuğun şeyle bir kere yüzleştikten sonra, eskisi kadar korkmayan insanlara mahsus o cesaretli hâl vardır ya... Bana o hâlden o cesareten gelmişti, Can'ın bana tekrar zarar vereceğine dair duyduğum o korku belki de sezgisel olarak Şahin tarafından korunduğumu hissetmem nedeniyle bir anda geçivermişti.

"İçim hiç rahat değil... Ama madem sen öyle istiyorsun, tamam, gideceğim," dedi can dostum.

Bir an durakladı.

"Ben Hatice Anne'yle konuştum. O da diğer apartman sakinleriyle konuşmuş. Apartmana giren çıkanı rahatlıkla görebilecek yerlere kamera takıldı. Senin giriş kapında da var. Belki fark etmişsindir, belki de yoğunluktan gözünden kaçmıştır. Hatta avukatın, eğer Can'ın salıverilme durumu olursa, sana koruma kararı çıkarttıracağını ve bir polis memuru tarafından korunacağını söyledi," dedi.

Birkaç gün içinde duygularımda oluşan değişimi hayretle fark ederek ve tamamen boş bulunarak, "Merak etme... Ben artık Can'ın bana zarar verebileceğini düşünmüyorum," dedim.

Gözleri hayretle açıldı.

"Sen benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır," dedim gülümseyerek.

"Senin bilmediğin bir şey bilmiyorum ama... Tamamen sezgisel olarak Can'ın oradan çıkamayacağını düşünüyorum," dedim. Söylediklerimi sindirmeye çalışarak yineledi:

"Sen bence benim bilmediğim bir şey biliyorsun. Nasıl bu kadar eminsin? Benim içim hiç rahat değil. Gerçekten de medyadan hepimiz biliyoruz, kadınlar eski eşleri tarafından katlediliyor. Bence senin yerini bulmuşken bu kadar rahat olmamalıyız," dedi tekrar.

"Bu arada, seni nasıl bulmuş biliyor musun? Ben bunu da araştırdım. Daha doğrusu, kendisi sorgu sırasında söylemiş. Hani sen kızını aile sağlığı merkezine götürmüştün ya, ateşlendiğinde... Orada boy-kilo takibi yapmak için sisteme bilgileri girildiğinde, İzmir'de bağlı olduğunuz aile sağlığı merkezi ekranında da görünüyormuş. Can bunu öğrenmiş; söylediğine göre, bir adam onu arayıp "Kızının ve eşinin nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan, İzmir'de bağlı olduğunuz Aile Sağlığı Merkezi'ne git," demiş. Can ASM'dekileri de tehdit etmiş hatta şiddet uygulamaya kalkmış. Hem hemşire hem de doktor, ikisi de Can'dan şikâyetçi olmuş. Yani devlet memuruna tehdit ve sözlü şiddetten de dava açılacaktı."

Hayretler içinde, bu öğrendiklerim karşısında bir süre duraksadım. İçimden, Can'ın artık yavaş yavaş sonunun geldiğini... belasını bulacağını düşündüm.

Bu arada, onun belasını bulmasının ardındaki kişinin Şahin olduğunu... Aslında yaşadığım bu şeyin, Şahin'in beni kaybetme korkusunu tetiklediğini hissettim.

Evet Sevgili Okur, belki de beni içten içe kınıyorsun. Evli bir adamın benim için endişelenmesine, beni kaybetmekten korkmasına içten içe sevindiğim için...

Belki de beni yadırgıyorsun.

Ama ne yalan söyleyeyim... Ayıplansam da yadırgansam da ben... Can'ın bana yaşattıklarının sonunda Şahin'i bana bir şekilde tekrar getirdiği için ona minnettarım.

Bu arada, dediğim gibi... Bu bilgiler henüz kesin değil. Ben sadece böyle hissediyorum. Ve genelde hislerimde yanılmam.

Can dostumun evine dönmesinin üzerinden aylar geçmişti ama telefonla birbirimizle konuşmadığımız tek bir gün bile olmamıştı.

Beni Can'dan asıl koruyanın Şahin olduğunu bana fısıldayan kalbimden başka, bu düşüncemi doğrulayacak tek bir delil bulamamama rağmen... buna inanmak, böyle düşünmek bana iyi geliyordu.

Bu arada Can, öldürme kastıyla yargılanmış ve 5 yıl hapis cezası almıştı. Sanıyorum Türkiye'de böyle bir emsal karar daha önce verilmemişti.

Şiddet gören bir kadının, darp ânında baygın hâlde bulunması, bu kadar kısa sürede tanık ifadeleri ve delillerle netleştirilen bir yargılama sonucunda böylesine kesin bir ceza alması...

Açıkçası ben bile şaşkındım.

Ve yıldırım hızıyla boşanma işlemlerimiz gerçekleşmişti. Mahkeme ne beni yormuştu ne de uzatmalara oynamıştı. Belki de gerçekten bu defa hayat, arkamda durmuştu.

Kendimi son derece güvende, son derece mutlu ve huzurlu hissediyordum.

Bazen geceleri kızımı uyutup kendi odama geçtiğimde, yatağıma uzanıp tavana bakarken... bir şey hissediyordum.

Tam olarak tarif edemediğim bir şey.

Korunduğumu...

Sanki biri, daha ben korkmaya fırsat bulamadan önümde duruyordu.

Öyle bir korunma hissi... açıklaması yok ama içimde yer eden bir şey.

Bu bir polis kamerası, bir koruma memuru ya da yasal bir kararın güvenliği değildi.

Bu daha derin bir şeydi.

Bana ait olmayan, artık başkası için çarpan... Başkasının kocası, başkasının sevdiği olan bir kalbin bana sağladığı güvendi.

Şahin.

Adını ağzıma almadan hatta aklımda bile tam kurmadan...

Onun beni hâlâ uzaktan uzağa izlediğini, koruduğunu, beni gözden çıkartmadığını hissediyordum.

Bir kadın, sezgilerine güvendiği anda hiçbir delile ihtiyaç duymaz ya hani...

Ben de öyleydim.

Bilmiyordum.

Görmüyordum.

Ama hissediyordum.

Can'ın belasını bulmasında onun parmağı olduğuna inandığım gibi, benim bu kadar hızlı boşanıp, bu kadar sağlam bir yasal zemine oturtulmuş bir güvenlik çemberine alınmamda da onun gölgesi vardı gibi geliyordu.

Halbuki bana yıllar önce veda etmişti.

Arkasına bile bakmadan gitmişti.

Hatta beni kalbinden çıkarıp evlenmişti.

Tüm bunlara rağmen...

Benim kalbimin her zerresi hâlâ ona aitti.

Ve ne garip ki, beni öldürme maksadıyla döven eski kocamın başarısız girişimi kara sevdamla beni bir araya getirmişti.

Bir gün, "Hayır, bence öyle değil," demesini göze alarak can dostuma düşüncelerimi söyledim.

Uzun bir sessizliğin ardından, telefonun ucundaki o şefkatli ses, "Biliyor musun, ben de böyle düşünüyorum," dedi.

"Çünkü ne yazık ki ülkemizde çoğu kadın şikâyetle bulunmasına rağmen, eski kocalarına böyle bir ceza verilmiyor. Birkaç gün içeride tutulduktan sonra salıveriliyorlar. Ve her ne kadar uzaklaştırma kararı alınsa da ülkemizdeki kadınların çoğu, eski kocaları tarafından şiddet görmeye ve katledilmeye

devam ediyor. Senin adına böyle bir karar çıktığı için o kadar mutluyum ki anlatamam. Dilerim bütün kadınlarımız senin gibi eski kocalarından kurtulurlar."

"Ama..." dedi, sesini biraz daha yavaşlatıp yumuşatarak, "Sizin davanızın bu şekilde ilerlemesinde Şahin'in parmağı olduğunu ben de düşünüyorum. Ama bu hislerimi seninle paylaşmamak için günlerce sustum. Çünkü Şahin tarafından böyle korunduğunu düşünmenin, sende onunla tekrar bir hikâyeniz olabileceği fikrini doğurmasını istemedim.

Kimseyi yargılamak benim haddim değil ama... evli bir erkekle hiçbir kadının bir hikâyesi olamaz Gülşah."

"Evet, muhtemelen hislerimizde haklıyız. Evet, muhtemelen Şahin, Can'ın sana yaptıklarından haberdar oldu. Ve süreci yasal olarak hızlandırdı. Can'ın düzgün bir ceza alması için muhtemelen gücünü sonuna kadar kullandı. Ve bundan sonra da yanına yaklaşamaması için elinden geleni yapacak. Ama şunu unutma Gülşah: Bu, sizin artık bir hikâyeniz olabileceği anlamına gelmez. Çünkü o evlendi. Evli bir erkekle olmaz Gülşah. Sakın bunu kendine yapma. Lütfen..." dedi.

Can dostumun benimle aynı fikirde olmasına ve Şahin'in beni Can'dan koruduğunu onun da düşünmesine çok ama çok sevinmiştim. Ama her ne kadar haklı olsa da, "Şahin artık evlendi, senin evli bir erkekle hiçbir şekilde işin olmamalı Gülşah. Lütfen bu durumu sakın onunla tekrar bir temas olarak düşünme. Lütfen..." demesi, canımı sıkmıştı.

Ve eğer olur da Şahin'le bir iletişimim olursa bunu can dostumdan gizlemeye, artık bu konuyu onunla paylaşmamaya karar vermiştim.

Çünkü Şahin evli de olsa, bekâr da olsa, eğer gönlünde ben varsam... Bu, bizim birlikte olmamız için hayatın bana verdiği bir şanstı.

Eğer hayat bana böyle bir şans verirse... Hiçbir şekilde geri çevirmezdim. Çevirmeyecektim.

Can dostuma, aklımdan bu düşünceler geçerken, "Evet, haklısın," dedim.

Telefonun diğer ucundan daha da şefkatli bir tonda, "Unutma, ben senin hep yanındayım. Her zaman arkandayım. Ve benim için senin mutluluğun, iyiliğin her şeyden daha önemli. Artık sadece mutlu olacağın tercihler yap lütfen. Senin artık çok mutlu olmaktan başka hiçbir şey istemiyorum Gülşah. Seni çok seviyorum," dedi.

"Ben de," dedim. Ve telefonu kapattım.

Kızımın sarılarak uyuduğu huzurlu, dinlendirici, güvenli uykular... Ve sakın sabahlar. Yavruma hazırladığım kahvaltılar... Televizyonun karşısında miskince günü bitirilerim... Günler her ne kadar birbirinin tekrarı olsa da ben bundan hiç şikâyet etmiyordum. Hayatımda hiç olmadığım kadar huzurluydum.

Şahin'in beni koruduğuna dair ve bu nedenle onunla ilgili hayaller kurmama sebep olan o düşüncelerim zaman zaman yerini *Bu sadece her kadını kötü bir adamdan korumak için yapılabilecek bir harekettir, fikrine bırakıyordu.*

Bazen umutlanıyor bazense umutlanmamın ne kadar yanlış olduğunu fark edip kendimi merkezime çekiyor, sadece kızımın mutlu bir hayatın hayallerini kuruyordum.

Birbirinin zıddı bu iki düşünce, kalbim ve aklım gibiydi.

Aklım...

Beni mantıklı olmaya, hayatımı kızıma adamam gerektiğine ve bundan sonraki hayatımda sadece kızım ve kendim için yaşamam gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu.

Ama kalbim... *Bu dünyada seni kim düşündü ki? Öz annen, baban bile kendi doğrularına göre davranmadığında seni hayatlarında silipten attılar, koşullu sevdiler. Sen neden her zaman doğruyu yapmaya çalışıyorsun ki? Şahin'in evli olması onun sorunu, senin değil, diyordu.*

Hemen ardından...

Bu düşüncemden nefret ediyordum.

Birbirinin zıddı duygu ve düşünceler arasında günleri bitirirken hayatım yavaş yavaş düzene girmeye başlamıştı.

Kızım artık günde üç saat kreşe gidiyor, ben ise o sürede sporumu yapıyor, kendime vakit ayırıyordum.

Bazen gezmek istediğimde kızımı Hatice Anne'ye bırakıyor ve çoğu zaman günleri Hatice Anne'yle sohbet ederek, can dostumla telefonla görüşerek, kızımla oyunlar oynayarak ve *Ben nelerden hoşlanırım, neleri severim?* deyip kendimi yeniden tanımaya çalışarak geçiriyordum.

İki zıt düşünceden sonunda *Ben artık kendi hayatıma bakmalıyım, kendime odaklanmalıyım. Kızım için ve kendim için yaşamaya başlamalıyım, düşüncesi ağır bastığında sanki kader, yine beni yeni bir seçim yapmam için bir yol ayrımına sürükledi.*

Hani biz kadınlar arasında, yeni bir hayata başlamanın yazılı olmayan kurallarından biridir ya saç şeklini değiştirmek... Tam da öyle bir sabahı benim için.

Kızımı okula bırakmış ve kuaförün yolunu tutmuştum.

Saçlarımdaki kırıkları aldırırken, sanki gönlümün yüklerinin de birer birer omuzlarımdan döküldüğünü hissettim.

Sonra kendi düşüncelerime gülümsedim.

"Keşke yüklerden kurtulmak, kırık saçlardan kurtulmak kadar kolay olsaydı," dedim.

"Manikür olacak mı abla?" diyen genç kuaför çalışanına,

"Olsun, manikür de olsun, pedikür de olsun. Sen hatta şu kaşlarıma da bir çekidüzen ver," dedim.

Yüzündeki kocaman gülümsemeye hemen manikür-pedikür için su hazırlamaya gitti.

"Çay ister misin?" diyen kuaförüne, "Olur valla, şöyle demlisinden güzel bir çay gönder bana," dedim.

Uzun zamandır hissetmediğim tatlı bir sevinç vardı içimde. Birazdan olacakları hissetmişim sanki.

İşlemlerim bittikten sonra benimle sevgiyle ilgilenen kuaför çalışanlarına bolca bahşiş verip kuaförden dışarı çıktım.

İnsanın kimseye hesap vermek zorunda olmadan, kimse-den korkmadan, kimseye muhtaç olmadan hayatını istediği gibi yaşayabilecek kadar çok parası olması... Ne güzel şey.

Evet, yanlıştı belki ama... İyi ki Can'dan almışım o paraları, diye düşündüm. Her ay iki çocuğu okutuyordum. İki çocuğa burs veriyordum. Ve yaptığım şeyden zerre kadar pişmanlık duymuyordum.

Bu düşüncelerle saatimi kontrol ettim. Henüz kızımın okuldan çıkmasına vardı. Yavaş yavaş okulda geçirdiği süreyi, kontrollü bir şekilde uzatmaya başlamıştık.

Başka bir gün olsa hızlıca eve dönmek isterdim belki ama bugün... Güzel havanın tadını çıkartmak istiyordum.

Bizler başımıza gelecekleri bilemiyoruz belki ama ruhumuz yaşayacaklarımızı hissediyor.

Uzun zamandır hissetmediğim bir neşeye, bir kafeye oturup kendime kahve ve pasta söylediğimde... Çok tanıdık, ezelden beri bildiğim ve her şeyden çok sevdiğim o kokuyu duydum.

Burnumda...

Ciğerimde...

Kalbimde...

Bakışlarımla hızlıca etrafı tarayıp, o uğruna canımı bile vermeyi düşündüğüm adamla göz göze gelme isteğiyle, başımı âdeta boynumun üzerine bir kaya konmuş da kaldıramıyormuşum gibi, bakışlarımı yerde tutma ve karşısına çıkma isteği arasında gidip geldim.

Adım kadar emindim. Şahin çok yakınlardaydı. Bu koku başkasına ait olamazdı. Bu... Şahin'di.

Ama eğer başımı kaldırır ve onunla göz göze gelirsem bundan sonra olacakların hiçbirisi üzerinde kontrolüm olamazdı.

Çünkü ben Şahin'i görürsem ayaklarına kapanır, af diler ve "Beni bir daha bırakma," diye yalvarabilirdim.

Ama eğer şimdi başımı kaldırıp ona bakmazsam onu sonsuza kadar bir daha hiç göremeyebilirdim.

Hayatımda belki de ilk kez, doğru olanı yapmakla, Şahin'i tanıdıktan sonraki hayatımda aklı başında davranmak arasında kararsız kalmıştım. Etrafa bakmamayı tercih ettim. Sadece gözlerimi kapattım. Kokusunu içime çektim.

Muhtemelen o, benim varlığımı fark etmemişti.

Ve fark ettiğinde, zaten koşar adım uzaklaşır giderdi.

Ve ben...

Bu hayatta görmeyi en çok istediğim insanı, onu görürsem bir daha ondan kopamayacağımı bildiğim için... Görmemeyi seçtim.

Gözlerim kapalıydı ve aldığım her nefesi, onu özlediğim her an ciğerimden kokusunu çıkarabilecekmişim gibi içimde tutmaya çalışarak alıyordum.

Mustafa Kaya'dan *Çocuklar Gibi* çalışıyordu aklımda.

Bizim şarkımız...

Ve gözlerimden akan yaşların boynumdan süzüldüğünü hissediyordum.

Bu hâlde ne kadar süre kaldım, bilmiyorum. Bir ses duydum. Aklımın artık bana oyun oynamaya başladığından şüphe ederek ve gözlerimi daha da sıkıca kapamama sebep olan o ses...

"Oturabilir miyim, Gülşah," dedi.

Bu oydu. Onun sesiydi. Hayal mi görüyordum? Bütün duyu organlarım, kulaklarım, burnum, kalbim... Bana yalan mı söylüyordu? Şahin burada değil miydi yoksa?

Ya gözlerimi açarsam ve o burada değilse... Beynim bana bir oyun oynuyorsa bu hayalin sonlanmasına sebep olduğum için çok üzülürdüm.

Bu duyguyu bilir misiniz? Hani bir rüya görürsünüz... Artık bir daha hiç kavuşamayacağınızı düşündüğünüz, belki de ebediyete uğurladığınız bir yakınına sarılırken birden uyanırsınız... Ve rüyanız biter. Tekrar uykuya dalmaya, o rüyanın içine girmeye çalışırsınız... Ama artık olan olmuştur. Rüya sona ermiştir. Ve gerçek hayat başlamıştır.

İşte ben...

Şu anda Diyarbakır'da, bu kafede, güpegündüz... Ya bir rüya görüyordum... Ya da bir hayal kuruyordum. Ama gözlerimi açarsam her şeyin biteceğinden ve gerçekliğe döneceğimden korkuyordum.

"İyi misin sen?" derken omzuma dokunan o elin sıcaklığıyla, âdeta karda donmak üzere olan bir insan bedeni gibi katılaşmış vücudumun bir anda alev alev yanmaya başladığını hissettim.

Bu kesinlikle bir rüya değildi. Bu kesinlikle bir hayal değildi. Kendimi kandırmıyordum. Aklım bana oyun oynamıyordu. Güpegündüz hayal kurmuyordum. Şahin... buradaydı.

Gözlerimi açtım.

Sağ omzumdaki ele baktım ve sonra. Âdeta kalbim yerinden çıkarcasına atarken, uğruna bin hayatım olsa binini de feda edeceğim o gözlerle karşılaştım.

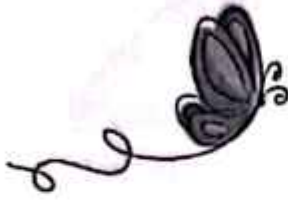
Hayat durdu.

Dünya...

Bence o an dönmeyi bıraktı.

Ve biz, o an orada...

Tıpkı yıllar önce Ege Üniversitesi'ndeki o ilk göz göze geldiğimiz kafede olduğu gibi, birbirimizin bakışlarında eridik.

İki can birbirini çok sevdiğinde...

Bence, tıpkı iki su kaynağının birbirine akıp karışması ve birlikteliklerinin oluşturduğu o koca su dalgası gibi güçlenir.

Biz de öyleydik.

Birbirimize aktık, birbirimizde güç bulduk.

Ne ayağa kalkabildim ne "Otur," diyebildim. Dakikalarca sadece ona bakabildim.

Kendini ilk toparlayan o oldu. Karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

Vücudum bir yaprak gibi zangır zangır titriyordu. Birbirine vuran bacaklarım artık birbirlerinin canını yakmaya başlamıştı. Ellerimi yumruk yaptım çünkü titremesine engel olamıyordum.

Ve Şahin...

Uğruna dünyamı feda edebileceğimi bildiğim o adam... Gülümseyerek bana bakıyordu.

Alev alev yanan yanaklarımı serinleten gözyaşlarımı artık daha fazla gizlemeye çalışmadım.

Ama konuşursam sesimin titreyeceğini bildiğim için utanıp sustum. Hiçbir şey söylemedim.

Sadece gözlerinin içine bakıp kalbimi okumasını bekledim.

Sessizlik ona ne düşündürdü, bilmem. Bakışlarını kaçırmadan doğrudan gözlerime bakmaya devam etti.

Anlatacak, konuşacak çok şeyi olan ama nereden başlayacaklarını bilmeyen iki insanın arasındaki o sessiz sohbeti bizimkisi.

Dakikalar saatlere döndüğünde ve biz birbirimize tek bir kelime etmeden bakmayı sürdürürken... nasıl oldu bilmem, aklıma birden kızım geldi.

Ve sevindim, biliyor musunuz?

Yıllar sonra ilk kez Şahin'i görmüşken, duygudan duyguya sürüklendiğim şu anda... kızımı hatırlayabildiğime sevindim. Nasıl yani, bir anne için zaten evladından daha değerli bir şey yoktur ki, dediğinizi biliyorum.

Ama ben bu duyguyu galiba ilk kez bu kadar net fark ediyordum. Karşımda Şahin bile olsa, benim önceliğim kızımdı. Okuldan alma saatim gelmiş ve geçmeye başlamıştı bile.

Hatice Anne'yi aradım, kızımı almasını rica ettim. Hiç sorgulamadan büyük bir neşeye kabul etti.

İlk kez sesimi duyan Şahin'se gülümseyerek ve büyük bir merakla, "Vaktin varsa birlikte bir yemek yiyelim mi?" diye sordu. Olur, anlamında başımı salladım.

Ve... neden bilmem, yemeğimizi o kafede değil de daha farklı bir yerde yemek üzere oradan ayrıldık.

Vale arabasını getirirken, öne mi arkaya mı otursam diye minik bir kararsızlık yaşadığımı fark ettim.

Ve Diyarbakır'da onu görebilecek, tanıyabilecek birilerinin varlığını düşünerek... Yanında bir kadın olduğu görülürse eşinin rahatsız olabileceğini hissederek arkaya oturmak istedim.

"Lütfen öne otur," dedi. Benim kimseden ve hiçbir şeyden korkum yok, dercesine.

Yine hiçbir şey söylemeden sağ koltuktaki yerimi aldım.

Nereye sürdüğünü bilmediğim bir yolculuğun içinde buldum yine yıllar sonra kendimi.

Başımı ürkekçe sola çevirdiğim her seferinde, yıldırım hızıyla yoldan bakışlarını ayırıp bana çevirdi gözlerini.

Onu en son bıraktığım hâlden eser yoktu.

Gözlerinde ne öfke ne kızgınlık vardı.

Gözlerinde...

Kendimi kandırmak istemiyorum ama... Sadece aşk ve sevgi vardı.

Tıpkı kokusunu duyduğum o ilk an başımı kaldırıp ona barksam, olacıklardan artık sorumlu olmayacağımı, kontrolümün elimden kayıp gideceğini hissettiğim gibi...

Şimdi ona bakmaya devam edersem, bir daha gözlerimi ondan çekemeyeceğimi bildiğimden...

Hızlıca bakışlarımı sağıma çevirdim.

Ve o an...

O an Ahmet Kaya'dan *Diyarbakır Türküsü*'nü açtı tıpkı yıllar önce Diyarbakır'a birlikte yaptığımız o ilk ziyaretimizde olduğu gibi...

Diyarbakır ortasında vurulmuş uzanırım

Ben bu kurşun sesini nerede olsa tanırım

Bu dağlarda gençliğim cayır cayır yanarken

Ay vurur gözyaşıma ben gecede kalırım ben gecede kalırım

Üzülme sen üzülme başını öne eğme

Gün olur kavuşuruz dert etme Diyarbakır

Şarkıya eşlik etmeye başladığında, gözyaşlarımı ya da sesi mi saklamak yerine hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

Artık bakışlarımı da kaçırmayacaktım.

O korkmuyorsa ben neden korkacaktım ki?

Önce yavaşladı, sonra arabayı sağa çekti. Hiçbir şey söylemeden, pürdikkat bana bakıyordu.

Hani *Selvi Boylum Al Yazmalım*'da bir sahne vardı ya... Asya'nın gitmekle kalmak arasında kaldığı o sahne... Hah, işte o sahnedeki gibi...

Uzatıverse elini, "Gel, yeniden deneyelim," dese... İnanmışım her şey üzerine yemin ederim ki bir dakika bile düşünmeden kabul ederdim.

Ama demedi.

Sadece bana baktı.

Ve torpidodan çıkarttığı kâğıt mendili uzattı.

Ama o bakışlarda...

O bana hiç kıyamayan, beni dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini her fırsatta hissettiren, söyleyen tanıdığım Şahin vardı.

Ne değişmişti, bilmiyorum.

Ama her ne olduysa... iyi ki olmuştu.

Ve yıllar sonra Şahin'i, karşımda... Tıpkı onu ilk tanıdığım yıllardaki gibi bakarken buluyordum.

Hiç böyle tahmin etmemiştim.

Ne kendimi... Ne onu.

Çünkü ben de kendimi şaşırtacak şekilde davranıyordum.

Eski ben olsam... Duygularıma bir dakika bile ket vurmaz, boynuna atlar, sıkıca sarılır... Yılların bütün özlemini çıkarmaya çalışırdım. Onu ne kadar çok sevdiğimi yüzlerce kez anlatmaya uğraşırdım.

Ama şimdi... Ne ben ona yalvarıyor, yaklaştırmaya çalışıyordum ne de o bana uzak ve mesafeli davranıyordu.

Tam olarak roller değişti diyemem belki ama... Bir şeyler kesinlikle değişmişti.

Ve bilirsiniz ki sizden hiçbir şey saklamam...

Ama ben ona mesafeli durdukça o sanki bana daha yakın davranıyordu.

Bilirsiniz ki sizden hiçbir şey gizlemem...

Bir taktik değildi bu.

İçimde sadece duygularıyla hareket eden o küçük genç kız yoktu artık.

Artık... Çocuğunu, kendini ve... Her ne kadar unutmaya çalışsam da... Şahin'in eşini de düşünen bir kadın vardı.

Hiç konuşmadan... Sözcüklerin anlamsızlığına bulaşmadan, sadece birbirimizin gözlerine akarak geçirdiğimiz zamanın sonunda...

Daldığım sessizlikten çalıştırdığı arabanın sesiyle çıktım.
Etrafımızdaki evler giderek seyrekleşiyordu.

Ve en nihayetinde... Hiçliğin ortasında uzandığını düşün-
düğüm bir yolun sonunda, bir restorana geldik.

Hiç konuşmadan usulca indim arabadan.

Ne önünde ne arkasında ne yanında yürümek istiyordum.

Ne yapacağımı bilemediğim, nasıl davransam doğrusunun
bu olacağını kestiremediğim, yürürken bile tedirgin hissetti-
ğim bir andı bu.

Heyecanımı bastıran tedirginliğime kendim bile hayret edi-
yordum.

Kısacık bir yürüyüşün ardından, "Hoş geldiniz Şahin Bey,"
diyen restoran çalışanının sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

Etrafıma bakındım. Çok şık, zarif bir restorandı burası ama
bizden başka kimse yoktu.

Loş ışıkların altında, duvarlar ahşap kaplamayla çevriliydi.
Yerde halılar, tavanda taş avizeler... Masa örtüleri bembeyaz
ketendi. Her şey özenle hazırlanmıştı.

Ve fonda...

Ahmet Kaya'dan *Kum Gibi* çalıyordu.

Ne bağınıyor ne de fısıldıyordu şarkı... Sadece ikimizin ara-
sındaki havaya sessizce eşlik ediyordu.

Biliyorum, siz birbirinizi tanıyorsunuz, diyordu sanki...

Acaba Şahin, bizi kimse görmesin diye mi kafede değil de
burada yemek istemişti?

Ama birilerinin benimle olduğunu görmesinden endişe
ediyorsa neden beni arabada öne oturtmak istemişti?

Kafamda düşünceler dolaşırken oturduğum beyaz keten
örtülü masanın üzerine konan çeşit çeşit mezelere gözüm ta-
kıldı. Ne istediğimizi bile sormadan, Diyarbakır'a özgü o muht-
teşem ikramlıkları dizmişlerdi bile önümüze.

"Ne istersin?" diye sordu Şahin.

"Fark etmez, sen seç," dedim.

O an sesimin sakinleşmiş olduğunu fark ettim.

Ve Şahin tüm Diyarbakır mutfağını sipariş edince "Ay, bir dakikal! Bu kadarı çok fazla," diyerek ilk kez müdahale etme ihtiyacı hissettim.

"Bana sadece ciğer getirin. Yanına bolca salata, bir de kola yeterli," dedim.

"Sen hâlâ koladan vazgeçemedin mi?" dedi gülümseyerek.

O an...

Bende de istemsizce bir gülümseme oluştu.

İçimden, *Vazgeçemediğim tek şey kola değil, demek gelse de...*

"Evet," demekle yetindim.

Siparişlerimizi alan garson hızla masadan uzaklaşırken Şahin'in yüzümde gezdirdiği bakışlarına karşılık vermemel için kendimle ettiğim bininci kavganın nihayetinde, dikkatim dağıtsın diye Ahmet Usta'ya verdim kulağımı.

Acımasız olma şimdi bu kadar...

Dün gibi, dün gibi çekip de gitme...

Bırak da dolanayım ayaklarına...

Kum gibi, kum gibi ezip de geçme...

Ve ne tuhaf ki, Ahmet Usta *Kum Gibi*'yi bitiriyor ve tekr *Kum Gibi* söylemeye başlıyordu.

Aynı şarkı dönüp dönüp çalıyordu.

Ve Şahin, pürdikkat beni izliyordu.

Bu ne tuhaf bir akşamdı...

Bu ne güzel bir akşamdı...

Bu, gerçek olduğuna inanamayacağım kadar gerçeklik uzak bir akşamdı.

Şahin Fransa'da değil miydi?

Şahin beni bırakıp...

Ben arkasından bakarken, koşar adım benden uzaklaştırmemiş miydi?

Benim yıllar önce İzmir'de gördüğüm Şahin kimdi? Bu Şahin kim?

Dönüp sormak istedim:

Şahin, ne değişti?

Ve kendi içime de dönüp sormak istedim:

Gülşah, ne değişti?

Kendimi tanıyamadığımı fark ettim.

Ben, iradesi bu kadar güçlü bir kadın mıydım?

Ben böyle bir kadın mıydım, sahi?

Eski ben olsam...

Bakışlarını yüzümde hissettiğim, bakışlarında eridiğim sevdiğim bana bakarken ben duvarları ve halının desenlerini inceliyordum. Bakışları bakışlarıma değerse felaketim olacaktı, hissediyordum.

Ben, gördüğüm o ilk andan beri gözüm Şahin'den başkasını hiç görmedi.

O varken de yokken de... Ben hep ona baktım. Ben her yerde onu gördüm.

Ve şimdi... Burada, Diyarbakır'da, bu kocaman restoranda, bana bakan gözlerine karşılık vermemek için verdiğim savaşta kendime yenilmek üzereyim.

"Eee, halının desenleri güzel miymiş? Yeterince incelediy-sen biraz da bana bak da iki çift sohbet edelim yıllar sonra," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

O an...

Hani içmeden sarhoş olduğunuz bir an vardır ya... Aşırı mutluluğun, aşırı serotonin, oksitosin salınımının böyle ayak-larınızı yerden kestiğini fark ettiğiniz o an...

Tam olarak tanımlayabildim mi bilmiyorum ama işte ben o ânu yaşıyordum.

Hani, "Ee, ne olursa olsun artık," dediğimiz bir an var ya...

Evet, evet... Tam olarak o ârun içerisindeydim.

Çünkü ben bakışlarımı ondan kaçırdıkça, o defalarca kez

dinlettiği *Kum Gibi* ile, bir dakika bile yüzümden ayırmadığı o güzel gözleriyle ve ona bakmamak için kendimle verdiğim mücadeleyi fark edişiyse...

Bana, *Korkma. Kaçma. Bırak kaldığımız yerden devam edelim. Bırak yaşayalım bu aşkı, doya doya, diyordu sanki.*

*

Sence de öyle değil mi Sevgili Okur?

Bir daha hiç rakı içmeyeceğime söz vermiştim kendime. Ama şimdi içmek istiyordum. Çünkü şu saatten sonra söyleyeceklerim ve yapacaklarımdan ben değil, kanımda dolaşan alkol sorumlu olsun istiyordum.

Bu düşünceler kafamın içinden geçerken, "Bana rakı söyle," dedim Şahin'e.

Gülümsedi ama bir yandan da çocuğun yaptığı yaramazlığa kızıyormuş gibi yapan bir ebeveyn gibi kaşlarını çatı.

"Sen rakı mı içmeye başladın?" dedi.

İçimden *Bilmiyorsun sanki*, desem de, "Evet, arada sırada içiyorum," demekle yetindim.

Hatta *Sen de iç. Sen de iç ki serbest bırakabil kontrol mekanizmanı*, diye geçirdim içimden.

Ama tahmin edebileceğiniz üzere, böyle bir şey söylemedim.

"Bir yirmilik getirir misin?" dedi garsona.

"Yok," dedim, "Yirmilik olmaz, ellilik getir sen."

"Peki efendim," dedi garson, Şahin'e "İzin var mı?" dercesine.

Garsonun o bakışı minik çaplı bir feminist atak geçirmeme sebep olsa da şimdi garsona laf anlatacak değildim.

"Vay be," dedim. "Ben gerçekten değişmişim."

Ne Şahin'in benim hakkımda rakı içiyorum diye kötü düşünmesinden korkmuştum ne de garsonun benim verdiğim bir kararı Şahin'e onaylatmak istemesine tepki vermiştim.

Rakı gelir gelmez hemen doldurdum kadehime, su bile eklemeyen tek seferde diktim kafaya.

Tek bir isteğim vardı şimdi... Rahatlamak ve bu gece söylediklerimden ve belki de yaptıklarımın dolayısı kendime yüklenmeyeceğimi bilerek bu geceyi yaşamak.

Aslında Şahin'i değil, sarhoştum hatırlamıyorum diye kandırmaya çalıştığım kendimdim.

Kendimi, kendi mahkememde yargısız infaza uğramaktan kurtarmaya çalışacaktım.

Ardı arkasına dört kadeh devirdikten sonra, yavaş yavaş hem çakır olmaya başladım...

Üzerimde hissettiğim, *Senin evli bir erkekle bir hikâyen olamaz Gülşah*, baskısından sıyrılmaya başlamıştım.

Garsonu yanıma çağırdım, kulağına, "Harika Avcı'dan *Unutmaya Çalışırım* şarkısını çal," diye fısıldadım.

*

Şahin gözlerini kısmış, benim garsonla konuşuyor olmamdan duyduğu rahatsızlığı gizleme gereği duymadan beni izliyordu.

Alışkın olduğu Gülşah'a hiç benzemeyen bir şekilde davranan yeni benle ne yapacağını da bilemediği için yüzündeki ifadeyi saklamaya çalışıyordu.

Şahin Efendi, hep sen mi oynayacaksın benim aklımla? Biraz da ben oynayayım senin aklınla, diye geçirdim içimden.

Sende açsam da gözüümü

Yoktu bu aşkın çözümü

Zaman avutur gönlümü

Hasretine alışırım

Unutmaya çalışırım...

Harika Avcı söyledikçe Şahin sol kolunu dayadığı sandalyenin arkasına yaslanmış, buruk bir gülümsemeye beni izliyordu.

Şahin, onu tanıdığım yıllar içerisinde hiç görmediğim kadar flörtöz biri olmuştu. Bildiğin baya baya bana kur yapıyordu.

Hoş... Benim de ondan arta kalır yanımda yoktu.

Nasıl olsa dört kadeh devirmiş, beşinciye bitirmek üzere olan biriydim... Hareketlerimin, yaptıklarımın sorumluluğu artık bende değildi... Alkoldeydi.

Bu düşüncelerle kendimi avutmaya çalışsam da hâlâ kendimdeydim aslında.

Hâlâ onun karşısında böyle erirken bir yandan da karısının bizi böyle görse ne kadar üzülebileceğini düşünüyordum.

Düşünmemeliydim belki de, değil mi Sevgili Okur?

Beni kim düşünmüştü ki?

Şiddetin her türlüşünü yaşadığım, Can'la geçirdiğim onca yıldan sonra...

Sevginin kırıntısına muhtaç olduğum o berbat çocukluğumdan sonra...

Arkasından saatlerce bakakaldığım Şahin'in, dönüp bana bir kere bakmayışından sonra...

Sadece bir gece bile olsa...

Mutlu olmaya hakkım yok muydu benim Sevgili Okur?

Harika Avcı sustu...

Ve birden, yıllarca söylediğim, beynimin her bir hücresinde duyduğum, ezbere bildiğim o şarkı çalmaya başladı:

Gün gelir de beni unutursun, unutursun demiştin.

Kalbimdeki bu derdi uyutursun, uyutursun demiştin.

Ne ben seni unutabildim,

Ne bu gönlüme unutturabildim,

Ne bu derdimi uyutabildim.

Unutamam canım, unutamam seni.

Unutamam gülüm, unutamam.

Unutamam canım, unutamam seni.

Unutamam gülüm, unutamam...

Oyun oynama sırası yine Şahin'e geçmişti.

Ve ben... Onun karşısında her zaman yenileceğimi, onu hiçbir zaman unutmamam da onun karşısında her zaman kaybedeceğimi bir saniyeliğine unutmuştum.

Her hücremle birlikte aklım başıma geldi. Gözlerinin içine bakarak, "Asıl ben seni unutamam. Unutamadım," dedim.

Aramızda saatlerdir uzayan sessiz oyuna sonunda noktayı koymuş olmam, onu da rahatlatmıştı.

Ve yine ilk adımı atan ben olmuşum.

Ergenler gibi şarkılarla mesaj göndermeyi bir kenara bırakıp açık açık konuşmuştum.

Benden gelen bu ilk adım, sanıyorum onun da cesaretini artırdı.

Hiç ummadığım anda... Rakı bardağını okşayan elimi sıkıca kavradı.

"Seni bir daha hiç bırakmayacağım Gülşah," dedi.

O an... deprem oluyor zannettim.

Hayır, o an başımın nasıl döndüğünü anlatmak için böyle söylemiyorum. Gerçekten...

Üzerine bastığım zeminin kaydığını fark ettim.

*

Duvarlar hareket etti. Avizeler sallandı. Camlardan "güm" diye ses geldi.

İnanın bana...

O an, dünyada bir şeyler değişti. Yerküre yerinden oynadı.

Ve ben... Yepyeni bir yolculuğun başında olduğumu...

Önce sonumu getirecek, sonra küllerimden yeniden doğmamı sağlayacak bir aşkı...

Bu kez korkarak değil, korkusuzca...

İliklerime kadar yaşayacağımı...

Bilmiyordum.

Ayağa kalktım. Yanına gittim. Ona sıkıca sarıldım. O da bana sarıldı.

Kaç dakika orada öyle, birbirimize sarılı vaziyette kaldık bilmiyorum. Ama o anı, hayatım boyunca unutamayacağım anlardan biri olarak anı defterime kaydediyorum.

Garsonların bizi öyle sarmaş dolaş görmesini istemediği için beni nazikçe sandalyeme oturttuğunu fark edecek kadar kendimdeydim... Bildiğim tüm doğrulara uygun davranmayı unutacak kadarsa sarhoş.

Yıllar boyunca hasretini çekerek uyuduğum mis kokusu sinmişti üzerime. Sanırım benim kokumda onun üzerine.

"Kokunu özlemişim, sesini özlemişim... Seni çok özlemişim," dedi, sandalyesine otururken sakince.

Madem bu kadar özleyecektin, neden beni yıllar önce terk ettin?

Neden bir kere bile "Neredeyim, nasılım?" diye merak etmedin?

Ve neden, hayatında hiç var olmamışım gibi beni silip gittin, sonra da başkasıyla evlendin?

Bu soruları sormamak için dudaklarımı sıkıyordum.

İçimden, *Yahu ben o kadar rakıyı boşuna mı içtim? Niye hiç rahatlayamıyorum?* diyordum.

Niye kalbim böyle heyecanla, kanarcasına atarken aklıma geçmişin hesabını sormak geliyor da, *Ben de seni çok özledim, diyemiyorum?*

İnsan yıllarca kendiyle çalışır, yıllarca değişmek için emek harcar ve değişemediğini zanneder. Ama bence gerçekten ne kadar değiştiğimizi, hayatımızın dönüm noktalarında görüyoruz.

Ben bu ânı hayal etseydim, kesinlikle şimdiki gibi sağlam durabileceğimi düşünmezdim. Şahin'in ayaklarına kapanırım, bana ikinci bir hayat için bir şans daha vermesi için onu ikna etmeye çalışırım, derdim.

Ama öyle yapmıyorum.

Kendimden beklemediğim bir şekilde davranıyordum.

Hani derler ya, *Aklım başıma geldi ama çok geç geldi*, diye...

Bir de onun yanında, inanılmaz derecede toy olan tarafımla temas ediyordum.

İçimden gelen o ilk dürtü... Geçmişin hesabını sormak, sonra da sarılmak. Sanki arada geçen onca zaman hiç yaşanmamış gibi. Sanki Can'ı hiç tanımamışım gibi. Kaldığımız yerden devam etmek...

Evet, babamın onu ailesiyle birlikte kovmaktan beter ettiği o gece yaşanmamışçasına...

Ama artık ne ben eski Gülşah'ım ne o eski Şahin.

Yıllar geçmiş...

Hayatımıza —kendi adıma konuşayım— benim hayatıma, tanımayı hiç istemeyeceğim biri girmiş. Ve ne tuhaf ki o kişiden, unutmayı en çok istediğim o günlerden bana çok değerli bir hediye kalmış:

Yavrum.

Canım.

Kızım.

Daldığım derin düşüncelerden ve kalbime yaptığım yolculuktan Şahin'in "Sen beni hiç özlemedin mi?" demesiyle döndüm.

Gerçekten, inanılması o kadar zor bir andı ki...

İnsan, gerçek olduğunu bilse de, *Bu bir rüya mı? Bu bir hayal mi? Ben öldüm de cennette miyim yoksa?* diyeceği bir noktaya geliyor bazen.

İnanın bana, çok iyi tanıdığınız birini düşünün. Hatta kendinizden bile daha iyi tanıdığınızı bildiğiniz birini...

Şahin, ilk günlerimizde bile böyle değildi. Hiçbir zaman sevgisini, benim ona olan sevgimi hissettirdiğim kadar açık bir şekilde ifade etmezdi.

Beni çok sevdiğini bilirdim. Bana çok değer verdiğini, çok âşık olduğunu... Söz konusu ben olduğumda gözünün ne kadar kara olduğunu da...

Ama bizim ilişkimizin dinamiği, en başından beri onun, benim onu sevdiğimden daha az sevdiğini hissettiğim bir şekildeydi.

Belki de bu yüzden, yaşadığım ânın gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Ben hâlâ kendimle yürüttüğüm monologda yaşadığım sahenin gerçekliğini sorgularken, Şahin bir cevap beklercesine beni izliyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Bu değişimini anlamlandıramadığım için onunla paylaşmaya karar verdim.

Cümlelerimi özenle seçiyordum. Çünkü her ne kadar karşımda tanıdığım Şahin'den bambaşka biri duruyor olsa da, onun ne kadar gururlu olduğunu biliyordum.

Ve eğer gururunu incitecek bir şey söylersem beni yine hayatında hiç olmamışım gibi yok sayacağını da...

Bu yüzden, duygularıma kapılmadan –kapılmamaya çalışarak– en azından konuşmaya karar verdim. Bir yudum aldım suyumdan. Derin bir nefes eşlik etti o yuduma.

“Şahin, sen değişmişsin,” dedim.

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi, “Sen de çok değişmişsin,” dedi.

Ben değişmiş miydim?

Gerçekten değişmiş olabilir miydim?

Saatlerdir bunu düşünüyör, bir türlü kabul edemiyordum.

Ama şimdi, kendi kendime fark ettiğim o değişimi, bir de Şahin’den duyunca... Şahin tarafından bunun teyit edildiğini duyunca... Ne yalan söyleyeyim Sevgili Okur, kadınlık gururum okşandı.

Evet... Galiba ben, kendim bile fark etmeden değişmiştim.

Derin bir nefes daha aldım.

Karşısında, yıllarca bıcır bıcır konuşan, cümlelerin biri bitir bitmez nefes molası bile vermeden diğerine başlayan, Şahin’le geçirdiği her dakikayı çoğaltmak için, köpürtmek için kırk takla atan Gülşah gibi hissetmiyordum artık.

Evet...

Hâlâ içimde o parçam yaşıyordu ama ben tamamen o toy, o aşırı heyecanlı, o aşkı kalbiyle değil, tüm beyniyle yaşayan kız değildim artık.

Evet Sevgili Okur...

Ben değişmiştim.

Tüm bunlar olurken bir yandan da şunu düşünüyordum:

Benim içimdeki ebeveyn parçam, içimdeki âşık parçama despot bir şekilde ket mi vuruyordu acaba?

Allah’ım... Kendini tanımamak, kendini tanımlayamamak, içinde yaşadığı durumda nasıl davrandığını bilememek... ne zormuş.

Derin bir nefes alıp bir yudum su daha içtim. Bana bir şeyler söylemem için bakan Şahin’e bakmamak için direndim.

Çünkü ne kadar değiştim, dönüştüm desem de bir noktada şunu çok iyi biliyordum:

Eğer ben Şahin'le uzun süre göz teması kurar, el ele tutuşmaya ya da sarılmaya devam edersem...

Ben ona yenilirdim.

Evet, değiştim.

Evet, dönüştüm.

Evet, artık tamamen duygularının kontrolünde olan o toy genç kız değilim.

Ama artık tamamen mantığıyla hareket eden, duygularını kenara bırakmış bir yetişkin kadın da değilim.

Araftayım ben Sevgili Okur... Araftayım.

Hani dünyasına doyamadan öldüğünde bazı insanların ahirete gitmediğine, arafta kaldığına inanılır ya bazı topluluklarda... İşte kendimi şu an tam olarak öyle hissediyorum.

Ne tam ilk günlerimizin o toy güvercini, o heyecanlı genç kızı gibi davranabiliyorum...

Ne de, *Ulan ben seni ne kadar bekledim, sen bana arkamı dönüp gittin. Yetmedi, ben kendimi yıllarca cezalandırıp berbat bir evliliğe mahkûm ederken, sen beni hayatında hiç var olmamışım gibi sildin. Bir de gittin, başkasıyla evlendin! Şimdi ne bok yemeye oturuyorsun karşımda? Ne istiyorsun benden?* diye hesap sorabiliyorum.

Öylece...

Yaşadığım an gerçek mi, değil mi, diye kendi kendime iç hesaplaşmalar yaşarken Şahin'in karşısında, onun bile tanıyamadığı bir kadına dönüşüyorum.

Ve tamamen dürüst bir şekilde, yürekten bir itirafta bulunayım mı size?

Ben... bu değişimin bana iyi geldiğini düşünüyorum.

Yıllar sonra Şahin beni, bıraktığı gibi, arkasından koşan, ruhen zayıf o eski Gülşah olarak bulsaydı böyle davranır mıydı? diye düşünmeden de edemiyorum açıkçası.

Emin değilim.

İç sesim, *Hayır, böyle davranmazdı, diyor.*
Ve ister istemez şunu düşünüyorum:
Şahin hayatında ilk kez beni kaybetti. Daha doğrusu, ilk kez beni kaybetme korkusuyla yüzleşti.

O gece, beni öldürmek niyetiyle gelen Can eğer amacına ulaşsaydı...

Bence, Şahin'in değişimindeki en temel şey bu.

Onun hayatında hiçbir zaman gerçekten yok olmamıştım. Evlenmiş olsam bile, kalbimin hâlâ ona ait olduğunu biliyordu. Karnımda bebeğim varken bile onu sevdiğimi biliyordu.

Ve bildiği için o kadar kolay arkasını dönebildi bana.

Çünkü emindi.

Çünkü ben hep vardım.

Ben hep gerçek oldum onun karşısında, hep ne hissediyorsam, nasıl hissediyorsam öyle davrandım.

Ne hissettiysem onu söyledim Şahin'in karşısında.

Ona hiç yalan söylemedim.

Ona hiç numaralar yapmadım.

Ben, onun karşısında hep...

Duygularını kontrol edemeyen, yaptığı yaramazlıkları bile dikkat çekmek için yapan küçük bir çocuk gibiydim.

O ise benim karşımda hep aklı başında, her zaman her şeyin en doğrusunu yapan, kurallı bir ebeveyn gibiydi.

Ruh dünyamızda biz onunla hiç iki genç âşık olmadık.

Benim aşırılıklarımı onun beni dengelemesiyle kurduğumuz bir ilişkiydi bizimki.

Ve...

Ne garip ki yıllar içinde kendimle yaptığım onca çalışma gerçekten işe yaramıştı.

Tüm bunları düşünürken, sessizce ve pürdikkat benden bir cevap bekleyen Şahin'i yanıtlamak yerine, "Ben artık kalkmalıyım. Geç oldu. Kızım uyumuştur ama geceleri sık uyanır. Beni yanında göremezse huzursuz olur," dedim.

"Tabii, çok haklısın," dedi.

Ama bunu derken bir yandan bana hak veriyor, bir yandan da yıllar sonra bu karşılaşmanın onun hayal ettiği gibi gitmediğini yüzünde saklayamadığı bir hayal kırıklığıyla bana bakıyordu.

Derin bir nefes aldım. Arkamı döndüm. Sandalyeme astığım çantamı ve montumu alıp giyindim.

Arkam dönükken yüzümün hatlarının gevşediğini hissettim. Gülümsüyordum.

Ee Şahin Efendi, ne dersin? Roller değişmiş mi? diye geçirdim içimden.

Gelecek günlerin beni bir kez daha şaşırtacağından habersiz bir şekilde, kendimi Şahin'le ilişkimde ilk kez gerçekten kazanmış gibi hissettim.

Sahi aşk, bir kazananın ve kaybedenin olduğu bir oyun, bir iktidar mücadelesi miydi?

Yoksa insanın duygularını özgürce yaşadığı, hayatın içinde nefes alabileceği bir arka bahçesi mi?

Neydi yahu aşk?

Nasıl bir şeydi?

Yıllarca bedenime işkence edip, her seferinde beni biraz daha yok etmeye çalışan Can, sanıyorum farkında olmadan ruhuma da yaptığı işkencelerle, içimdeki parçalardan birine büyük bir zarar vermişti.

Şahin'e duyduğum sevgi ne kadar büyük olursa olsun, içten içe ona da kızıyordum. Ve bu kızgınlığımdan dolayı kendimi suçlu hissetmek ya da geleceğe, geçmişe borçlu hissetmek istemiyordum.

Bu düşünceler içinde sessizce yürürken, Şahin'in yanı başımda bana bakarak, bir şey söylememi bekleyerek yürüdüğünü fark ettim.

Yine öne mi otursam, arkaya mı? diye küçük bir kararsızlık yaşayıp kendi kendime *ne yapmalıyım?* konuşması yaparken,

kapıyı açan Şahin'in yönlendirmesiyle yine ön koltuğa oturdum.

Hiç konuşmadığımız, sadece camdan dışarıyı izleyerek geçirdiğim bir yolculuktu.

Evi hiç tarif etmememe rağmen eliyle koymuş gibi bulmuştu.

"İyi akşamlar" dedim.

Hâlâ bir cevap bekleyerek gözlerime bakan Şahin de sessizce "İyi akşamlar," diyebildi.

Arkama bir kere bile bakmadan apartman kapısını açtığımda, bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissediyordum.

Anahtarımı uzatıp deliğe soktum.

İçeri girdiğimde, onun da arabadan çıkıp apartmana girmemi beklediğini gördüm.

El salladı.

El salladım.

Katımıza ulaştığımda Hatice Anne, "Yavrum, çocuk uyuyor. İstersen yerinden etme. Eğer uyanırsa ben sana getiririm," dedi.

Ama ben kızımı kucaklayıp kendi evimize geçtim. Hatice Anne'ye teşekkür ettim. Yavrumu yatırdıktan sonra ışığı kapatırken perdeyi düzeltmek istedim... Ve Şahin'in hâlâ orada olduğunu gördüm.

Arabaya bile binmemişti. Yukarı, benim katıma bakıyordu. Beni pencerede görünce tekrar el salladı. Ben de ona el salladım.

Uzun, sıcak bir duş alıp bugünü başa sardım.

Yani... Şahin'i gördüğüm andan sonrasını.

Tekrar tekrar hayalimde yaşadım.

İçimde, Şahin'in yanında bastırmayı başarabildiğim duygular, kendi kendime kaldığımda bütün bedenimi ve ruhumu ele geçirmişti.

O heyecan...

O aşk...

Uykuya dalmamı zorlaştırıyordu.

Oysa çok yorgun olmam gereken bu gecede, aksine çok dinç, çok heyecanlıydım. Ve içimde bastıramadığım bir ateşin beni ele geçirdiğini hissediyordum.

Hani çok yoğun geçen yağmurlu bir günün akşamında, yumuşak battaniyene sarıldığında hissettiğin o yumuşacık an vardır ya...

Bana o ânu hatırlatan bir şarkı açtım: Sibel Sezal... *Gece Ay Şahit*.

*Yaşadım her yokluğu, açlığı, kahrı
Gücümü savurmadım boşa
Bir sana güçsüzlüğüm
Ah bu tuhaf tutarsızlık
Yok, boşuna çıkılmıyor başa*

*Ne yana dönsem yüzünde doğuyor güneş
Ya deli olur ya yanarım
Ne yana baksam yüzünde batıyor güneş
Ya deli olur ya yanarım*

*Ne büyük aşklar bitti, bir ömür geçti
Ağladı gönül, pes etmedi
Ne büyük aşklar bitti, bir ömür geçti
Ağladı gönül, pes etmedi*

*Bir sana yıkıldı bir bir içimin dağları
Asi başımın belası, sevdiğim
Kaybım sende, kayboldum*

*Gece-ay şunur
Ya deli olur ya yanarım*

Sibel söylerken çözülmeye başladı içimdeki güçlü olmak için verdiğim mücadelenin en baş kahramanı olan donmuş parçam. Sessizce akan yaşlar, hıçkırıklara; hıçkırıklar, katıla katıla ağladığım bir katarsise dönüştü.

Ağladım... ağladım... ağladım...

Ne kadar süre ağladım, bilmiyorum.

Hiç uyumadan geçirdiğim o gecenin sabaha ulaştığını, elindeki minicik ayısını sürükleye sürükleye yanıma gelen yavrumun ayak sesleriyle fark ettim. Yine ömrümden bir geceyi daha, ağlaya ağlaya bitirmiştım.

Bu gece, ne ilk ne de son ağlayışım olacaktı; bunu çok iyi biliyordum.

Geleceği bilemiyordum, neler yaşayacağımızı tahmin edemiyordum. *Sadece, Hayır, evli biriyle senin bir hikâyen olmaz, diyen iç sesime kulaklarımı kapatıp, o hiç doyamadığım, ne kadar güçlü olmaya çalışsam da her seferinde karşısında savunmasız kaldığım, bir tek kendisine yıkıldığım, bir tek kalbinde kaybolduğum sevdama yenilecek ve kendime, Bütün bunları yaşamaya nasıl razı oldum? Kendime bunları nasıl reva gördüm?* diyeceğim olaylar zincirini başlatacaktım.

Yavrumu kucakladım, sarıldım, öptüm. Dün geceki yokluğumu telafi edebilmek için onunla saatlerce oyunlar oynadım. Kahvaltısını yaptırdım, parka götürdüm.

Tüm bunları yaparken hissettiğim vicdan azabı, Şahin'i düşünürken hissettiğim mutluluktan daha az değildi. Her ne kadar bedenimle kızımın yanında olsam da aklımın bir köşesi hep Şahin'deydi

Acaba tekrar karşıma çıkacak mıydı?

Acaba numaramı biliyor muydu, beni arayacak mıydı?

Bunları düşünürken saçmaladığımı fark ettim. Evimi ben tarif etmeden bilen adam, benim numaramı mı bulamayacaktı?

Aslında bir hikâyemiz olacaksa burada karar mercii yine Şahin'di.

Çünkü bana numarasını vermemişti. Nerede yaşadığını bilmiyordum. Belki Fransa'dan birkaç günlüğüne gelmişti. Belki Fransa'da da yaşamıyordu. Bilmiyorum... Şahin neredeydi? Hiçbir şey bilmiyordum?

Yani ben yine bekleyen, yine merak edendim, yine ilişkideki atıl taraftım.

Bunu kabul edecek miydim? *Yok, etmeyeceğim*, dedim kendi kendime.

İçimde... kendisini Şahin'le olan ilişkimde çok nadir gördüğüm—gerçi "nadir" demek de doğru olmaz—bir tek dün gece gördüğüm o kadın konuşuyordu şu an.

Ama bir yandan da ondan başka hiçbir şey düşünemediğimi, sürekli dün geceyi hayal edip durduğumu fark ettim.

Park dönüşü, yiyecek bir şeyler alıp marketten eve doğru yürürken telefonum çaldı. Heyecanlandım ama ekrandaki numara Hatice Anne'ye aitti.

"Yavrum, geldim kapınıza ama açmadınız. Akşam yemeğe bize gelin diyecektim," dedi neşeli ve anaç sesiyle.

"Olur Hatice Anneciğim," dedim.

Hem yemek için hem de dün gece kızım ile ilgilendiği için teşekkür etmek amacıyla ona en sevdiği pastadan aldım. Biraz da kurabiye...

Kızımı kucaklayıp yukarı çıkarken, onun çoktan ayak seslerimizi duyup kapıyı açtığını ve bizi beklediğini gördüm. Gülümsedim, sarılıp teşekkür ettim.

Merak eder, sorar, diye düşünüyordum.

Ama Hatice Anne dün gece nerede olduğumu biliyor da o yüzden merak etmiyor gibiydi.

Yani az çok bilirsiniz bu yaştaki hanımları; bekâr bir an-
nenin bütün gece dışarıda olmasını hoş karşılamazlar. Ama
Hatice Anne sormuyordu. Ya merak ediyor ama merakını
dizginliyordu ya da gerçekten nerede olduğumu biliyordu.

Sonra düşündüm; nerede olduğumu nereden bilecek yahu?
Kadın müneccim değildi ya.

Ben de iyiden iyiye paranoyaklaştım galiba, diye düşündüm.

Aslında paranoyaklaşmadığımı, onun benim nerede oldu-
ğumu bildiğini, kızımı uyutup çay keyfine geçtiğimizde an-
layacaktım.

Ben çayları koyarken o, "Yavrum, ne gerek vardı pastaya?
Ben tatlı yapmıştım," dedi ama bir yandan da en sevdiği pas-
tayı alıp gelmiş olmamdan duyduğu memnuniyeti gizleyeme-
yen bir gülümseme vardı yüzünde. "Ee anlat bakalım, nasıl
geçti akşamın?" dedi sonra.

Acaba ağzımı mı arıyordu?

Yani dün akşam nerede olduğumu öğrenmek için tama-
men bir orta yaşlı teyze merakıyla mı soruyordu yoksa nere-
de olduğumu zaten biliyor da detayları mı merak ediyordu?

Baktım, sadece güldüm.

Cevapsız kaldığımı görünce neredeyse tabağa koymak üze-
re olduğum pasta diliminin yere düşmesine sebep olacak o
cümleyi söyledi:

"Söyle o hayırsız Şahin'e, seni bıraktığında yukarı gel-
sin. Bir göreyim kuzumu, öpüp sarılayım... Özledim," de-
mez mi!

Ağzım açık bir şekilde bakakaldım ona.

Evet, tahmin etmiştim...

Ama Yok artık, kadın müneccim mi? deyip kendi sezgilerime
güvenmemeyi seçmiştim.

Evet, Hatice Anne nerede olduğumu biliyordu.

"Bir dakika, bir dakika," dedim.

"Sen nereden tanıyorsun Şahin'i?"

Şaşkınlığım onu o kadar keyiflendirmişti ki, gevrek gevrek gülerken neredeyse kızımı uyandıracaktı.

"Ay ben çok yüksek sesle güldüm, yavrum uyanacak bak," deyip döndü.

Çaylarımızı sehpayaya yerleştirdi.

"Hadi Hatice Anne, anlat. Sen nereden biliyorsun Şahin'i?" dedim.

"Acaba beni buraya kim yerleştirdi? Bana bu evi kim tuttu ve kimin için tuttu?" diye konuşmayı sürdürdü.

Ay... şaşkınlığım katlanarak artıyordu.

Her seferinde daha fazla şaşıracağım bir şey olmaz dediğim her seferinde daha da fazla şaşıracağım bir şey duyuyordum.

"Hatice Anne, lütfen bana anlatır mısın? Ne oluyor?"

"Yavrum, anlatacak bir şey yok," dedi.

"Ben Şahin'in süt annesiyim hatta öz annesi sayılırım. Seninle tanışmamıştık geçtiğimiz yıllarda çünkü ben tedavim için şehir dışındaydım. Sen buraya, Şahin'i bulmak niyetiyle Diyarbakır'a geldiğinde, seni koruyup kollayayım diye Şahin tuttu bana bu evi. Ben hiç kıyamam o hergeleyle, çok severim. Hergele dediğime bakma, dünyanın en efendi yavrusudur o. Bir dediğimi iki etmez. Öz annesinden ayırt etmez beni. Benim için yeri çok başkadır ama onun için benim yerim de çok başkadır. Öz oğlum olsa bu kadar sevmezdim," deyip Şahin'le ilişkilerini anlattı.

Ama daha fazlasını sormamam konusunda uyarıp merak ettiğim, öğrenmek istediğim ne varsa bunları Şahin'e sormam gerektiğini söyleyerek bana tatlı bir sınır çizdi. Aslında sohbetin Şahin'in kimle evlendiğine, ne zaman ve neden evlendiğine, karısının nasıl biri olduğuna doğru gideceğini bilecek kadar zeki ve tecrübeli bir kadındı.

Kafamdaki hiçbir soruya yanıt bulamadığım ama hayatımda eksikliğini hep hissettiğim, o şefkatli anneye olmanın verdiği mutlulukla bitirdik geceyi.

Kızımı kucaklayıp kendi evime geçerken, "Ay yavrum, sen de bu çocuğu uyurken oradan oraya taşıma be. Bana da can yoldaşı oluyor. Arada bırak yavrumu bana, sen gez, toz, tatillere git; ben de yavrumla ilgileneyim," dedi gülerek ve yavrumun kıvrır kıvrır saçlarını şefkatle öperken.

O an, ağlamamak için zor tuttum kendimi. Ama akmak için hazırda bekleyen gözyaşlarım, her zamanki gibi hiç dinlemedi beni.

Şefkatli elleri, yavrumun saçlarından benim yanaklarıma kaydı. Gözlerinin içi gülerek bana baktı:

"Ben senin de annenim artık. Hep yanıdayım, hep arandayım. Bu güzel yavrumun da anneannesiyim. Sen artık yalnız değilsin Gülşah, ben de varım."

Oradaki "de" ekinden neyi ve kimi kastettiğini anlamıştım, gülümsedim. Ama başka bir şey söylemeden sadece teşekkür edip sarıldım.

"İyi ki varsın, canım annem," dedim.

Yavrumu yatağına yatırıp kendi yatağıma geçtim.

Hayatımı düşündüm...

Ne zaman şefkatli bir anne-kız ilişkisi görsem hep annemle ilişkiimi düşünürüm.

Hiçbir zaman ihtiyaç duyduğum ve bir çocuğun hakkı olan o anne şefkatini vermedi bana.

İçten içe bunu yapmadığı için ona ne kadar kızsam da hep küçük bir çocuk olarak ya da ergen bir genç kız olarak annemi anlamaya çalıştım.

Bilmiyordu nasıl seveceğini. Bilse severdi, diye yıllarca kandırdım kendimi. Bilse severdi. Bilse korurdu beni.

Hoş... Korur muydu? Bilmem.

Belki de insanın dünyaya gelmesine vesile olan kişilere duyduğu sevginin hiç bitmemesinin kanıtı gibi...

Ben hep böyle inanmayı seçtim. Bu inanca tutundum. Annem sevmeyi bilmiyordu. Yoksa severdi beni.

Ama...

Sevmeyi bilmesene kardeşlerime de bana yaptığı gibi annelik yapmaz mıydı? Belki de annem sevmeyi biliyordu. Sadece ben onun ilk çocuğu olduğumdan beni nasıl seveceğini bilemedi. Hayatında kötü giden ne varsa...

Evet, inanır mısınız, ben daha dünyaya gelmeden önce olan kötü şeylerden bile beni sorumlu tutardı. Hamileliğinde yaşadığı sıkıntılardan, babamla ve babamın sülalesiyle yaşadıklarından... Çok detay verip canınızı sıkmak istemem ama kötü olduğunu düşündüğü ne varsa hepsi benim suçumdu.

Ve ben yıllarca, daha dünyaya bile gelmeden annemin hayatını çok zorlaştıran, ne kadar iğrenç ve nankör bir evlat olduğumu düşünerek yaşadım bu hayatı.

Ve belki, Şahin'le kurduğum ilişkinin temelleri bile orada atıldı. Ben hep... annem çok sevsin istedim beni. Tıpkı Şahin çok sevsin istediğim gibi...

Hoş, hep anneme yükleniyorum da... babam ondan farklı mı? Ancak ve ancak ben onun istediği gibi olduğumda, istediği gibi davrandığımda, istediği gibi giyindiğimde, istediklerini yaptığımda iyiydim onun için.

Giyim tarzımı beğenmezse hemen değiştirirdim. Konuşma şeklimden hoşlanmazsa hemen değiştirirdim. Derslerimde başarılı olmam onu onurlandırdığı için gece gündüz köpekler gibi ders çalışırdım. Ben... babasının gurur kaynağıydım.

Ya kardeşlerim?

Ben, annemle babamın ebeveynleştirdiği bir çocuk olduğumdan hem yarı ebeveyndim hem de aslında aramızda pek de yaş farkı olmadığından, ben de onlar kadar çocuktum.

Annemle babam, işlerine geldiği yerde beni bir üçüncü ebeveyn gibi kardeşlerime bakmakla görevlendirirken; işlerine gelmediği yerde, "Sen büyüksün, idare et... Sen büyüksün, sus... Sen büyüksün, alttan al... Sen büyüksün, onlar kardeşin," diyerek bana hep ilişkide "idare eden" rolünü verdiler.

Ettim de.

Çünkü aslında anne babamdan alamadığım sevgiyi, hep kardeşlerimden almaya çalıştım. Onları kırmamaya, üzmemeye, hayatlarında hep sevgiyle kalabilmeye çabaladım.

Ama ne yazık ki birinin hayatında, o seninle aynı bağı kurmadığı hâlde kalmak için diretirsen, onun hayatında gözden çıkardığı ilk kişi sen olursun ya, benim hikâyemde de öyle oldu.

Ve ben artık nerede yaşadıklarını bile bilmediğim kadar uzaktım onlara.

Kızgınlığım çoğu zaman büyük bir özleme dönüşür... Özlerdim onları.

Onları bu kadar özlediğim için ve onların benim nerede olduğumu, ne yaptığımı hiç merak etmemeleri nedeniyle kızardım kendime.

Hâlâ nasıl oluyor da sanki sen hiç yokmuşçasına yaşayan bu insanlara böyle derin, böyle güzel bir sevgi duyabiliyorsun, diye öfkelenirdim kendime.

Ama sevgi bu işte... Sevmeyeceğim diye karar verdim diye, sevmemezlik edemiyor ki insan. Seviyorsun istesen de istemesen de. Yaşayamadığım çocukluğumda, alamadığım sevgileri ve onlar beni çoktan unutmuş olsalar bile sevmekten bir gün bile vazgeçemediğim ailemi düşündüğümünden midir bilmem, geçmişin canavarları ziyaret etti uykumu o gece.

Aile dostu ya da akraba demeye dilimin varmadığı ama çocukluğumda çok derin izler bırakan ve bence bu yaşıma kadar tanıdığım insanlar arasında Can'dan sonra en kötü insan olduğunu düşündüğüm Fadime vardı rüyamda.

Küçük, tek katlı, gecekondudan bozma bir evin duvarına yaslanmış, içli içli ağlıyordum rüyamda. Sanıyorum beş yaşındaydım.

Az önce sağ yanağıma yediğim tokadın yaktığından daha fazla yakıyordu canımı uğradığım haksızlık.

Hayır, ben bilerek yapmamıştım. Hayır, suya düşmesini istememiştim. Hayır, tutmaya çalışmıştım Ahmet Orhan'ı. Ama ben de daha beş yaşındaydım. Ve beş yaşındaki bir çocuk, bir yaşındaki bir çocuğa bakamayabilirdi. Bu çok normaldi. Ama karşımdaki canavar Fadime, bunu bilemeyecek kadar gözü dönmüş, adi bir şerefsizdi.

Rüyalar bazen bize unutamadığımız ve bizde en fazla iz bırakan anıları tekrar tekrar önümüze getirir ve işlememizi sağlar, terapi sürecinde demişti terapistim.

Ve rüyam gerçektir.

Çocukluğumdan bir anıydı.

Oynamak için dışarı çıktığımda, Fadime henüz bir yaşlarında olan oğlunu, bakmam için bana emanet etmişti.

Elimden geldiğince iyi bakmaya çalıştım.

Ama o minicik su birikintisinin üstünden atlamak, beş yaşındaki bir çocuğa aşırı iyi bir fikir gibi gelmişti.

Ben atlamıştım, kardeşim atlamıştı.

Ahmet Orhan da bize özenmiş, atlamaya çalışmıştı ama atlayamayıp o minicik su birikintisine düşmüştü.

Kıyafetleri kirlenmişti.

Gerçi "su birikintisi" dediğime bakmayın, yani belki —nasıl desem— bir litre su ya var ya da yok yerde. Yani hiçbir yamsal risk yoktu, sadece üstü kirlenmişti.

Biz kardeşimle Ahmet Orhan'ın ellerinden tutup kaldırdık ve Fadime'ye haber verdik.

Bir yaşındaki çocuğuna annelik yapmak yerine, evde gündüz kuşağı izleyen Fadime, kendi yapmadığı anneliği yapması için görevlendirdiği beş yaşındaki Gülşah'ın, oğluna yeterince iyi bakmadığı gerekçesiyle Gülşah'ı tokatlamıştı.

Ve o çocuğun —yani tokatladığı Gülşah'ın— annesi orada bile yoktu.

Fadime bu... Biter mi kötülüğü? Bitmedi tabii.

Kendi başına o duvarın kenarında ağlayan küçük kız çocuğunu, "Eğer sana vurduğumu babana ya da babaannene söylersen, seni mahvederim. Daha fazla döverim," diye tehdit etti.

Sanki gidip gelip çimdikleymiş gibi...

"Söylemem," dedi Gülşah.

"Şimdi dikkat çekmek için burada ağlayıp durma. Git elini yüzünü yıka, gebermedin ya. Annen seni benim dövdüğümünden çok daha fazla dövüyor," dedi, küçük Gülşah'ın içten içe sessizce ağlamasına bile tahammül edemeyen canavar Fadime.

"Tamam," dedi Gülşah.

Ama Fadime için yeter miydi?

Kötülüğün bir sınırı olur muydu böyle birisi için?

Yoktu tabii ki.

O sıralarda tedavi görmek için hastanede olan annesini aradığını ve Gülşah'ı şikâyet ettiğini; annesinin, hasta yatağında Gülşah'a ne kadar öfkeli olduğunu söyledi. Ki bu gerçek değildi.

Annesi yıllar sonra konuştuklarında, "Ben orada sana kızmadım. 'Niye beni hastanede arayıp rahatsız ediyorsun, ben şu an ne yapabilirim orada olanlara?' diye kızdım," dedi Gülşah'a.

Annesi, bunları duyunca Gülşah'ın rahatlayacağını zannetmişti. Ama Gülşah'ın hayal kırıklığı sadece derece olarak azalmıştı. Annesi "Neden benim çocuğuma vurdun?" diye kızmamıştı Fadime'ye. "Neden beni hastanede bunun için arıyorsun ve rahatsız ediyorsun, ben buradan ne yapabilirim?" diye kızmıştı. Ya da Gülşah böyle zannetmişti.

Zihninin derinliklerinde bu düşüncelerle boğuşurken yavrusunun tatlı sesiyle uyandı ve kâbusun bittiğini düşündü. Ama terapi sürecinden geçen herkes bilir ki, böyle gecelerin gün doğsa bile sabahı olmaz. İnsan kaçmak istedikçe daha fazla çekilir çocukluk yaralarına.

Ve işte... tüm canlılığıyla karşısındadır çocukluğunu katleden canavarlar.

Fadime ile yaşadıklarının etkisinden çıkmak için mutfağın yolunu tutan Gülşah'a huzur yoktu o gün.

Ayhan geldi aklına. Gülşah'a yaptığı kötülükler... Ve bunların sırf "kol kırılır yen içinde kalır, aman kimse duymasın" diye halının altına süpürülüşü, yok sayılışı...

Yıllar sonra Gülşah bunları anlatmaya kalktığı anda bile ebeveynlerinin, "O da daha çocuktuk," diyerek Gülşah'a kulaklarını tıkayışı...

Beş yaş büyüktü Ayhan, Gülşah'tan. Ve uzun süre taciz etmişti onu... oyun bahanesiyle. Gülşah çocuktuk, anlamıyordu. Anladığı anda da bunu durdurmuştu. Ama Ayhan'ın kötülüğünün dokunduğu tek çocuk Gülşah değildi, ne yazık ki. Ayhan, belki bir çocuk olarak kendi yaşadığı kötülüğü, hayatına dahil olan tüm çocuklara bulaştırmıştı farkında olmadan.

Ve yıllar sonra kardeşinin aynı şeyi yaşadığını öğrenen annesi, Gülşah bu durumdan hoşlanmış da o yüzden susmuş gibi, kendi içinde hissettiği suçluluk duygusunu, "Gülşah, sen neden bana söylemedin?" diyerek Gülşah'a yüklemişti.

Halbuki Gülşah söylemişti. Gülşah herkese söylemişti. Ama kimse Gülşah'a inanmamıştı.

"Söylemiştim anne," dedi. "Ama sen beni dinlemedin. Sen bana inanmadın. Şimdi de beni kardeşimi korumamakla mı suçluyorsun?" derken hem bağırmaya hem de ağlamaya başlamıştı.

Annesi tarafından yine "dikkat çekmeye çalışmakla" suçlanmıştı. O gün içinde, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bildiği bir kırılma anı oluşmuştu. Ve gerçekten de bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Yıllar içerisinde Gülşah değişti.

Ve ailesi bu değişimin bile, "Gülşah'ın kendini beğenmişliği yüzünden, kendini bilerek bizden uzak tuttuğu" gibi yorumlandığı bir dönem yaşandı.

Halbuki Gülşah, hiçbir zaman ailesinden uzak kalmak istemedi.

Her zaman onların sevgisini hissetmek istedi.
Ama olmadı...

Annesinden alamadığı sevgiyi, yavrusuna boca etmek için çabalayan Gülşah, daldığı düşüncelerden, domates yerine parmağını kestiğinde hissettiği acıyla sıyrıldı.

Bazı insanların bu hayatta en büyük derdi, kabul edilmektir. Kabul edilmek, görülmek ister. Yaşadığı acısına birisi tanıklık etsin ister. O acıya biri, tıpkı düşüp bacaklarını kanatan bir çocuğun ağlarken, "Ah yavrum, canın mı acıdı? Uf mu oldun sen? Öpeyim de geçsin..." diyen şefkatli bir yetişkine duyduğu ihtiyaç gibi, şefkatli bir tanık ister yanında.

Eğer hayatında bu şefkatli tanığa erişemeyen biriye ve durup düşünüp kendiyle çalışacak kadar içten içe güçlü bir karakter değilse, yaşadıklarını farkında olmadan başkalarına yaşıtır bazen.

Bugünün canavarları da masum bir çocuk olarak doğdu
Sevgili Okur.

Kimse bir suçlu olarak gelmez dünyaya.

Bomboş bir tarla, bembeyaz bir sayfa...

Ve yaşadıkları, yaşatılanlar onun kişiliğini oluşturur.

Ve dediğim gibi, eğer kendiyle çalışma şansına sahip değilse, farkında olmadan "Annem gibi anne oldum, babam gibi baba oldum," der ve başka çocukların Fadime'si, Ayhan'ı olarak göçüp gider bu dünyadan.

Sanırım ben düşündüğüm kadar güçsüz bir insan değilim. Yıllardır elimden geldiğince kendimle çalışıyorum Sevgili Okur. Kendi içimden kendimi yeniden doğurmaya çalışıyorum.

Hiç alamadığım anne şefkatini... Sadece koşullu bir şekilde, kendisinin istediği gibi olduğumda bana verilen baba şefkatini... Onayını, takdirini... Bunları kendime vermeye çalışıyorum Sevgili Okur.

Ben Gülşah.

Çoğunuzun kendinde benden bir parça bulduğu...

"Kim bu Gülşah, nerede yaşıyor, fotoğrafını görmek istiyorum," diye merak ettiğiniz Gülşah.

Hepinize... Beni sevip sahiplendiğiniz, bana benim de birileri için değerli olduğumu hissettirdiğiniz için çok teşekkür ederim Sevgili Okur.

Sizinle hiçbir zaman yüz yüze gelmeyeceğiz. Beni hiçbir zaman tanımayacaksınız. Ama çoğunuzla sokaklarda yan yana yürüyeceğiz. Belki çocuklarımız aynı okula gidecek... Belki içinizden birinin yavrusuyla benim yavrum arkadaş olacak ve evlenecek...

Ve sen...

Her yerde aradığın, izini sürdüğün o Gülşah'la karşılaşmayı, tanışmayı bu kadar çok istiyorsan... Aynaya bak Sevgili Okur. Ben senim, sen bensin.

Beni bu kadar sevip sahiplendiysen bende kendi yansımanı gördüğün içindir. Benim yaralarım benzer yaraların var senin de.

Biz yaralı çocuklar, birbirimizi yaralarımızdan tanırız. Bu nedenledir ki birbirimize duyduğumuz sevgi çok gerçektir.

Tüm bunları yazıyorum sana Sevgili Okur.

Çünkü bundan sonra anlatacaklarımın, senin beni ötekileştirmene, beni yadırgamana, beni dışlamana sebep olabileceğinden korkuyorum.

Çünkü Türk toplumunda, evli bir erkekle aşk yaşayan kadınlara iyi gözle bakılmaz. Ben de bakmazdım. Ve ben de böyle bir kaderim olsun istemezdim.

Elimden geldiğince direndim ama gücüm bu kadarına yetti.

Beni kınamak, yadırgamak istersen ben senin bu isteğine de saygı duyarım ama sevmeye muhtaç o yanım beni sevmekten hiç vazgeçme istiyor çünkü sen beni hiç görmesen de ben biraz da bana duyduğun sevgiyle iyileştim Sevgili Okur.

Günler, yavrumla ilgilenerek ve Şahin'in bir gün tekrar karşıma çıkıp çıkmayacağını merak ederek geçti.

Bütün o doğru davranma çabalarım ters tepmiş de Şahin'i benden sonsuza kadar uzaklaştırmış mıydı yoksa?

Şahin, yıllar sonra karşısında beni bıraktığı Gülşah olarak bulamayınca, ne kadar özlerse özlesin, bu ilişki için bir şans hak etmediğimi mi düşünmüştü? Yoksa aslında, ben nasıl davranırsam davranayım, o geceki yakınlığın o gecede kalacağı daha en başından belli miydi?

Hiçbir şey bilmediğim, sadece beklediğim... Beklediğim olursa da ne yapacağımı kestiremediğim günler, birbirini kovaladıktan sonra...

Bir gün Hatice Anne, "Yavrum, ya bir şey dikkatimi çekti sen neredeyse hiç çıkmıyorsun evden. Senin de gezmeye, tozmaya, eğlenmeye, kafanı dağıtmaya ihtiyacın var. Bir tatil yapsana," dedi.

Aklımda tatilin t'si yokken...

"Hatice Anne, sen, ben, yavrum... üçümüz gidelim, nasıl olur?" dedim.

"Yok yok, hiç öyle cümbür cemaat gidilecek bir tatil değil benim sana söylediğim. Şöyle kafanı dinleyebileceğin, kendine zaman ayırabileceğin, birkaç günlük kendinle baş başa kalabileceğin bir tatil. Yavruna ben bakarım, gözün arkada kalmasın. Okuluna bırakırım, alırım, sevdiği yemekleri yaparım, parka götürürüm, oynatırım, kitaplarını okurum," dedi gülümseyerek.

Hatice Anne'den hiç beklemediğim bu teklif, *Acaba bunu Şahin mi organize etti?* diye düşündürttü beni. Ama Hatice Anne sorsam da söylemezdi.

Bazı insanlar vardır ya, çok tatlıdır, çok iyidir ama sınırları çok keskindir. Onun çektiği sınırı aşamazsın. Mesela bana gerçek bir annelik yapmasına rağmen ben ona "Bu tatili yoksa Şahin mi organize etti?" diye bile soramazdım.

Bana Şahin'le ilgili hiçbir şey anlatmayacağını o kadar net şekilde ifade etmişti ki, o sınırları aşıp da hadsizlik etmek istemiyordum. Ama gülümseyişindeki muzırlıktan da aslında hislerimde haklı olduğumu biliyordum.

Oyuna onun diliyle devam etmek istedim.

"Canım Hatice Annem, benim manevi annem, seni çok seviyorum. Ne yalan söyleyeyim, böyle bir şeye ihtiyacım var ama yorulmaz mısın sen?" dedim.

"Yok be yavrum, ne yorulacağım. Şuncacık çocuğa mı bakamayacağım? Yavrum zaten iyiden iyiye alıştı bana. Sen ona usulünce anlattırsın birkaç gün olamayacağını, ben de yavrumla doya doya baş başa vakit geçiririm. Ne dersin?" dedi.

Teşekkür ettim, gülümseyerek sordum:

"Peki sence ne zaman çıkayım tatile? Onu da düşünmüşsündür sen. Hem nereye gideyim?"

"Valla bence iki-üç gün sonra çık. Nereye gideceğine de sen karar ver ama bana da söyle nereye gideceğini, otelini ayarlayınca," dedi.

"Tamam anacığım," dedim, teşekkür ettim.

Ve eve geçip yavrumu yıkayıp uyuttuktan sonra, biraz kitap okuyup bu tatilin nasıl geçebileceğini düşündüm.

Bunu ayarlayanın, Hatice Anne'ye söylettirenin Şahin olduğundan gram şüphem yoktu. Ama bu konuyu benimle doğrudan konuşmak yerine neden Hatice Anne üzerinden plan yaptığını bir türlü anlayamıyordum.

Bu düşüncelerle dikkatimi bir türlü kitabıma veremezken yabancı bir numaranın aradığını fark ettim. O an kalbim resmen ağzımdan çıkacak gibi oldu. Kimin aradığını numarayı tarımasam da çok iyi biliyordum.

"Hiç açmayacaksın sandım," dedi telefonun ucundaki aşina ve âşık olduğum o neşeli ses.

"Numara kayıtlı olmadığı için tereddüt ettim bir an... Can sandım," dedim.

O an niye böyle bir yalan uydurduğumu ben de anlamazken...

"O it değil seni aramak, senin yaşadığın şehre bile yaklaşmaz artık," dedi, birden ciddileşerek.

Bu işte parmağı olduğunu biliyordum. Zaten Şahin'le aramızdaki bu sözsüz iletişim, onun da benim de her şeyi bildiğimiz ama hiçbir şeyi konuşmadığımız, sormadığımız garip bir yere evriliyordu.

"Teşekkür ederim," demekle yetindim.

"Seninle birkaç gün baş başa olabilir miyiz?" dedi.

"Neden bu zamana kadar aramadın?" dedim.

"Anlatacağım hepsini," dedi.

Ve ne zaman istersem o zaman yola çıkabileceğimizi söyledi.

"Dört gün sonra yola çıkalım o zaman," dedim ben de.

O ilk karşılaşmamızdaki akşam yemeğinde aramızda uza-yıp giden sessizliği düşündükçe ve haftalar sonra beni arayan Şahin'in karşısına bir kez daha aynı şekilde çıkarsam, belki de onu sonsuza kadar kaybedeceğimi bilerek bu tatile çıkmaya karar vermiştim.

Sanıyorum bu kez içimdeki kuralcı sesi değil, istediği gibi yaşamak isteyen Gülşah'ın sesini dinleyecektim.

*

Yavruma birkaç günlük tatile çıkacağımı anlattım. Yarım yamalak cümlelerle beni anladığını belli edecek şeyler söyledi.

Ve Şahin'e, yola çıkabileceğimiz günü mesaj atarak haber verdim ertesi gün.

Yine kendimi defalarca kez terapistime, "Sence bende çoklu kişilik bozukluğu falan mı var?" diye soracağım şekilde davrandığım bir gündeydim.

Her seferinde terapistim gülümseyerek, "Hayır Gülşah, sende çoklu kişilik bozukluğu yok," dese de...

O gün, en son karşılaşmamızın aksine, içimde ne kendimden ne Şahin'den gizleyemediğim büyük bir neşeyle bavulumu hazırlayıp, duşumu alıp, güzel bir makyaj yapıp, saçlarımı şekillendirirken bu ânı terapistime anlatırken yine sorayım bakalım ben de çoklu kişilik bozukluğu var mıymış diye gülümседim kendi kendime.

Üzerime, bana evlenme teklif ettiği Çeşme tatilinde giydiğim beyaz elbisemi giydim.

Aradan yıllar geçse de, aynada gördüğüm kadın büyüyüp anne olsa da ben hâlâ o günkü Gülşah gibi heyecanlı hissediyordum bugün de.

Ee, geçen akşam yemekte kararlı davranan, *ben değiştim, dönüştüm* diyen Gülşah nereye gitti dediğini duyar gibiyim Sevgili Okur ama inan ben de bilmiyorum.

Son kez kendime bakıp, yavruma sarılıp, onu Hatice Anne'ye emanet edip, ellerinden öpüp, hayır duasını aldım. Beni almak için aşağıda bekleyen Şahin'e koşmamak için, kendimi biraz yavaşlatıp, beş dakika nefesim düzene girsin diye nefes egzersizi yaptıktan sonra kapıyı çalan Şahin'in sesiyle içinde bulunduğumuz âna dönüş yapmış oldum.

"Bavulu taşıyayım diye geldim," dedi daha ben hiçbir şey sormadan. Ama bence geciktiğim için merakından gelmişti.

Hiç konuşmadan indik arabaya. Ve bu kez, öne mi otursam, arkaya mı, diye tereddüt etmeden kuruldum ön koltuğa.

Ve yine İçimin en arabesk yanı, *Harika Avcı'dan Alışırım'ı çal, yakışır bu yolculuğa*, dedi.

Açtım vallahi Alışırım'ı...
Bir de utanmadan ve karga sesime bakmadan eşlik ettim
Harika Abla'ya.

Hep aynı kalsa acılar...
İnsanoğlu nasıl yaşar?
Bir gün küllenir anılar.
Yanmaya da alışırım.

Aman be...
Ne olursa olsun, ne yaşanacaksa yaşansın.
İçimden ne geliyorsa, onu yapacağım.
Korkmuyorum.
Yanacaksak yanalım.
En nihayetinde, Harika Abla'nın da dediği gibi:
Yanmaya da alışırım.

Aynen bunlar geçiyordu aklımdan, neşeyle etrafı süzerken.
Solumda, uğruna ömrümü verdiğim adam... Sağımda ise,
içimin baharını müjdelercesine tatlı tatlı sallanan yeşillikler... Ve
önümüzde, bizi aşka davet eden maviliklere doğru sürerken...

Tüm bunlar olurken, bir yandan da içimden, Şahin'in beni
en son gördüğü zamanki hâlimle şimdiki hâlimi kıyaslayıp,
nasıl birbirinden farklı iki kadın gibi davranabildiğimi yadırgayıp yadırgamadığımı düşünüyordum.

Bence yadırgıyordur. Çünkü ben bile kendimi yadırgıyorum.
Bildiğim tek şey var Sevgili Okur... Ben bu hayatı yaşamak
istiyorum. Ben bu aşkı yaşamak istiyorum. Sonunda her ne
olacaksa olsun, ben bu yolda yürümek istiyorum.

Belki beni kınayacaksın ama... Yaşayamadığım bir hayatın pişmanlığıyla, yıllarca cehennemi yaşattım ben kendime.
Şimdi eğer nasibimde varsa bir parça cennet yaşamak şu kısacık dünyada... Çok değil bence bana.

Bunları düşünüyordum bir yandan da.
Şimdi, içimde birbirinden farklı düşünceler zihnime doluşurken onun sesini duyuyordum. Can dostumun sesini...

Ona karşı çok mahcuptum. Çünkü aramızda hiçbir zaman gizli saklı olmamıştı. Ona olanları anlatırsam, *Yapma Gülşah... Senin evli bir adamla bir hikâyen olamaz. Üzülürsün Gülşah*, diyeceğini bildiğimden, onunla konuşmamaya çalışıyordum.

Her seferinde bir bahane bulup o an meşgul olduğumu, sonra arayacağımı söylemiştim. Ama aslında içten içe farkındaydım.

"Her ne olursa olsun ben yanıdayım. Ne zaman bana ihtiyacın olursa bir telefon kadar uzağıdayım. Ve seni şu an benimle görüşmek istemediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Bu isteğine saygı duyuyorum. Lütfen kendine ve kızına layık olduğunuz hayatı yaşamanız için en güzel seçimleri yap. Unutma, sen benim seçtiğim kız kardeşimsin. Seni çok seviyorum," diye bir mesaj atmıştı birkaç gün önce bana.

Bilmem kaçınıcı kez *Alışırım'*ı dinledikten sonra...

Gamze gamze bir gülüver şimdi

Beni göğsüne alıver şimdi

Mevsimi geldi, susadım aşka

Benimle bir bütün oluver şimdi

İkinci bahar yaşıyor ömrüm

Gel benim yârim oluver şimdi

Seni gül gibi öpe koklaya

Gözümünden, dilimden sakınır saklar

Bugünkü aklımla severim şimdi...

...dedi Sezen Abla, o cam kırığını andıran muhteşem sesiyle.
Birbirimize baktık.

Birbirimize aktık.

Bana göre bir ömür ama trafik kurallarına göre çok kısa bir süre olduğunu düşündüğüm bir andı.

Ve içimde ne varsa eridi...

Benden Şahin'e aktı.

Ben yine benden geçmiş, Şahin'le, Şahin'in kalbinde eriyip bitmişim.

Yine "Nereye gidiyoruz?" diye bile sormadığım bir yolculuğun içinde olduğumu, "Vardık," diyerek arabayı durdurduğunda fark ettim.

"Neresi burası?" diye sormak istedim.

Sonra, "Nerede olduğumuzun ne önemi var ki?" dedim kendi kendime.

Ama İzmir değildi burası.

Her ne kadar aşkımızın doğduğu topraklar olsa da muhtemelen yaşadıklarımın acısı, yaşayacaklarımıza sinmesin diye beni canım Ege'mde bambaşka bir yere getirmişti.

"Hiç de sormazsın neredeyiz ya da nereye gidiyoruz diye," dedi gülerek.

O kadar memnundu ki ona teslim olmuş hâlimden... Ve o kadar alıştı ki beni böyle sorgusuz sualsiz kabul eden görmeye...

"Neredeyiz?" dedim.

"Çok mutlu olacağımız bir yerde," dedi.

Gülümsedim.

Resepsiyona gittiğimizde nüfus cüzdanımı istedi.

"İki ayrı oda lütfen," dedi.

Ve yüzümde oluşan hayal kırıklığını görmesin diye bakışlarımı kaçırdığımı elbette ki fark etti.

Üzüldüm.

Ama üzüntümü belli etmemeye çalışmanın, aslında kendime yaptığım en büyük kötülük olduğunu düşündüm.

"Hayır, tek bir oda," dedim.

Şaşkınlıkla bana bakan resepsiyoniste ve Şahin'e aldırmadan,
"Tek bir oda," diye yineledim.

Resepsiyonist önce bana, sonra Şahin'e baktı.

Bakışlarını, sanki ondan onay ister gibi, Şahin'de biraz daha
uzun tuttu.

Şahin de, "Evet, tek bir oda," diye yineledi.

Madem yıllar sonra karşıma tekrar çıktı... Madem ben ona mesafe koymaya çalıştıkça, o benimle flörtöz bir şekilde konuşmaya devam etti... Ve madem bu tatili o ayarladı... Yok öyle iki ayrı oda falan, aynı odada uyuyacağız, diye geçirdim içimden.

Şahin gülümsüyordu ve kıpkırmızı olmuştu. Aslında bunu onun da istediğini ama bir şekilde, onun da kendisiyle savaştığını, doğru olanı yapmakla içinden geçeni yapmak arasında gidip geldiğini düşündüm.

Şahin, ağzı kulaklarına varmış bir şekilde kıpkırmızı bir yüzle bana bakarken kıkır kıkır gülmek için zor tutuyordum kendimi.

Epiktetos, "Mutluluğa giden tek bir yol vardır ve bu irademiz dışındaki şeyler yüzünden kaygılanmayı bırakmaktır," demiş.

Buna tutundum.

Ve kendimi, *Olaclarkda benim hiçbir sorumluluğum yok, hepsi iradem dışındaydı,* diye kandırmaya hazırladım.

Halbuki...

Aklım son derece başımdaydı. Ve her şey, tam olarak irademle aldığım kararların sonucuydu.

Bugün, onca zaman sonra dönüp geriye baktığımda... Pişman mıyım? Hayır. Asla.

Bavullarımızı taşımaya yardım eden görevli çocuğa yüklü bir bahşış verdikten sonra, odanın kapısını nazikçe kapattı Şahin.

Âdeta denizin kucağındaymışçasına maviliklere açılan bembeyaz odamızda bir tane çift kişilik, iki tane de tek kişilik yatak vardı.

Ne yapacağımızı bilemeyen, ilk kez el ele tutuşan liseli âşıklar gibiydik.

Odanın ortasında anlamsızca dolandığımız beş dakikanın sonunda, tek kişilik yataklardan birine oturup, "Burası benim yatağım, ben burada uyuyacağım," dedim.

Şahin de diğer yatağa oturup, "Ben de burada," derken gü-lümsedi. Sonra da " Ben dışarı çıkayım, sen hazırlan. Sonra da sen çık, ben hazırlanayım. Önce bir yemek yiyelim, sonra ister-sen biraz denize girip ferahlayalım," dedi.

"Tamam, olur," dedikten sonra bavulumdan kıyafetlerimi çıkarıp üzerimi değiştirdim.

O sırada Şahin dışarı çıkıp beni beklemeye başlamıştı.

Bugün hatırladığımda hâlâ gülüyorum o hâllerimize... Birçok anlamda çok şey yaşamış olsak da, baş başa kaldığımız-da hissettiğimiz o utangaçlıktan hiç vazgeçemedik.

Birbirini çok seven, birbirine çok âşık ama aşkı bedensel hazlarla zenginleştirmeye utanan iki genç insandık.

Halbuki utanacak bir şey yoktu. Belki utanan sadece ben-dim. Belki Şahin'in daha mesafeli durmasının altında yatan se-bep, evli olmasıydı. Hoş, biz ilk tanıştığımız zamanlarda da o böyleydi. Ben bunu inançlı olmasına bağlardım.

Bu tatil nasıl geçecekti, bilmiyorum.

Aslında geçmişini sorgulamak ya da geleceği kurcalamak ye-rine, ânı yaşamayı tercih ediyorum.

Gülümseyerek odaya çıktım.

"Hadi sıra sende, sen de giyin," dedim.

O üzerini giyinip gelinceye kadar Hatice Anne'yi arayıp vardığımızı haber verdim, kızımın neler yaptığını sordum.

"Her şey çok yolunda" dedi Hatice Anne. Sonra da neşeyle, "Asıl siz nasılsınız bakalım?" diye sordu.

"Biz de çok iyiyiz," dedim gülerek.

Ve Şahin'in sesini duyduğunda, "Selam söyle yavruma," dedi.

"Aleyküm selam," diyen Şahin yine utanmıştı. Hatice Anne, gerçekten de onun öz annesi gibiydi. Ama neden bana daha önce kendisinden pek bahsetmediğini düşündüm.

Sonra... Sorulacak bunca soru varken bunun pek de önemi olmadığını fark ettim ve beynimde "asla sorulmayacaklar klasörü" adını verdiğim çekmeceye bu bilgiyi de ekledim.

Yan yana yürürken birden durdu.

Beyaz keten gömleğinin altına giydiği deniz şortuyla ve parmak arası terlikleriyle bile nasıl bu kadar yakışıklı olabildiğini düşündürten şekilde tatlı tatlı güldü. Sağ elini uzattı ve sol elimi avucunun içine aldı.

Havanın sıcaklığından mı, heyecandan mı bilmem... Ellerimiz terden sıırıslam olmuştu. Ve ben de heyecandan kalbimin sesini dışarıdan duyuyor gibiydim.

Birlikte birkaç kat indikten sonra restorana girip bir şeyler yedik.

Ardından denize girip yüzdük.

Sonra, çok uykumuz geldiği için, o geceyi—zaten uzun bir yolculuk yaptığımızdan dolayı—erkenden uyuyarak geçirmeye karar verdik.

Uyumadan önce, yavrumun nasıl olduğunu merak ettim ve bir kez daha Hatice Anne'yi aradım. Her şeyin yolunda olduğunu öğrenince içim rahatladı.

Ve sonra kendimi, tatlı bir uykunun kucağına bıraktım.

Hayatımın en güzel sabahlarından birine uyandım. Gözlerimi açtığımda, gülümseyerek beni izlediğini fark ettiğim sevdiğim adama, aynı sıcaklıkla gülümseyerek "Günaydın," dedim.

Böyle sabahları ne çok hayal etmişim, ruhumun parçalandığı o ağır günlerde...

Ve sonunda beklediğim olmuş, sevdiğime kavuşmuştum.

Ama aramızda adını koyamadığımız tuhaf bir hâl vardı. İki ileri bir geri...

Hem birbirini deli gibi özleyen, birbirini deli gibi arzula-
yan iki âşıktık hem de nefsinin isteklerine uymaktan sakınan,
toplumun kurallarına aykırı davranmamaya çalışan iki ya-
bancı...

Kahvaltı masasında taze demlenmiş çayın buğusu yükselir-
ken, çıtır simitlerin yanına beyaz peynir, zeytin, domates, ballı
kaymak eşlik etti. Şahin her zamanki gibi yumurtasının sarısı-
nı ekmeğin ucuyla alırken, ben göz göze gelmemeye çalışıyor,
içimdeki telaşı bastırmaya uğraşıyordum. Ama onun gözleri
beni izliyordu; sanki o an, yıllardır eksik olan bir şeyi tamam-
lıyordu içimizde.

Kahvaltının ardından kıyıya yürüdük. Güneş denizin üs-
tünde pırıltılarla dans ediyordu. Su serindi ama bir o kadar
da canlandırıcıydı. Şahin'le birlikte Ege'nin tuzlu ve serin su-
larına girdik. Aynı anda denizde olmak bile heyecan vericiy-
di. Yakın yüzüyorduk ama aramızda görünmeyen bir sınır
vardı. Birbirimize değmemeye özen gösteriyorduk. Ne kadar
içimizden başka şeyler geçse de susarak saygı gösteriyorduk
hem kendimize, hem inançlarımıza. Denizden çıktığımızda
tenimiz tuzla parlıyordu; hafif bir rüzgâr saçlarımızı karış-
tırırken, kumun üstünde çıplak ayakla yürümek her şeyden
güzeldi. Sanki o an sadece ikimiz vardık, dünya susmuştu.

Akşam yemeğinden önce, sırayla duşlarımızı aldık.

Ben lavanta kokulu sabunla bedenimi arındırırken zihnim
hâlâ onunla denizde geçirdiğimiz anlarda takılı kalmıştı.

Odanın balkonundan süzülen gün batımı ışığı odanın du-
varlarını altın rengine boyarken Şahin usulca yanıma geldi ve
"Biraz sohbet edelim mi?" diye fısıldadı.

Birlikte otelin arkasındaki koruluğa doğru yürümeye baş-
ladık. Sessizliğimizde bile bir anlam vardı. El eleydik ama sus-
kunduk.

Ayaklarımız toprağa her bastığında kuru yapraklar hışırtı-
lıyordu. Kuru, devasa çınar ağaçlarıyla çevriliydi. Gövdeleri

zamanın izlerini taşıırken dallarından süzülen kuş sesleri yankılanıyordu. İncecik bir dere kenarında ilerlerken çam ve lavanta kokuları rüzgârla birlikte burnumuza doluyordu. Havanın nemiyile birleşen toprak kokusu içimize huzur veriyordu.

Bir süre sonra, Şahin ahşaptan yapılmış, ortasında minik bir şadırvan olan bir dinlenme alanını işaret etti.

"Oturalım mı?" dedi, yumuşak bir sesle.

O an, kalbimin ritmini duymamak mümkün değildi. Gülmseyerek başımı salladım ve elini sımsıkı tuttum.

Boğazını temizledi. Birkaç kez konuşmak için girişimde bulundu ama cümleleri hep havadan sudan konulara takılı kaldı. Konuşmak istiyor, bir şeyler söylemek istiyor ama kendini ifade edemiyordu.

Oysa Şahin, benim bu hayatta tanıdığım insanlar arasında kendini en iyi ifade edenlerden biriydi. Üniversitedeyken çok kalabalık bir grubun başıydı ve sonraki yıllarda da hep toplulukların öncüsü olmuştu. O konuştuğunda salonlarda çıt çıkmazdı; herkes onu pürdikkat dinlerdi. Ve karşısındaki insanlar üzerinde inanılmaz bir ikna yeteneği vardı.

Ama şimdi, sanki o konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi, birkaç kez söylemeye niyetlendiği şeyleri bir türlü dile getiremiyor; her seferinde konu, umduğumun aksine, çok yüzeysel, havadan sudan meselelere dönüşüyordu.

Ne demek istiyordu acaba? Ne söylemek istiyordu da söyleyemiyordu?

Evet, görüşmüştük, buralara kadar gelmişti ama *Ben evliyim, bir daha görüşemeyiz mi* diyecekti?

Yoksa bana ikinci kadın olmamı mı teklif edecekti?

Neydi Şahin'in istediği?

Ve bu kadar söylemek isterken, utanıp sıkılıp bir türlü dile getiremediği neydi acaba?

Bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan da konuya girmesi için sessizce onu bekliyordum.

Ama beni içimdeki beklentilerle baş başa bırakıp, aniden konuyu değiştirerek, "Akşam yemeğine geçelim mi? Baş başa olabileceğimiz bir şekilde yer ayırttım," dedi.

Şaşırmıştım ama bunu belli etmedim.

"Şu an konuşamadım ama akşam yemeğinde seninle konuşmak istediğim önemli bir şey var," diye ekledi.

Derin bir nefes aldım.

"Korkmalı mıyım?" dedim.

Gülümsedi ama yüzündeki ifade endişe yüklüydü.

"Sen korkmamalısın. Ama söyleyeceklerim... anlatacaklarım... benim için zor olacak. Söyleyeceklerimden dolayı biraz utanıyorum," dedi.

Yüreğimin sıkıştığını hissettim.

Kesin bana *Benim imam nikâhla eşim ol*, gibi bir şey söyleyecek, ya da yıllar sonra birbirimizi bulmuşken yine beni yarı yolda bırakıp gidecek. Yani tutarsız bir şey yapacak, benim hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyecek... Ama ne olduğunu bir türlü tahmin edemiyordum.

Seçeneklerim sınırlıydı zaten. Tahmin ettiklerimden biri olacaktı büyük ihtimalle.

Yüzüm elimde olmadan asılmıştı. Kaşlarımın çatılmış, dudaklarım sıkılmıştı. Suratım gergindi.

Ama o hâlâ konunun etrafında dolanıyor, asıl meseleye girmiyordu.

Tahminlerimi sıralamak istesem de onunla aramızdaki o kırlıgan bağı zedelemekten çekiniyordum. Biraz daha sabretmeye ve akşam yemeğini beklemeye karar verdim.

Aklımdan bunlar geçerken, sadece "Tamam," dedim.

Elini uzattı ama ben görmezden gelerek biraz hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Taş döşeli yoldan inerken ayaklarımın altında kuru yapraklar çıtırdıyordu. Adımlarım kararsız ama seriydi; hızla yürüyordum ama aslında bir yandan da beni durdurmasını,

arkamdan gelip elimden tutmasını istiyordum. Güneş, ağaçların arasından süzülen ışıklarla saçlarımın arasına dokunuyordu. Hafif bir rüzgâr yanağıma değdi, saçlarımı yüzüme doğru savurdu. O an ne içimdeki fırtınayı dindirebiliyordum ne de Şahin'in gözlerinden kaçan gerçeği okuyabiliyordum. Her şey suskundu... ama ben içimden yükselen sesi susturamıyordum.

Konuşacağımız şeyler çok önemliydi belli ki. Biz konuşurken çevrede başkalarının olmasını istemediğinden mekânda sadece ikimiz vardık. *Otelin restoranını kapatmayı nasıl becerdi acaba*, diye düşündüm içimden.

Masamız, otelin denize bakan teras katındaydı. Deniz karanlık bir maviye dönmüş, uzaklarda iki küçük tekne ışıklarıyla suya düşmüş gibi duruyordu. Gecenin hafif serinliği, sahilden içeriye doğru esen rüzgârla birlikte tenimize dokunuyordu. Mum ışığında parlayan masa, etrafı çiçeklerle çevrili alçak bir duvarın hemen yanındaydı. Sessizlik hâkimdi.

Ben bunları düşünürken, siparişlerimizi almak için gelen garsona, yiyecek bir sürü şey söyledikten sonra bana dönüp, "Senin eklemek istediğin bir şey var mı?" dedi.

Hiçbir şey yoktu. Zaten neyi seviyorsam onu sipariş etmişti. Tıpkı istemediği bir şeye zorlanacak küçük bir çocuğa önden verilen abur cubur rüşveti gibi, ne seviyorsam sipariş ettiği için masada elimi koyacak yer kalmamıştı.

Sonra garsona dönüp, "Ben çağırınca kadar lütfen masamıza gelme," dedi.

Acaba Şahin'i bu kadar geren neydi? Benim söyledikleri karşısında anlamsız bir tepki verip kendisini rezil etmemden falan mı korkuyordu?

Oysa artık değişmiştim. Ben artık o sokak ortasında başkalarının dikkatini çekecek kadar yüksek sesle ağlayan kız değildim.

Herhangi bir tepki de vermezdim.

Seni görmek istemiyorum, Diyarbakır'da kalma, dese bile çeker giderdim.

Neydi acaba konuşacağı konu ve neydi bunu bu kadar gergin bir şekilde yapmasına sebep olan?

Ben tüm bu düşüncelerle kendi kendimi tüketirken o bana rahatlıkla yiyebilmem için temizlediği balığı uzatıyordu.

Ve sürekli "Şundan da al, şundan da al," diyerek bana daha fazla yemek yemem konusunda baskı yapıyordu.

Temizlediği balık tabağını elimle iterek, "Kalsın, ben kendim temizlerim," dedim.

Davranışlarımdaki değişiklik kendi davranışlarından kaynaklanmıyormuş gibi, hayretle yüzüme baktı.

"Canını sıkan bir şey mi oldu?" dedi.

Durdum, derin bir nefes aldım.

"Canımı sıkan bir şey mi oldu? Sen son birkaç saattir kendi davranışlarının dışarıdan nasıl görüldüğünün farkında mısın?" dedim.

Özür diledi.

"Hayır, farkında değilim. Çok özür dilerim. Lütfen, çok özür dilerim. Bu akşam denizden çıktıktan sonraki saatleri baştan alabilir miyiz?" dedi gülerek.

"Tamam, alabiliriz," dedim.

Gerçekten büyük bir merakla artık konuya girmesi için ne kadar sabırsızlandığımı ondan gizleme gereği hissetmeden onu dinlemeye başladım.

"Öncesinde şu temizlediğim balığı yer misin?" diye ısrar etti.

"Tamam," dedim gülerek.

"Yani şu an tek konumuz balıktı zaten," diye de eklemekten edemedim.

Birden ciddileşti. Boğazını temizleyip suyundan kocaman bir yudum aldıktan sonra nihayet konuya girdi.

"Şimdi anlatacaklarım, söyleyeceklerim... inan ki benir için çok zor. Korkuyorum. Çok korkuyorum. Ve bilirsin ki ben hiçbir şeyden korkmam normal şartlarda. Ama beni bı

kadar çok sevmiş, bana olan sevgisi nedeniyle bu kadar çok fedakârlık yapmış... Bu kadar iyi kalpli bir kadını üzmemekten korkuyorum," dedi.

O daha cümlesini tamamlamadan başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Evet, iki tahminimden biri gerçekleşiyordu sanırım.

Bana, *Gülşah, ben evliyim. Pırlanı pırtını topla, Diyarbakır'dan git. Burada olursan ben sana karşı koyamıyorum, gibi şeyler söyleyecekti muhtemelen.*

Keşke, dedim içimden, Keşke ikinci seçenek olsaydı... Keşke bana hayatındaki ikinci kadın olmamı teklif etseydi...

Gözlerim doldu. Bakışlarımı ondan kaçırıp denize çevirdim.

Deniz...

O kadar güzel görünüyordu ki... Koyu lacivertin içinde gümüşü yansımalar geziniyordu. Ayın ışığı suya vurdukça, sanki deniz nefes alıp veriyor gibi hafifçe dalgalanıyor, o dalgaların içinde içimdeki sızı da usulca salınıyordu. Baktıkça, tıpkı anne rahminin güveni gibi geldi bana...

Atlasam, yüzsem, diye geçirdim içimden ama hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey söylemeden... Ağzımı bile açmadan onu dinlemeye devam ettim.

"Gülşah," dedi, "Ben seni kaybetmek üzere olduğumu fark ettiğim o hastane odasında bir karar verdim. Ben hayatımın bundan sonraki kısmını sadece ve sadece seninle geçirmek istiyorum. Ben her ne sebep olursa olsun, artık sensiz bir gün bile geçirmek istemiyorum. Geçmişî karıştırmak, karşılıklı yaptığımız hataları konuşmak niyetinde değilim. Ve duymuşsundur belki... Ben evliyim," dedi.

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde, fal taşı gibi açılmış gözlerle onu izliyordum. Konuşmanın başıyla sonu o kadar farklıydı ki...

Gerçekten, insan taş olsa çatlar bu cümlelerin ardından.

Ve ben... Hiçbir şey söylemeyerek, daha doğrusu söyleyemeyerek... Tepkisizliğimle, ona *Devam et, demek istiyordum.*

"Senin ölümün kıyısına geldiğini gördüğüm o gece, o hastane odasında bugüne dek doğru bildiğim ne varsa yıkıldı gitti kalbimden. Evet, ben evliydim ve yıllarca beni sevmiş, beni beklemiş, bu sevgiye emek vermiş bir kadına... Benim tek aşkım, kara sevdam, unutamadığım insan Diyarbakır'a geldi ve ben hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum demek benim için çok zor.

Her ne kadar seni çok sevmiş olsam bile, benim için iyi insan olmak, verdiğim sözün arkasında durmak, bana güvenip ömrünü bana adanmış, yıllarca seni unutup kendisini sevmemi beklemiş bir kadına... Gülşah'ı unutamadığımı, onu sevmekten vazgeçemediğimi ve onsuz olamayacağımı ancak o ölümün kıyısına geldiğinde, onu gerçekten kaybetme riskiyle burun buruna geldiğimde anladım demek... Benim için çok zordu Gülşah ama söyledim. Eşime her şeyi anlattım. Seni zaten çok iyi tanıyordu gıyaben çünkü sadece arkadaş olduğumuz yıllarda ona seni çok anlatmıştım. Sabırla dinledi, beni teselli etti ve yıllarca bekledi. Ve bir gün...

Onu senin gibi hiçbir zaman sevememiş olsam da hiçbir şekilde kendimi ona âşık hissetmesem de, onun bana duyduğu o koşulsuz, o tertemiz sevgiyi sevdim. Seni unuttuğumu zannedip onunla evlendim. Eğer sen çıkıp buralara gelmeseydin, gelmiş olsan bile, eğer Can sana bunları yapmış olmasaydı yani ben seni bu dünyada bir daha görememe ihtimalimin olduğu gerçeğiyle yüzleşmeseydim bana güvenen, beni bu kadar çok sevip bekleyen o iyi kalpli kadına, o güzel insana boşanmak istediğimi söyleyemezdim. Ama söyledim," dedi bir çırpıda.

Söylediklerinin bende oluşturduğu tesiri görmek için, gözlerinden süzülen yaşlara aldırmadan bana bakıyordu.

Beklediği, bir cevap değildi.

Beklediği neydi, onu bilmiyorum.

Ama canımdan çok sevdiğim ve avucumun içi gibi bildiğim, hayatta en iyi tanıdığım bu insanın neler hissettiğini o kadar iyi anlıyordum ki...

Şahin'in tarzı değildi bu. Şahin için çok zordu eşine Ayrılalım, demek.

Çünkü o, söz verdiği hiç kimseyi yarı yolda bırakmazdı.

Çünkü o, kimseye hayal kırıklığı yaşatmazdı.

O, kendisine kötülük yapanlara bile kötülükle karşılık vermezdi.

Belki karısını beni sevdiği kadar büyük bir aşkla sevmemişti.

Ama Şahin'i çok iyi tanıyordum... Karısını insan olarak çok ama çok seviyordu. Ve yine biliyordum ki, Şahin tarafından insan olarak bu kadar çok sevilen bir kadın gerçekten de çok güzel yürekli bir insan olmalıydı.

Şahin'i anlıyordum. O gözyaşlarının sebebini çok iyi biliyordum.

İnandığı, savunduğu her şeye ters bu tarz bir yaklaşımı sergilediği için kendinden utandığını da fark ediyordum.

Ama size bir şey itiraf edeyim mi?

Karısını tanımlarken kullandığı sözcüklerden dolayı içimde inanılmaz bir kıskançlık da oluşmuştu.

Şahin, benim için karısına boşanmak istediğini söylerken... Ben, karısını tanımlarken kullandığı sözcüklerden dolayı kıskançlık yapıyordum.

Hani ben değişmiştim?

Hani ben olgunlaşmıştım?

Hani ben büyümüştüm?

Yok yahu...

Bu adam söz konusu olduğunda, ben onu uçan kuştan bile kıskanacak kadar psikopat oluyordum.

Bazı anlar vardır ya hani...

Birine anlatsan anlamayabilir ama yaşarken tanımlayamasan da duyguların o kadar büyüktür ki seni bütünüyle ele geçirir.

Dışarıdan bakıldığında gerçekten absürt bir sahneydi:

Âşık olduğu kadına, ona duyduğu aşktan dolayı karısından boşanacağını, bunu karısına da söylediğini anlatan bir adamın, karısına duyduğu vicdan azabından dolayı sevdiği kadının karşısında ağlaması...

Anlatması güç ama yaşanan buydu.

Ve üzerine ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Çünkü ben *Hayır, bunu yapma, benim için boşanma*, demek istemiyordum.

Ben boşansın ve bu hayatta bizim ikinci bir şansımız olsun istiyordum.

Ve az önce de söylediğim gibi, karısını kullandığı "güzel kalpli, iyi" gibi kelimeleri bile kıskanıyordum. Ben Şahin'i başka bir kadınla paylaşamazdım.

Bu sevgi...

En çok da benim hakkımdı.

Ne dedi eşin? demek istedim.

Ama bu kadar detay sorgulamak, en nihayetinde onların özeline saygısızlık olur diye düşünüp, sadece "Şu an burada ve benimle olduğunu biliyor mu?" dedim.

"Evet, biliyor," dedi.

"Yani... o zaman boşanmayı kabul etti. Doğru mu anlıyorum?" dedim.

"Evet, kabul etti," dedi ve telefonundan avukatının boşanmak için açtığı davanın belgelerini gösterdi.

Söylediklerimin... Tahminlerimin ikisi de olmamıştı.

Şahin bana *Buralardan git, hayatımdan çık ya da Benim hayatımdaki ikinci kadın ol* dememişti. Dürüst davranmıştı. Karısını üzme pahasına, ona yalan söylememişti. Ve şu an burada, benimle olduğunu bile gizlememişti.

O kadar garip bir duyguydu ki bu...

Şahin'in, tam da onu bıraktığım gibi, "adam gibi adam" olmasından dolayı duyduğum mutluluk...

Ama ayrı zamanda onun karısını üzdüğü için hissettiği vicdan azabından dolayı duyduğum rahatsızlık...

İşte Şahin böyle birisiydi. O birini kandıracak, birini üzecek, birinin arkasından oyunlar oynayacak bir adam değildi.

O, bir kadına *Benim hayatımdaki ikinci kadın ol*, diyecek kadar saygısız biri de değildi.

Bunları söyleyebileceğini düşündüğüm için utanıyordum. Yine de herhangi bir şey söylemedim. Ne söylenebilirdi ki böyle bir şeyin üstüne?

Konuşmadan, sessizce yemeğimizi yedik.

Bu konu üzerinde daha fazla konuşmadan, havadan sudan sohbetlerle yemeğimizi bitirdikten sonra odaya geçtik.

Oda, hafif loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Perdeler yanı aralıktı, dışarıdan vuran ay ışığı duvarlarda silik gölgeler oluşturunuyordu. Denizin geceyle bütünleşen sesi içerideki sessizliği tamamlıyor, rüzgâr camlara hafifçe dokunuyordu.

İki farklı yatakta, iki ayrı uykuya dalmak üzere olduğumuz anda yanına gittim, elinden tutup onu yanıma getirdim. Sıkıca sarıldım. Önce sağ yanağını öptüm, sonra sol yanağını. Ve bakışlarımız birbirine kilitlendi. Çok utanarak dudağına minik bir öpücük kondurdum. O da en az benim kadar utanmıştı. Aynaya bakamıyor olsam da kulaklarıma kadar kızardığının farkındaydım. Ve aynı şekilde, Şahin'in kıpkırmızı oluşu gözlerimden kaçmadı.

Kendini biraz geri çekip, elimi tuttu. Beni yatağa oturttu ve yanıma oturdu.

"Söyleyeceklerim sana biraz garip gelebilir... Belki de, sana güvenip seninle evlenen, seni yıllarca deli gibi seven bir kadından boşanmayı istemek sana uyuyor da, yıllar sonra kavuştuğun kara sevdanı öpüyor olmak mı uymuyor, diye geçiriyorsundur içinden."

Oysa içimden eski karısıyla ilgili bir şey geçirmiyordum o anda. Konuşmaya devam etti:

"Belki sana saçma gelir, belki gelmez bilmiyorum ama Gülşah, ben inancım gereği yıllar önce tövbe ettim ve hiçbir kadınla nikâhsız birliktelik yaşamadım. Tövbemden sonra ve bundan sonra da yaşamak istemem. Benim için sana karşı koymak yıllar önce de çok zordu, şimdi de çok zor. Ama seni yıllar sonra bulmuşken artık daha fazla karşı koyamam. Fakat sana olan sevdam yüzünden Rabbimin de karşı çıktığı bir şey yapamam. Eğer senin için de uygunsa, yarın imam nikâhımızı yapalım mı? Ben boşanır boşanmaz da resmî nikâhımızı yaparız," dedi.

"Olur," dedim gülümseyerek ve sıkıca sarıldım boynuna.

Tıpkı yıllar önce pek çok gecede olduğu gibi... Aynı odada, iki ayrı yatakta...

Tatlı bir uykuya dalmak üzere yatağıma giderken, "Tişörtünü ver de ben giyeyim. Bu gece son kez... Sana sarılıp uyuyamadığım için, kokuna sarılıp uyuyayım," dedim.

Gülümsedi.

Tişörtünü çıkarttı, sessizce bana uzattı.

Her seferinde olduğu gibi, o hayranlık duyduğum kaslarına, kaçamak ve çapkın bir bakış attım. Yanağımdan makas alıp "Hadi yatağına," diyerek yüzümü usulca diğer yana çevirdi.

Banyoya gidip onun tişörtünü giydim. Kokusunu içime çeke çeke... Koklayarak ve ondan ayrı ama onun kokusuna sâ-nılarak uyuduğum son gece olduğunu düşünerek. Çok huzurlu, deliksiz ve dinlendirici bir uykudan uyandığımda gözlerimi açar açmaz odaya bakındım.

Neşeyle çevreme göz gezdirdim ama Şahin'i yatağında göremeyince içimi garip bir huzursuzluk kapladı.

Yine de üzerinde çok durmadan, banyoya geçip uzun ve dinlendirici bir duş aldım. Suyun sıcaklığı omuzlarımdan başlayarak tüm bedenime yayılırken, içimde biriken tüm yorgunluklar akıp gidiyordu sanki.

Şampuanın çiçeksi kokusu saçlarımı sararken duş jeli benimde yumuşak bir iz bırakıyor, suyun altında durdukça zihnim sakinleşiyor, kalbim hafifliyordu. Zamanın nasıl geçtiğini bilmeden suyun altında uzun uzun kaldım.

Duştan çıktığımda, beyaz pamuklu bornozuma sarınıp saçlarıma özenle bakım yaptım. Önce saç uçlarıma nemlendirici bir krem sürdüm, sonra tararken her telini incitmeden çözmeye çalıştım.

Ardından yüzüme bakım uyguladım; nem maskemi sürdüm, tonikledim, dudaklarımı balm ile nemlendirdim. Bedenime hafif vanilya notaları taşıyan losyonumu sürdüm.

Bugün her şey farklıydı... Hayatımda ilk kez, gerçekten ilk kez bu kadar heyecanlıydım.

Odaya döndüğümde Şahin hâlâ yoktu ama gözüm yatağıma takıldı.

Yatağımın üzerine özenle serilmiş, zarif bir beyaz elbise duruyordu. İnce askılı, belden oturan ama uçuş uçuş etekleriyle içimdeki kız çocuğunu okşayan bir modeldi.

Yanına canlı çiçeklerden yapılmış bir taç bırakılmıştı; lavanta, beyaz gül ve minik papatyalardan oluşuyordu. Tam elbiseye uygun renkte hazırlanmış, sadeliğiyle göz kamaştıran bir buket de hemen yanında duruyordu.

Bir de elbiseme çok yakışacak zarif, minik taşlarla bezeli bir kolye bırakılmıştı. Ayak ucuma yerleştirilmiş beyaz, dantel detaylı, kısa topuklu bir çift ayakkabı vardı.

Her şey öyle uyumlu, öyle sade ama şık görünüyordu ki... Sürprizlerle dolu sevgilim, yine beni yıllar sonra bile şaşırtmayı başarmıştı.

Nasıl ve nereden buldu bilmiyorum. Belki de öncesinden planlamıştı bunu. Ama tam bedenime uygun, üzerime dikilmişçesine oturan çok güzel bir beyaz elbise almıştı.

Elbiseyi giydim.

Aynanın karşısına geçip hafif bir makyaj yaptım.

Tenime sıcaklık katan bir allık, dudaklarıma belli belirsiz bir pembelik, kirpiklerime nazikçe bir rimel sürdüm.

Saçlarımı gevşek bir şekilde topladım ve çiçeklerden oluşan tacımı taktım.

Buketimi elime alıp ayak ucuma bırakılmış olan beyaz ayakkabıları da giydim.

Aynada kendime baktım...

Ne garip...

Yıllar sonra hâlâ kendimi, Şahin'i ilk tanıdığım zamanlardaki Gülşah kadar genç, dinç ve güzel hissediyordum.

Yıllar bana hiç dokunmamıştı sanki.

Halbuki gerçek belki benim aynada gördüğüm gibi değildi.

Ama sevince ve sevilince güzelleşen her kadın gibi, benim de ruhum onarıldıkça bedenim ışıldamaya başlamıştı işte.

Aynada, gözlerinin içi gülerek bakan, bu yaşama sevinci ve enerjisiyle dolu kadına bir öpücük attıktan sonra telefonumu elime aldım.

Önce Hatice Annemi arayıp yavrumla konuştum. Yavrumun iyi olup olmadığını sordum ve sonra canım anama olup biteni anlattım.

Telefonu kapadıktan sonra Şahin'i arayarak *Acaba bu gelinin damadı nerede olabilir ki?* demek istedim ama açmadı telefonumu.

Tam o sırada kapı açıldı.

Her zamanki gibi, tüm yakışıklılığıyla karşımda...

Çok şık beyaz keten takımları içinde, canım sevdiğim duruyordu.

Gülümsedim.

"Ben de kendi kendime herhalde damatsız bir gelinim diye söyleniyordum," dedim gülerek.

"Yıllar önce yapmamız gerekeni yapmak şimdi nasip oldu," dedi.

Elimden tutup beni kumsala götürdü.

Kumsal, sabah güneşinin altın rengiyle aydınlanmış, deniz çarşaf gibi sakindi. Ayaklarımızın altındaki kum yumuşacıktı. Denize uzanan beyaz tüllerle süslenmiş küçük bir alan hazırlanmıştı.

Bizi tanıyan hiç kimse olmamasına rağmen mutlu insanların birbirine kavuşmasına eşlik etmeyi seven birkaç yaşlı turist çift bizi tebrik etti.

Sanıyorum otelin fotoğrafçısıydı; bir adam, birkaç poz fotoğrafımızı çekti.

Ve sonra...

Şahin, elinde kocaman bir pırlanta yüzükle, etraftaki insanlara aldırış etmeden dizlerinin üstüne çöküp, bana ikinci kez evlenme teklif etti.

Hiç düşünmeden kabul ettim.

Sıkıca sarıldım ve o anda başımın içinde, kulaklarımda son sürat çalan bir şarkı vardı.

Mustafa Kaya'dan *Çocuklar Gibi...*

Bizim için hazırlanmış masada heyecanla kahvaltımızı yaptıktan sonra arabamıza binip, Şahin'in önceden konuştuğu, imam nikâhımızı kıyabilecek olan hocayla buluşmak üzere bir camiye gittik.

Cami geniş avlulu, taş duvarlı, eski ama huzur dolu bir yerdi. Kollarımı kapatacak beyaz bir hırka giyip beyaz bir namaz başörtüsü taktım.

Şahin "Abdestin var mı?" diye sorunca olmadığını söyleyip camide kadınlar için ayrılmış kısma geçtim ve abdestimi aldım. Soğuk su ellerimden yüzüme değdiğinde içimdeki huzur ve mutluluk arttıkça arttı.

Derin bir nefes aldım.

Sonra caminin hocası geldi ve imam nikâhımızı kıydı.

"Mehir ister misin?" diye sordu bana.

Ben, "Hayır, hayır... Hiçbir şey istemem," dedim ama Şahin mehir olarak bana oturduğum evi satın almıştı ve tapu-sunu uzattı.

O kadar utanmıştım ki... Alışık değildim böyle şeylere.

Ama Şahin'in bende belki de sevmediği tek şey, onun benim için geçmişte de bugün de yapmak istediği şeyleri, yani hayatımı kolaylaştırma çabalarını kabullenemeyen hâlimdi.

"Sen artık benim Allah katında karımsın. Ve sana ne istersem alırım. Artık bana karışamazsın, karşı koyamazsın. Evimizde güzel günlerle oturalım. Resmî nikâhımızı yaptıktan sonra da çok daha büyük bir eve geçeriz... Hatta belki bambaşka bir şehre taşınırız. Her şeye yeniden başlarız," dedi.

Beni alnımdan öperken hoca çoktan gitmişti. Ve biz artık Rabbimin katında karı kocaydık. Birbirimize helaldik sonunda.

Altını hiç sevmememe ve kolay kolay altın takı takmama rağmen, Şahin'in ısrarıyla cami sonrası bir kuyumcuya gittik.

Boynumu, kollarımı altınlarla donatmasına tüm itirazlarıma rağmen mâni olamadım.

Belime parıl parıl parlayan kocaman bir altın kemer bağlandı. Kollarımın her ikisine de ne olduğunu tam anlayamadığım ama ağırlığını ve gösterişini fazlasıyla hissettiğim kalın bilezikler takıldı. Boynuma, taktığım anda başımı öne eğecek kadar ağır, işlemeli ve gösterişli kolyeler asıldı.

Sanki üzerimdeki her bir parça, altın değil de bir anı, bir gelenek, bir sahiplenme duygusuydu.

Yürüyen bir kuyumcuya dönmüştüm resmen. Şahin'in gözlerindeki o heyecan ve gurur, içimdeki hafif utangaçlığı biraz olsun bastırıyordu.

Şahin'e bakıp gülümseyerek, "Ya biliyorum, sen seviyorsun ama ben böyle gezemem... Böyle altınlar takamam, ben bunları kullanamam, kabul edemem," dedim.

O da gülerek, "Aslında ben de senin günlük hayatında böyle gezmeyeceğini biliyorum. Tabii ki kimse böyle gezmiyor günlük hayatında ama... Sen artık bir Kürt gelinisin. Ve bizim oralarda âdetler böyle," dedi.

O kadar hevesli ve heyecanlıydı ki...

"Peki," dedim ama hemen ardından da ekledim:

"Ben hiç rahat hissetmiyorum kendimi böyle."

O da aynı ciddiyetle, "Tabii ki... Zaten böyle gezmen, kendimizi tehlikeye açık hâle getirmek demek," dedi.

Sonra da elime küçük bir anahtar ve bir kâğıt parçası tutuşturdu. Arabada bana ait bir kasa olduğunu, şifrenin de kâğıtta yazdığını söyledi. Gözlerim doldu. Resmen evlenmiştik. Resmen ben gelin olmuştum.

Arabaya geçip üzerimdeki takıları tek tek çıkarttıktan sonra onları kasaya yerleştirdik. Sonra onu odaya bıraktık ve sanki bunu daha önce konuşmuşuz gibi, odadan jet hızıyla çıktık.

Bayağı heyecanlıydık. Ne yapacağımızı bilemez hâldeydik ve utangaçtık.

"Yemek yiyelim mi? Ben çok acıktım," dedi.

"Tamam," dedim.

Yine, sadece ikimiz için ayrılmış, çok şık bir restoranda...

Evliliğimizi kutlamak için tuttuğu müzisyenlerin bizim şarkılarımızı birer birer çalmaya başlamasıyla... Baş başa, sadece ikimizin bildiği düğünümüzü kutladık.

"Rakı içelim mi?" dedim büyük bir heyecanla Şahin'e.

Aslında vereceği cevabı neredeyse avucumun içi kadar iyi biliyordum.

"Hatta," dedim gülümseyerek, "Sana ne söyleyeceğini ben söyleyeyim istersen..."

Gözlerimin içine bakıp tebessüm etti.

"Biliyorsun," dedi, "Ben inancım gereği içmiyorum."

Başımı hafifçe eğip kaçamak bir bakışla fısıldar gibi cevap verdim:

"Aslında ben de tövbe etmiştim, bir daha içmeyeceğim demiştim. Ama bu gece... bu gece biraz heyecanlıyım. Hem... çok beklediğim bir andayım tahmin edersin ki... Hem de... utanıyorum bazen, ne bileyim ya..."

Bunu söylerken bile kendimi yerin dibine geçmiş gibi hissediyordum. Utanmıştım, gözlerimi kaçırmıştım. Ama tam o anda restoranın en uzak köşesindeki kişinin bile duyabileceği kadar yüksek, içten ve coşkulu bir kahkaha attı.

Gözlerimin içine bakarak dedi ki:

"Hayır... Eğer sebebi buysa, sen de içme Gülşah Hanım. Ben senin her ânını hatırlamanı istiyorum bu gecenin. Yıllarca beni nefsimle o kadar zorladın ki... Sana karşı koymak, deli gibi âşık olduğum, deli gibi arzuladığım kadına 'Sen bana helal değilsin' diyerek arkamı dönmeye çalışmak... Bir erkek için, benim için o kadar zordu ki... Ve yıllarca sen beni bu konuda o kadar tatlı tatlı sıkıştırdın ki... Bu gece senden bütün o zamanların intikamını alacağım," dedi gülerek. Ama hemen ardından yumuşak ve güven veren bir tonla ekledi:

"Şaka yapıyorum, bu evlilikte, hiçbir zaman istemediğin hiçbir şey olmayacak. Sen neyi, ne kadar istersen... Ne olmasını istersen... Ve nasıl olmasını istersen... Her şey öyle olacak."

Restoranın loş ışıkları masamıza vuruyordu.

Duvarlarda ince tüller vardı; masadaysa taze çiçekler... Ve ince uzun mumlar yanıyordu.

Solist, mikrofonu eline almıştı.

Soner Arıca'nın o kırılgan sesine benzettiğim sesiyle *Yüreğime Ektim Seni* şarkısını okuyordu.

Şarkı, içimizdeki sessizlikleri dolduruyor, kalbimizin attığı gibi bir ritimle etrafa yayılıyordu.

Şahin, gözlerini hiç ayırmadan devam etti:

"Bu gece... sadece sarılıp uyuyalım istersen. Yarın da... Sonraki gecelerde de... Sen kendini ne zaman hazır hissedersen... Sen ne zaman istersen. Eğer dersen ki 'Ben hiçbir zaman hazır hissetmiyorum', ben seni ömrümün sonuna kadar beklerim Gülşah. Ben seni yıllarca bekledim. Ben sana yıllarca, sen benim helalim olmadığın için... Rabbimin rızasını gözeterek... kendime hayır demeyi öğrendim."

Derin bir nefes aldı.

"Evet, bu gece ve bundan sonraki ömrümün her gününde ve gecesinde... Sadece ve sadece seninle olmak istiyorum. Seni doya doya sevmek, öpmek, sevişmek istiyorum. Ama... sen dersen ki, 'Şahin, ben hazır değilim'... Dediğim gibi... Ben nasıl Rabbimin rızası için nefsimi hâkim olduysam yıllarca, senin güzel gönlünün hazır olması için de sen istediğin sürece beklerim."

O an... O an bütün utangaçlığımı bir kenara attım. Kendimi hiç olmadığım kadar çıplak ve açık hissettim. Başımı kaldırdım, dudaklarım titreyerek konuştum:

"Hayır... Hayır bekleme. Hayır, hayır... Ben bir dakika bile beklemek istemiyorum. Hatta... şu an, hemen odamıza gidelim."

Sözlerim dudaklarımdan döküldüğü anda onun kahkahası tekrar yükseldi.

Ben de onunki kadar güçlü olmasa da hafif ve utangaç bir kahkaha attım.

Ve söylediğimden o kadar utandım ki, avuç içlerimin sınıslam olduğunu fark ettim.

El ele çıktığımız restorandan asansöre doğru yürürken, Şahin bir anda beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Ben bu ârı yıllarca bekledim," dedi.

"Asıl ben bu ârı yıllarca bekledim," dedim gülerek.

Alnıma hafif bir öpücük kondurdu.

Asansöre bindik. Sessizlik vardı ama kalplerimizin güm-bürtüsü her şeyi bastırıyordu.

Katımıza geldiğimizde asansör durdu ama o inmeye yeltenmedi.

"Hayır, burada inmiyoruz. Bir üst katta bizim odamız," dedi.

"Hayır, hayır," dedim şaşkınlıkla. "Herhalde kafan karıştı senin. Bu kattaydı bizim odamız."

"Yok," dedi, gülümseyerek. "Farklı bir odaya yerleştik biz bu gece."

Allah Allah... dedim içimden.

"Asıl odamız en üst katta, terasın olduğu yerde. Orada kalacağız artık," diye ekledi.

Asansörden çıktık. Katta sadece bizim odamız vardı. Koridor sessizdi, halılar ayak seslerimizi yutuyor, duvarlara yerleştirilmiş loş aydınlatmalar altın pırıltılar yansıtıyordu. Geniş bir pencerenin ardından şehrin ışıkları bize göz kırptıyordu.

Kapıya geldik. Şahin anahtarı çevirip kapıyı açtı ve hiç beklemediğim bir şey yaptı. Bir anda beni kucağına aldı.

"Âdettendir," dedi gülerek, "Damat gelini kucağında taşır odalarına."

"Evet... öyle," dedim utanarak, hafifçe başımı göğsüne yaslarken.

Kapıyı arkamızdan kapatıp güzelce kilitledi. Sonra beni yavaşça yatağa bıraktı.

Oda büyüleyiciydi. Geniş, bembeyaz örtülerle kaplı bir yatak; tül perdeler yatağın etrafını sarmış, odanın ortasına sanki bir düş gibi yerleşmişti. Başucunda taş detaylı abajurlar vardı, yumuşak sarı tonlar tıpkı mum ışığı gibi odayı sıcak bir kucaklamayla sarıyordu.

Duvarlarda pastel tonlarda büyük tablolar asılıydı.

Bir köşede, camın önüne yerleştirilmiş iki kişilik oturma alanı vardı. Perdeler hafifçe aralıktı, gece şehrinin soluk ışıkları içeri sızıyordu.

Şahin yanıma oturdu. Ceketini çıkardı. Gömleğinin ilk düğmesini açtı. Elimi tutup gözlerimin içine baktı. Sanıyorum hayatımda bundan daha fazla heyecanlandığım bir an olmamıştı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

O da bunu fark etti. Sağ elini kalbimin üzerine koydu.

"İyi misin sen?" dedi gülümseyerek.

"Bundan daha iyi olduğum bir an hiç olmadı," dedim yine tebessümle.

Alnımdan öptü. Elini yavaşça kalbimden yanağıma getirdi. Bakışları dudaklarıma kilitlenmişti, benimkiler de onun dudaklarına.

Gözlerimi kapattım. Dudaklarıma dokunacak sandım. Ama önce yanağıma öptü. Sonra diğer yanağıma, sonra burnumu... Ve bunca yıldan sonra ilk kez dudaklarımız buluştu.

O kadar heyecanlanmışım ki kuş gibi titrediğimi fark ettim. Âdeta kollarında eriyordum.

Gözlerimi açtım. Derin bir nefes aldım.

"Ben duşa giriyorum," dedim, gülerek ve o ne olduğunu anlamadan koşar adım banyoya yöneldim.

Banyo sade ama zarifti. Mermer lavabosu, geniş cam duşakabini, beyaz havluları, köşelere yerleştirilmiş mumlar ve iç açıcı lavanta kokusu...

Duşa girdim. Sıcak suyu açtım. Su omuzlarımdan yavaşça akarken gözlerimi kapattım.

Kalbim deli gibi atıyordu. Sakinleşebilmek için yavaş yavaş nefes egzersizleri yapmaya başladım.

Yıllardır istediğim, beklediğim an gelmişti. Ama hem çok heyecanlıydım... Hem de tanımlayamadığım bir korku vardı içimde.

Can'la yaşadığım yıllarda... Her biri hem ruhumu hem bedenimi öldüren o tecavüzlerden sonra... Şu an...

Evet, korkuyordum galiba.

Sıcak su omuzlarımdan aşağı süzülürken nasıl kaslarımı yumuşatıyorsa sinir sistemimi de aynı şekilde rahatlatıyordu. Su bedenimden akıp giderken, terapistimin sesini duydum kulaklarımda.

"Geçti Gülşah, geçti. Bedenin sanki hâlâ geçmemiş gibi hissediyor ama o kötü günlerin hepsi geçti, gitti, geride kaldı..."

O an, gözlerimi kapattım. Nefesimi tuttum. Ve sonra bir *peeling* aldım elime. Boynumu, göğsümü, kollarımı... Göbeğimi, bacaklarımı, kalçamı, ayaklarımı, ellerimi, dizlerimi, dirseklerimi... Hepsini yavaşça, nazikçe, sevgiyle ovaladım. Bedenime ilk kez böyle şefkatle dokunuyordum sanki. Geçmişte bana ait olmayan ellerin bıraktığı o yabancı dokunuşları kazır gibi...

Sonra durulandım.

Duş jelim yerine bakım yağı aldım bu kez elime. Tüm vücuduma yaydım. Tenim yağı emdikçe ruhumun da beslendiğini hissettim. Bir kez daha durulandım.

Sıcacık, yumuşacık bornozuma sarındım. Hafifçe buğulanmış aynanın karşısına geçtim. Vücut mistimi sıktım, ardından o çiçek gibi kokan nemlendiricimi sürdüm. Cildim hem mis gibi kokuyordu hem de ipek gibi yumuşamıştı.

Saçlarım için saç açıcı spreyimi sıktım. Parmak uçlarımla nazikçe taradım, hiçbir teline zarar vermeden.

Ardından serumumu sürdüm, biraz da şekil verdim. Kendimi şımartmak için değil... Kendime *Hak ettiğin güzellik bu*, diyebilmek için.

Parfümümü sıktım.

Makyajım zaten çoktan akıp gitmişti ama yüzümü temizleyici yağla, sonra da yüz yıkama jeliyle güzelce temizledim.

Sonra aynadaki kadınla göz göze geldim.

Gerçekten bu kadar güzel miydim? Yoksa aşk mı beni böyle güzelleştirmişti, bilmiyorum.

Nemlendiricimi sürdüm. Göz altı kremimi... Dudak *peelingi* yaptım. Ardından dudak nemlendiricimi sürdüm. İkinci kez dişlerimi fırçaladım. Bir kez daha parfümümü sıktım, çünkü bu gece ömrümün en güzel gecesiydi.

Biraz daha aynada kendimi inceledim. Bedenimin zarafetini, ruhumun yumuşaklığını ilk kez bu kadar net görüyordum.

Derin bir nefes alıp odadan çıktım.

Şahin, onu bıraktığım yerdeydi. Oturmuş, sakın ama gülümseyerek bana bakıyordu.

İçten, sevgi dolu bakışıyla...

"İyi misin?" dedi. "Uykun geldi mi? Uyuyalım mı?"

O an... sevişmek istemediğimi düşündüğünü fark ettim.

"Yok, hayır... Uyumayalım bence. Uyumak için çok erken değil mi saat?" dedim gülerek.

Gülümsedi, "Bence de..." dedi.

"Ben de bir duş alayım," diyerek banyoya yöneldi.

O duştayken odada bir şey dikkatimi çekti.

Diğer odadan getirilmiş çantam... Diyarbakır'dayken, "Eğer bir gün böyle bir gece yaşanırsa" diye içgüdüsel olarak hazırladığım o çanta. İçinde bu gece için ayrılmış özel gecelik vardı.

Beyaz, ipek geceliğim...

İnce askıları, zarif dantelleri ve üzerimdeki hissiyle ikinci bir ten gibiydi sanki.

Biraz utanmıştım ama yine de böyle bir geceyi sıradan bir gecelikle geçiremezdim.

Bu gecelik, *hazırım*, deyişimdi. Kendimi saklamadan, utanmadan, sevgiyle kendime sahip çıkışımdı.

Martılar ağlardı çöplüklerde...

Biz seninle gülüşürdük.

Şehirlere bombalar yağardı her gece...

Biz durmadan sevişirdik...

Ahmet Kaya'nın o hüznünlü sesi beynimin içinde yankılanıyordu.

Sözler içime sızıyor, kalbimin atışını yavaşlatıyor, ruhunun derinliklerine kadar işliyordu.

Bu gece... işte bu gece, yılların suskunluğu, özlemi ve sabrını son bulacaktı.

Şahin banyodan çıkıp yanıma geldiğinde, ben hâlâ oturmamış, ürkekçe ayakta duruyordum.

Beyaz ipek geceliğim incekti. Dizlerimin üzerinde bitiyor, omuzlarımdan zarifçe süzülüyordu.

Kendimi biraz çıplak, biraz açıkta, biraz da savunmasız hissediyordum. Ellerimle bedenimi örtmeye çalışıyordum.

Herhangi bir şey söylemedi, sadece gülümseyerek uzun uzun baktı bana. Çapkın, arzu dolu, tutkulu ama saygılıydı bakışları.

Sonra gülümseyerek yanıma geldi. Ellerimi bedenimden yavaşça çözüp kendi boynuna sardı. Kollarını belime doladı. Başımı göğsüne yasladım. Ve bizi ayıran yılların tüm yükü, o anda, omuzlarımdan birer birer döküldü.

Hiç konuşmadık. Ama bedenimiz, kalbimiz, nefesimiz konuşuyordu.

Kokumu içine çekti. Sadece koklamıyor, geçmişimi de içine çekiyordu.

Boynuma dokunduğunda onca yılın hasretiyle ürperdim. Ama bu, korku değildi. Bu, teslim oluşun ilk titremesiydi.

Başımı okşadı, ellerimi tuttu, gözlerimin içine baktı.

Ve o an, hiçbir şeyin aceleye gelmediği bir sonsuzluğa adım attık.

Parmak uçlarıyla yüzümde gezindi. Her çizgimi, her izimi ezberine yazmak ister gibiydi.

Sonra alnıma bir öpücük kondurdu. Oradan yanağıma, sonra diğer yanağıma... Burnuma, çeneme... Sonra dudaklarımız buluştu.

Ve sonunda...

Yılların arzusunu, özlemini, sabrını taşıyan o sonsuz öpücükler geldi. Ne hızlıydı ne aceleci... Sakin, saygılı, tutkulu, istekli, şefkatli, özlem dolu ve derin...

Biz o gece sevişmedik. O gece biz birleştik. Birbirimizin içine aktık.

Yalnızlıktan, yasaktan, onca yılın hasretinden ve sabrından süzülerek gelen aşkımızın kutsal bir ritüeliydi bu.

Sanki Rabbimiz yıllar boyunca bu gece için bizi birbirimize saklamıştı...

Şahin beni kollarına aldı, yatağın ortasına nazikçe bıraktı. Yatağın tülleri sanki bizi koruyan bir duaydı. Yorgan değil, yıldızlar örttü üzerimizi.

Ona teslim olurken utanmadım. Çünkü o, beni zaten sadece tenimle değil, ruhumla çoktan sevmişti.

Ona uzanırken çekinmedim. Çünkü bu aşk, arzunun değil, rızanın, adanmışlığın ve kutsal bir sözleşmenin içinden doğmuştu. Yıllar önce göz göze geldiğimiz o ilk andan bu yana hasretini çektiğimiz o an.

Şahin'in elleri bedenime her dokunduğunda içimdeki korku biraz daha sönüyor, ruhum biraz daha hafifliyordu.

Beni sevdiği her anda, ben geçmişin yükünü biraz daha bırakıyor, içimdeki korkan parçama *Gülşah artık güvendesin*, diyordum.

Sabaha kadar sevdik birbirimizi. Sarılmalar, fısıltılar, öpücükler...

Ve sonra sessizlik...

O sessizlikte, sadece nefeslerimiz konuşuyordu.

Ve o sessizlikte, ben sadece kadın olmadım. Ben onun karısı oldum, kadını oldum. Bilmem kaçınıcı kez kara sevdası, hasreti, vuslatı ve ebedi sevgilisi oldum.

Sabah, ilk ışık yatağımıza düştüğünde, gözlerini açmadan beni kollarının arasına biraz daha çekti.

Ve ben içimden fısıldadım:

Ben bu adamı sadece sevmедim... Ben bu adamla yeniden doğdum ve tüm yaralarımдан özgürleşip iyileştim.

Şahin'in parmak uçları saçlarımda gezinirken ben başımı göğsüne yaslamıştım.

Hiçbir şey yapmadan sadece uzanıyorduk. Ne saati soran

oldu ne perdeleri açan. Dün gece odayı örten tüller gibi, biz de birbirimizin üzerine örtülmüştük sanki. Dışarıda ne olursa olsun, bu oda artık başka bir dünya gibiydi. Bu yatak, başka bir ömür...

"Saçların, tenin hâlâ mis kokuyor," dedi gözlerini kapamadan.

"Çiçek kokusunu seversin diye gece biraz fazla parfüm sık-mış olabilirim," dedim gülerek.

"Elbette severim ama parfümünü değil senin kokunu. Yeryüzünün en güzel çiçeği sensin çünkü... Ben senin kokunu yıllardır unutmuyorum, her yerde arıyordum, Gülşah."

Gözlerim doldu ama hissettirmedim. Küçük bir kahkaha atmış gibi yapıp yüzümü battaniyeye gömdüm.

Boynuma eğildi.

"Beni sakın bir daha bırakma. Olur mu?" dedi fısıltıyla.

Ben seni hiç bırakmadım ki, arkana bile bakmadan giden sendin, dedim içimden ama yüksek sesle dile getirmedim. Ânın içinde kalmak ve yaşadığım mutluluğu sonsuza kadar sürdürmekti niyetim ve bu ânu bozabilme ihtimali olan hiçbir şeye izin veremezdim.

Elini yanağıma koydu.

"Sana her baktığımda, yıllar önce göz göze geldiğimiz o ilk günü hatırlıyorum. O zaman da bu kadar güzeldin. Ama şimdi... Artık bana helalsin."

Bu kelimenin içime ne kadar dokunduğunu anlatamam.

Helal...

Bu kadar sade, bu kadar güçlü bir kelimeyle bana huzuru, dünyanın en büyük mutluluğunu armağan etmişti.

Sonra birlikte sustuk.

Kimi suskunluklar vardır ya... Sözlerden çok şey anlatır.

O sessizlikte Şahin'in elleri parmaklarıma dolanıyordu.

Ben gözlerimi kapatıp onun göğsündeki kalp atışını dinliyordum. Sanki dünyanın en güzel melodisiydi.

"Birlikte yaşlanalım biz," dedi birden.

Sesi öyle çocukça, öyle masumdu ki.

"Sana her sabah böyle sarılarak uyanayım ben."

İçimde garip bir korku, tanımlayamadığım bir telaş doldu o an ve bir yürek ağrısı yoklarsa da göğsümü, Şahin'e belli etmedim. Evet, evet, evet, demekle yetindim.

Saatlerce çıkmadık o yataktan. Birbirimize bakarak, susarak, dokunarak, sadece var olarak geçirdik saatleri.

Bazen Şahin başımı öpüyordu, bazen ben onun saçlarını karıştırıyordum, bazen de sadece ellerimizi tutup öylece kalıyorduk.

Zaman yoktu, telaş yoktu.

Sadece aşkımızın, sabrımızın, gelecek güzel günlere duyduğumuz bitmeyen inancımızın hediyesi olan bu an vardı.

Gözlerimi tekrar kapattım. Başımı yastığın kenarına gömdüm. Gitmek istemiyordum.

Duşa girmek istiyordum ama bu yataktan da çıkmak istemiyordum.

Tenim hâlâ onun tenine yaslıydı.

Ve o dokunuş... Sanki gecedен kalma bir dua gibi hâlâ üzerimdeydi.

Biraz kıpırdadım. Geceliğim omzumdan kaydı.

Sırtım sabahın serinliğini hissederken onun bakışlarının bedenimi sardığını fark ettim.

Arkamı döndüm. Göz göze geldik.

Sadece bakıyordu. Dokunmadan, konuşmadan... Ama her şeyi söyleyerek.

Gülümsedim.

Ve o an, gülümsememle birlikte bedenim onun kollarına doğru yol aldı. Canım sevdiğim hiçbir aceleye kapılmadan elimi tuttu.

Beni kendine çekti. Ve biz bir kez daha birbirimize sarıldık.

Bu bir dokunuş değildi sadece. Bu, bir duaydı sanki. Kayıp geçen yıllara tutulan bir yastı. Sonunda kavuşan kalplerin şükür dolu teslimiyetiydi...

Bana öylece şefkatle ve şehvetle sarıldı.
Sırtımı okşarken içimdeki tüm korkular bininci kez çözüldü sanki.

Ve ben ilk defa bir adamın yanında çıplak değil, güvenli hissettim.

Bana öyle dokundu ki... Sanki tenime değil, geçmişime temas ediyor, ruhumu okşuyordu.

O an konuşmadık. Ama bedenlerimiz dua eder gibiydi. Ben onun göğsüne yaslanırken o başımı avuçlarının arasına aldı. Dudaklarımızın buluşması, bir öpücük değil, yıllarca içte tutulan bir şevdanın can suyuydu.

Ve biz...

Birbirimize aktık.

Sakin...

Derin...

Ruhlarımızın sesini duyduğumuz o an gibi sessiz...

Ama iliklerimize kadar hissedilen bir bütünlükle...

Ne acele vardı ne oyun... Sadece ait olma hâli vardı.

Ve ben o an, sadece onun kadını değil, onun duası, onun sabrı, onun teslimiyetiydim.

Gözlerimi kapadım.

Nefesini boynumda hissettim.

Elimi göğsüne koydum.

Kalbinin sesi...

O kalp artık benim evimdi.

"Şahin..." dedim usulca, "Artık duşa girmem gerek."

Gülümsedi.

"Lütfen biraz daha kal, doyamıyorum sana... Sana sarıldığım her saniye, Rabbime daha çok şükretmek istiyorum seni bana nasip ettiği için."

Ama ben kalktım. Çok terlemiştim ve onun yanına tertemiz bir kadın olarak dönmek istiyordum.

Duşa girdim.

Su omuzlarımdan süzülürken içimden dualar aktı. Geçmişte yaşadığım her acı damla damla akıp giderken sadece bedenim temizlenmiyordu, ruhum da arınıyordu.

Duştan çıkmak üzereydim. Saçlarım hâlâ ıslak, tenimde suyun sıcaklığı, gözlerimde hâlâ onunla geçen gecenin ve sevgi dolu sabahımızın yumuşak izi vardı.

Havluyu sıkıca sardım başıma, bornozumu giyip kuşağını bağladım.

Derin bir nefes aldım. Ve odaya açılan kapıyı yavaşça araladım.

İlk adımı attım...

Ve tam o anda fark ettim.

Oda... değişmişti.

Az önce çıktığım yer burası değildi. Bembeyaz perdeler toplanmış, güneş içeri ince ince dolmuş, pencere hafif aralanmış, odanın içine denizin o tanıdık tuz kokusu sinmişti.

Taze güller vardı her bir köşede.

Ve pencerenin önünde; hafifçe, sanki ben fark etmeyeyim ister gibi kurulmuş o masa...

İçinde simitler, çörekler, ballar... Patatesli gözleme bile vardı. Kahvaltı hazırды.

Ama... Sadece bir saniye görebildim bu sahneyi. Çünkü Şahin tam o anda yanıma geldi.

Gözleri gözlerimdeydi. Yavaşça yaklaştı. O her zamanki, sadece bana ait olan sevgi dolu o bakışı...

Ve sonra...

Yanaklarıma dokundu. Başımı avuçlarının içine aldı.

"Ne kadar uzun kaldın duşta... karıcığım, hemen özlettin kendini," dedi.

Kulağımda bir melodi gibi tınladı bu kelime. İçim titredi.

Bir adam "karıcığım" deyince bir kadına gerçekten sahip çıkıyorsa, o kelime sadece hitap değil, şefkat oluyordu.

Sahiplenilmek değildi bu, kucaklanmaktı.

Ben hâlâ bornozumun kuşağını tutuyordum ki, elleri ya-
vaşça ellerimin üzerine geldi.

Hiç acele etmeden ama gözleriyle her adımını bana sora-
rak... Bornozumun kuşağını çözdü.

Sonra... Beni aniden kucağına aldı.

"Ben bundan sonra sensiz yıkanmak istemiyorum," dedi.

O an ne söyleyeceğimi bilemedim. Sadece başımı omzuna
yasladım. Ve yeniden banyoya girdik.

Suyun altında birlikteydik. Su omuzlarımızdan, sırtımız-
dan süzülürken birbirimize sarıldık.

Ne konuşma vardı ne acele... Sadece iki kalp vardı orada.
Sadece bizim nefesimiz duyuluyordu.

Ve o banyoda... Yeniden sevdik birbirimizi.

Bu bir sevişme değildi sadece. Bu bir... adanma gibiydi.
Ben onun avuçlarına, o da benim kalbime sarılmıştı.

Kendime bile ait olmadığım kadar aittim ona.

Ve o, daha önce hiç kimsenin sevmediği kadar seviyordu
beni. Su akarken biz bir yemin ettik birbirimize... Sessiz, içten,
gözlerle verilen bir yemin.

Banyodan çıktığımızda, ikimiz de bornozlarımıza sarılmış-
tık. Saçlarımız hâlâ ıslaktı.

Ama içimiz, birbirine tamamen teslim olmuş iki insanın hu-
zuruyla sıcacıktı.

Bu kez iyice farkına vardım odadaki değişimin. Sadece kahval-
tı değil, sanki sabahın kendisi gelin olup hazırlanmıştı bizim için.

Pencereden içeri süzülen ışık masanın tam ortasına düşü-
yordu.

Güller... Pudra rengi, beyaz ve narin pembe tonlarında...
Kristal vazoya dizilmişti.

Yanlarına minik gül yaprakları serpilmişti.

İki kişilik masa...

Sanki bir düğün bir bayram bir kurtuluş bir zafer sabahı gi-
biydi.

Demlikten yükselen buhar, taptaze bazlamaların kokusuyla karışıyordu.

Sandalyemin üzerine yumuşacık bir örtü serilmişti.

Ve üzerinde... Kadife bir kutu vardı.

Şahin gözlerime baktı. Gülümsedi.

"Bugünün hatıraşı," dedi.

"İlk sabahımız. Rabbimden dilediğim ilk güne uyandık beraber."

Kutuyu açtım.

İçinde incecik ama parıltısıyla göz alan bir bileklik vardı. Pırlantalarla çevrili bir sonsuzluk işareti. İç kısmına işlenmiş bir yazı:

"Gülşah - Şahin | Sonsuzluğa."

Elimi tutup bilekliği taktı.

O an konuşmadım. Konuşamazdım da. Sadece gözlerim doldu.

Ve biliyor musun, ağlamadım. Çünkü bu sahneye gözyaşı yakışmazdı. Bu sahneye sadece şükür yakışırdı.

Sonra cebinden bir kutu daha çıkardı. İçinde alyanslarımız vardı. Sade ama asil.

İçlerine isimlerimiz ve iki cümle kazınmıştı:

"Rabbimin emaneti."

"Seninle tamamladım."

Parmağıma yüzüğü takarken ben içimden sadece şu cümleyi geçirdim:

Allah'ım, ben sana nasıl teşekkür ederim?

Masaya oturduğumuzda sevgilim yanıma geçti.

Beni yalnız bırakmadı. Simidimi ikiye böldü, çayı fincana doldurdu. Patatesli bazlamayı bana uzattı.

"Hatırlıyor musun? Seni gördüğüm ve görür görmez âşık olduğum o ilk gece patatesli bazlama yiyordun. O günden beri hep aklımda ve ben sensiz yıllarda değil patatesli bazlama yemek görmeye bile tahammül edemedim."

Çayından bir yudum alıp başımı yana çevirdiğimde gözüm balkona takıldı. Deniz, sabah güneşiyle parlıyordu. Hafif bir esinti tül perdeyi nazlı nazlı oynatıyor, çayın buharı odada dönüp dolaşıyordu.

Lunapark gören küçük bir çocuğun sevinciyle "Balkona mı çıksak? Denize karşı kahvaltı etmek daha güzel olur," dedim. Şahin elindeki bardağı bırakıp başını yavaşça çevirdi bana. Gözlerini usulca üzerime dikti. Sessiz kaldı ama bakışları konuşuyor gibiydi...

Omzuma baktı, ellerime, boynuma, yanaklarıma...

Sanki her yerine daha önce bin kere dokunmamış da şimdi ilk kez görüyor ve ezberliyormuş gibi.

O gözlerin içinde görmeyi umduğum ve çok sevdiğim her şey vardı.

Sanki beni soydu, sardı, sevdi ve korumaya aldı o tek bakışla.

Aşk vardı...

Şefkat vardı...

Ve bir de...

Kıyamayan bir adamın mahcubiyeti.

Gözleri, omzumdaki o minik kızarıklıklara takıldı. Benim bile unuttuğum o izlere. Gecedен ve bu sabahtan kalma izlere. Sakallarının dudaklarımı, boynumu, yanağımı öperken bıraktığı izlere...

O sırada ben de baktım. Omzumda, tenimde... Minik minik kırmızı kabarcıklar.

Gülümsememi tutamadım. Bir şey söylemeden sadece hafifçe güldüm. Ama o çoktan anlamıştı bile. İkimiz de aynı anda göz göze geldik. Ve ikimiz de aynı anda kahkahayı bastık. Sanki aynı şeyi düşünüyor, aynı yerden utanıyor, aynı yerden seviyorduk birbirimizi.

"Evet ya..." dedi, eliyle nazikçe omzuma dokunurken. "Fark ettim sonradan. Öpmeye kıyamazken sakallarım canını

yakmış ve iz bırakmış... Çok acıdı mı canın? Söyle bana sev-
gilim..."

"Acımadı..." dedim gülümseyerek. "Gerçekten. Biraz krem
sürerim, geçer. Hem senin izlerini taşımak da ayrı bir mutlu-
luk benim için..."

Ama o gülümsemiyordu. Başını eğdi. Parmaklarını avuç
içime yerleştirdi. Sesini biraz alçalttı. "Ben senin tenine zarar
gelsin istemem Gülşah. Sakallarımı keseceğim bugün."

Bir an durdum.

Şaşkınlıkla baktım yüzüne.

"Gerçekten mi? Sen... Sakallarını? Senin imzan gibi..."

"Evet," dedi gözlerini hiç kaçırmadan.

"Benim imzam sensin artık. Ve senin canın acıyorsa o sakal-
ların bana ne faydası var?"

Sustum.

İçimde bir sıcaklık yayıldı. Ne desem azdı. Ama o zaten her
şeyi çoktan söylemişti.

Sonra başımı okşadı. Saç tellerimi nazikçe geriye itti.

Ve fısıldar gibi konuştu:

"Saçların bile kırılmayacak bundan sonra. Tırnakların bile
çatlamayacak. Sen sadece huzurlu, mutlu ve keyifli olacaksın.
Rahat, güvende ve hep... Çok sevildiğini bilerek yaşayacak-
sın."

Bir şey diyemedim. Sadece ellerine sarıldım.

Ve içimden fısıldadım:

Allah'ım... ben bu adamı hak edecek ne yaptım.

"Sen kahvaltını yap, ben hemen otelin kuaförüne gidip şu
sakallarımı kestireyim, gelirim," dedi.

Şahin odadan çıkınca ben de Hatice Anne'yi aradım.

Evet, çok mutluydum. Evet, ayaklarım yere basmıyordu.
Ama... bir anne olarak yavrumun benden uzakta olması canı-
mı sıkıyordu. Yavrumu çok özlemiştim. Ve içten içe bir suçlu-
luk da hissediyordum.

Küçük yavrum, kaç gündür bensiz uyuyor, uyanıyor, kahvaltı yapıyordu. İçimi rahatlatan tek şey, Hatice Anne'yi çok ama çok seviyor oluşuydu. Âdeta ikinci bir anne gibiydi ve ona çok alışmıştı. Onunla vakit geçirmekten çok hoşlanıyordu. Ama yine de bu, hissettiğim suçluluk duygusunu azaltmıyordu.

Hatice Anne, her zaman aşına olduğum o neşeli sesiyle telefonu açtı. Hâl hatır sorduktan sonra kızımın nasıl olduğunu, ne yiyip ne içtiğini, beni sorup sormadığını, merak edip etmediğini sordum.

"Yavrum çok neşeli, çok mutlu. Oyunlar oynuyoruz annesi, yemeğini de çok güzel yiyor. Uykularını da çok güzel uyuyor. Okuluna gidiyor, geliyor, her şey çok güzel," dedi.

Tek tük cümleler kuruyor olmasına rağmen yavrumla da konuştum.

Sesini duyduğumda... Özlemim, gözyaşlarıma karıştı.

Canım yavrum benim... dedim içimden.

Hatice Anne beni rahatlatırcasına konuşmaya devam etti:

"Kızım, bak merak etme. Çocuğun benimle güvende. Beni ne kadar sevdiğini, benim onu ne kadar sevdiğimi, birbirimize ne kadar alışık olduğumuzu biliyorsun. Sen doğurduğun günden beri yalnızsın. Doğurduğun günden beri yavrudan hiç ayrı kalmadın. Okula gönderirken bile için için yiyordu. Şimdi artık senin biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Hem ele bırakıp gitmedin ya, anneannesinin yanında. Yoksa beni bir anne gibi görmüyor musun?" dedi.

Benim kendisini anne gibi görmemin, ona duyduğum sevginin yanında hakaret olacağını bilmeden söylemişti bunu.

O sadece bir anne değildi, anneden çok daha ötesiydi benim için. O, benim hiç sahip olmadığım şefkat eliydi. Ruhsal annemdi o benim, koruyucu meleğimdi.

Telefonu kapatırken odanın kapısının açıldığını duydum.

Başımı çevirdiğimde Şahin karşımdaydı. Onu ilk kez böyle görüyordum.

Halk arasında "damat tıraşı" denilen, sinekkaydı tıraşıyla...
Yüzünde tek bir sakal bile kalmamıştı, teni pürüzsüzdü.
Hiç alışıktırmadığım bir şekilde karşımda duruyordu.

Onu öyle görünce, dudaklarımda istemsizce tatlı bir tebessüm belirdi.

Ben kendimi zor tutarken beni kahkahalara boğan o cümleyi yapıştırdı:

"Kıyması düşmüş lahmacun gibiyim, değil mi? Ben de kendimi aynada gördüm de... Vallahi çok garipsedim," dedi.

Aynı anda patlattık kahkahayı. Oda kahkahalarımızla çınladı biz birbirimize sıkıca sarılırken. Tıka basa doymuştuk.

Yani öyle böyle değil, yediklerim taş olup mideme oturmuştu sanki. Balkondan odaya geçerken kapıyı açık bıraktım, yüzüme hafif bir rüzgâr çarpınca bir nebze kendime geldim. Yavaşça koltuğa oturdum, ellerimi göbeğime koydum ve istemsizce bir of çektim.

"Şahin," dedim, "ben galiba çatlayacağım."

Güldü tabii. "Aynen ben de," dedi. "Resmen göbeğimden ikinci bir kişi çıkacak gibi hissediyorum."

İkimiz de hâlimize gülerken o pencereye doğru yürüdü. Perdeyi aralayıp dışarı baktı. "Gel, biraz yürüyüş yapalım. Sodamızı da aşağıdan alınız. Hem bu sırada görevliler odayı toplarlar."

Yataktan kalkarken kolumdan tuttu, beni ayağa kaldırdı. Hâlâ gülüyordum. Gerçekten bu kadar doymayalı, bu kadar rahat gülmeyeli çok olmuştu.

Koridoru geçtik, asansörle lobiye indik. Otelin önünde hafif rüzgâr vardı ama hava çok güzeldi. Ne üşütüyordu ne de terletiyordu. Mevsimin tam kıvamında bir öğleden sonraydı. Şahin resepsiyondaki görevliye gülümseyerek odanın temizlenmesini rica etti, ben de o sırada lobideki geniş pencereden denizi izliyordum.

Sonra yürüyüşe çıktık. Koruya yöneldik. Zaten otele birkaç dakika uzaklıktaydı. Güneş yavaş yavaş eğiliyor, ağaçların

gövdelerinden sızarak yere uzun gölgeler düşürüyordu. Kuşlar o kadar güzeldi ki, sanki biri sahne hazırlamış da biz içine düşmüşüz gibi. Rüzgâr yaprakların arasından geçerken hafifçe hışırdıyordu. Toprak yolun kenarlarında otlar uzamış, aralarına sarı papatyalar serpiştirilmiş gibiydi. Şahin sodaları aldı. Elime tutuşturduğunda hâlâ bakışlarında o çocuk gibi şefkat dolu ifade vardı.

"Gülşah," dedi sonra, "eğer senin için de uygunsa... yarın bu otelden çıkalım diyorum. Farklı yerlere gidelim. Sadece buraya tıkalı kalmayalım. Bütün Ege ve Akdeniz kıyılarını gezelim istiyorum. Her sabah başka bir yerde uyanalım. Ne dersin?"

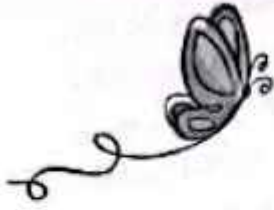
Bir an durdum. Elimdeki sodadan bir yudum aldım. Düşündüm.

"Ben aslında o kadar uzun bir tatil planlamamıştım," dedim. "Yanıma da çok az şey aldım ama... tamam. Neden olmasın?"

Gülümsedi. Ben de gülümsedim. O an, ayaklarımızın altındaki taşlar, üzerimizdeki gökyüzü, yanımızdan usulca geçen rüzgâr bile şahit gibi geldi. Sanki evren bile, *Olur*, diyordu bizim yerimize.

Yürüyüşten sonra otele döndük. Akşam yemeğini sakın geçirdik ve kahvaltıda yediklerimizi hâlâ tam olarak eritememenin ağırlığıyla çok az yedik. Fazla kalabalık değildi restoran, boş bir ışık vardı.

Şahin'in ima yüklü "Uyku tutmuyor," sızlanmalarına karşılık "Aaa, öyle mi, üzüldüm senin adına, benim çok uykum var," dedim sırıtarak ve kendimi tatlı bir uykuya bıraktım. İnsan sevmekten yorulur mu? Bedenim yorulmuştu yahu ve bu gece erkenden uyumak istiyordum, evet sadece uyumak.

Ertesi sabah kahvaltımızı ettik. Çantalarımızı topladık. Odanın içine son kez baktım. Temiz, düzenli, sade bir otel odası. Ama bizim için bir sığınaktı burası. İlk nefesimizi aldığımız yer.

Şahin, görevli çocuğa bavulları arabaya yerleştirmesi için yardım ederken gülümsedi, baş işaretiyle teşekkür etti. Ben de o sırada kızımın telefonda konuşuyordum. Sesi neşeliydi. Kalbim sıcacık oldu. İyi olduğunu bilmek her şeyden değerliydi.

Telefonu kapattıktan sonra, arabaya geçmeden önce çanta-
ma şöyle bir göz attım. Hafifçe mırıldandım:

"Ben aslında çok daha kısa bir tatil düşündüğüm için yanıma birkaç parça kıyafet almıştım. Eğer yol üstünde bir AVM'ye denk gelirsek... ben kendime birkaç parça bir şey alayım olur mu?"

Şahin gülümseyerek bana baktı. "Ne istersen sevgilim," dedi bir yandan arabayı sürerken.

Neşeli bir yolculuğun ardından arabayı bir AVM'nin oto-parkına park etti. Sonra şoför koltuğundan indi, dolaşıp kapı-
ma geldi. Reverans yapar gibi hafifçe eğildi... ama öyle abar-
tılı değil hani, içten, sade bir jest. Elini uzattı, kapımı açtı. Göz
göze geldik. Elim tuttu. "Hadi bakalım," dedi. "Sadece birkaç
parça alacaktık, değil mi?"

Ben o an henüz bilmiyordum nereye sürükleneceğimi.

İçeri girdik. El ele. İnsanlar dönüp dör... bakıyor gibiydi
ama bana değil, ona. Onun o bakışına... yanındaki kadına san-
ki dünyanın en değerli insanıymış gibi bakan hâline.

İlk mağazada bir elbise gözüme ilişti. Siyah, sade ama zarif. Elime aldım. *Acaba alsam mı?* dedim içimden. Denemek istedim. Sonra birkaç bluz, iki gömlek... ayakkabı reyonunda bir çift topuklu, bir tane spor ayakkabı...

Şahin o kadar sakindi ki. Göz ucuyla izliyor ama müdahale etmiyordu. Yalnızca ne zaman bir şeye biraz fazla bakarsam, "Bunu alıyoruz," diyordu.

Bir mağaza, sonra bir mağaza daha...

Beni tanıyan biri o an görse "Bu kız çıldırmış," derdi. Ama hayır. Ben çıldırmamıştım. Ben sadece... ilk kez birinin gözümün değdiği her şeyi fark ettiğine şahit oluyordum.

Kararsız kaldığım her şeyi aldı. Denediklerimi aldı. "Acaba mı?" diye şöyle bir elime aldığım her şeyi aldı. Hatta gözümün ucuyla bakıp geçtiklerimi bile...

"Bu da yakışır."

"Bu sana çok güzel olur."

"Bak bunu hiç sorgusuz alıyoruz."

Ona göre bana her şey yakışıyordu zaten.

"Yeter," dedim bir ara. "Gerçekten Şahin, Allah aşkına... bu kadarı israf. Lütfen, bu kadarına gerek yok. Yani ben bunları nereye koyacağım? Kaç poşet oldu artık sayamıyorum."

Kıkırdadı. "Rahat rahat yerleştireceğimiz bir evimiz olacak bizim," dedi. "Merak etme. Ama hiçbir şeyde gözün kalmasın. Gözün değmişse, içinden geçmişse... alınıyor. Bitti."

Son mağazadan çıktığımızda... eli kolu dolmuştu artık. Yanımıza dört görevli arkadaş gelerek, yardım teklif ettiler. Hatta, "Bunları biz arabaya kadar taşıyalım," dediler.

AVM'nin ışıklı koridorlarından, gülüşerek, Şahin'in bana "Biraz daha bakalım istersen lütfen içinde hiçbir şey kalsın istemiyorum," deyişleriyle çıktık.

Arabanın bagajı, arka koltuklar, koltukların altındaki boşluklar, port bagaj tamamen dolmuştu. Her yer torba. Kıyafet.

Ayakkabı kutusu. Çanta. Parfüm... Resmen bir butik gibi doluydu araba.

İçimden Herhalde otuz yıl boyunca alışveriş yapmasam bir şey olmaz, dedim.

Ama o gün alınan şeyler kıyafet değildi. O gün alınan... hatırlanmak hissiydi. Fark edilmekti. Değer verilmekti. Bir kadının gözünden geçen şeyin, bir erkeğin kalbine düşmesiydi.

Ve bu... anlatılmazdı. Bu yaşanırdı.

"Bence araba bu ağırlığa dayanamaz, çalışmaz," dedim gülerek.

Bagaj dolu, arka koltuklar dolu, her yer dolu. Yani gerçekten oturacak yer kalmamıştı ve paketlerin bazılarını açmak ve kutuları atmak zorunda kalmıştık yer açmak için. İçimde bir kahkaha, dudagımda hafif bir tebessüm vardı.

Şahin kontağı çevirirken başını bana döndü, hafifçe gülümsedi.

"Çalışır, çalışır... merak etme," dedi.

Sonra derin, tatlı bir "of" çekti. Gözlerini camdan dışarı çevirdi, gökyüzüne mi bakıyordu bilmiyorum ama sesi öyle içten geldi ki.

"Bu araba ne gönül ağırlıklarını taşıdı Gülşah... Sensiz yıllarda gönlümün yükünü taşıdı da bunları mı taşıyamayacak?" dedi.

O anda içimde bir şey titredi. Sessizlik bir anlığına ikimizi de sardı. Sadece motorun sesi ve kalbimizin attığını duyuyordum sanki. Ama sonra... sesi değişti. Bir şey anlatmaya hazırlandığını hissettim. Gözleri hâlâ yoldaydı ama kelimeleri bana bakıyordu.

"Benim sana bir hediyem daha var," dedi.

Başımı ona çevirdim. Merakla bekliyordum. Hafif bir tebessümle devam etti:

"Hatırlar mısın bilmem... Yıllar önce bir saat markasını çok beğendiğini söylemiştin. Hatta o saatin bir modeli vardı

ya, şöyle küçük zarif... işte onu. Sen o gün sadece bir cümleyle söyleyip geçmiştin ama ben o cümleyi unutmadım.”
Yutkundum.

“O gün o markaya sipariş verdim. Ama özel üretim olduğu için isim yazdırmak ve sıraya girmek gerekiyormuş... En erken üç yıl içinde sıra geliyormuş. Biliyor musun? O saat bize ulaştığında... sen artık benim çok uzağımdaydın.”
İçimden bir şey çekildi sanki.

Şahin gözlerini kaçırıyordu ama yüreğinin doluluğu, kalbinden taşıyordu. Onun gözyaşı dökmesine gerek yoktu. Ben zaten hissediyordum.

Ve sonra döndü bana, tam gözümün içine bakarak ekledi:

“Artık benim bir adım bile uzağımda olmayacaksın.”

Bir anda içime bir sıcaklık yayıldı. Ama Şahin ciddi havayı dağıtıp hemen eski hâline döndü.

“Ha bir de...” dedi gülerek, “neydi o dün geceki hâlin? ‘Yorgunum’lar falan... Böyle çabuk mu yorulacaktın sen? Madem bu kadar çabuk yorulacaktın, yıllarca neden benim nefsimi zulmettin Gülşah Hanım? Sen helalim olmadığın için senden uzak durdukça, sen neden hep kucağımdaydın? Yok öyle ‘ben yorgunum’lar falan... Ben seni sevmeden bir gece daha uyumak istemiyorum.”

Gülmeye başladı. Ama öyle içten, öyle kahkahayla ki...

Ona bakarken ben de kahkahamı tutamadım.

“Evet, haklısın aslında...” dedim. “Yıllarca bu konuda seni biraz fazla zorlamış olabilirim. Ama ne bileyim ya... yoruldum. Hem sen de sofradakinden daha iştahlı çıktın... sevişirken.”

Söz ağzımdan çıktığı an... yüzüm, kulaklarım hatta boynuma kadar kızardım. Ama ne yapayım, çenemi tutamamıştım.

O an birlikte öyle bir kahkaha attık ki...

Sadece arabayı değil... İçinden geçip gittiğimiz o yeşil ormanı, önümüzde uzanan mavi denizi, gökyüzünü, bulutları bile sarstık.

Sanki kahkahalarımız, tüm yeryüzünde yankılanıyor, mutluluk gibi yayılıyor, huzur gibi doluyordu insanların kalbine. O an dünyanın bütün güzelliği, bizim gülüşümüzden süzülüyordu sanki.

Biz kahkaha attıkça... Sanki bir bebek gülümsüyordu, bir kedi neşeyle miyavlıyor, bir köpek sırtını çimenlere sürüyor, göbeğini güvenle dünyaya açıyordu.

Biz birlikte güldükçe... Gökyüzünde kuşlar dans ediyordu sanki, denizin altında balıklar minik şovlar yapıyor, ağaçlar çiçek açıyor, bahar her yere biraz daha yaklaşıyordu. Kurak topraklar nemleniyor, susuzluk bitiyordu.

Sanki biz her güldüğümüzde yeryüzündeki bütün savaşlar duruyor, yoksulluk bitiyor, acıların sesi susuyordu.

O an öyle hissediyordum.

Sanki dünya bizim gülüşümüzle dönüyordu.

Sanki her şey... bizim gülüşümüzle değişiyordu.

Kelebek etkisi gibi.

Kahkahamızdan yükselen titreşim bütün evrene yayılıyordu.

Ve hiçbir şey, bir daha eskisi gibi olmuyordu.

Ve evet...

İçimden bir ses fısıldıyordu:

Dünya, iki insan birbirini saf sevgiyle sevdiğinde... gerçekten biraz daha güzelleşiyordu.

Ve sonunda vardık...

Denize sıfır, yemyeşil bir tepenin eteğine saklanmış şirin bir villa. Kimselerin bilmediği, haritalarda işaretli olmayan bir cennet parçasıydı burası. Etraf çam ağaçları, yasemin kokuları, papatyalar ve begonvillerle çevriliydi. Rüzgâr, ağaçların yapraklarına dokundukça nazlı nazlı fısıldıyor, kuşlar o fısıltıya eşlik ediyordu.

Bir yanda kuş sesleri, bir yanda cırcır böceklerinin yaz şarkısı... Ve sahilden usul usul yükselen o tanıdık ses:

Dalgaların taşlara vuruşu.

Tuzun ve çiçeğin birlikte savrulduğu o koku.

Burası dünyanın cennetiydi ve sanki bize bahşedilmişti.

İndik arabadan.

Şahin bagajdan birkaç poşet alırken ben gözlerimi kapattım bir an.

Sadece kokladım. Derin bir nefes aldım. İçime dolan hava bile sanki başka bir şeydi. Temiz, serin ve sevgiyle yıkanmış gibiydi.

Villanın verandasına çıktık. Ahşap zemin hafifçe gıcırdadı. İki kişilik bir masa, fırfırlı beyaz perdeler, rattan koltuklar... Hepsi sade ama zarifti. İnsanın içini boğmayan, gözüne batmayan, sessizce var olan bir güzellik vardı burada.

İçeri girmedik hemen.

Şahin elimden tuttu, "Gel," dedi.

Kumsala indik. Kum ayaklarımızın altında yumuşacıktı, deniz göz alabildiğine uzanıyordu.

Ucu bucağı görünmeyen bir masmavi.

Gökyüzü de onunla yarışır gibiydi.

Bulut yoktu, gürültü yoktu, hiçbir şey yoktu.

Sadece biz vardık.

Bizim sesimiz, bizim kahkahamız, bizim ayak izlerimiz. Birbirimizin gözünden yansıyan güneş.

Sanki dünya bizim için nefes alıyordu.

Sanki zaman durmuş, yalnızca bize ait bir döngü başlamıştı.

Sahi... gerçek olabilir miydi böyle bir yer? Bu kadar huzurlu, bu kadar sessiz, bu kadar sevgiyle dolu bir yer...

Belki de dünya bu hâliyle hiç kimsenin görmediği ama herkesin içinde taşıdığı bir yerdi. Belki burayı sadece biz bulabilmiştik ya da belki birbirimizi bulduğumuz için dünya bize kendini böyle gösteriyordu.

Neşeyle etrafı süzerken gördüğüm güzelliklerin gerçek olmayacağını düşündüm. Sanki burası ancak cennette mümkün olabilirdi.

Pırl pırl bir deniz gözümün önündeydi.
Dalgalar sahile nazlı nazlı vuruyor, o yumuşacık sesiyle içi-
me serinlik taşıyordu.

Çevremizi rengârenk çiçekler sarmıştı. Yasemin, lavanta,
papatya, begonvil... her biri ayrı bir renk, ayrı bir koku.

Ormanın içinden gelen ağaç hışırtıları... Ve kuşların neşeli
cırıltıları...

Sanki doğa kendi dilinde "Hoş geldiniz" diyordu.

"Allah'ım, burası ne kadar güzel bir yer ya... Gerçekten ina-
namıyorum," dedim.

Döndüm Şahin'e baktım.

"Sen burayı nasıl bulabildin? Evet, gelirken zorlu virajlar-
dan geçtik ama... hakikaten böyle bir yer, nasıl olur da hâlâ bu
kadar bakir kalabilir? Ömrümün sonuna kadar burada yaşaya-
bilirim," dedim kıkırdayarak.

Şahin de benimle aynı anda gülümsedi.

"E yaşayalım o zaman," dedi.

Bir an durdum.

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla.

"Bu ev ikimizin. Daha doğrusu... üçümüzün. Sen, ben ve
yavrumuzun."

Kalbim öyle bir çarptı ki, göğsümden fırlayacak sandım.

İçimde bir çocuk sevinci yükseldi. Ne kadar mutlu oldu-
ğumu anlatamam size. Sevinçle tepinmeye başladım orada, çi-
menlerin üzerinde. Ama bir yandan da... bir anne olarak, ha-
yatın gerçekleri yüzüme çarptı.

Evet, burası cennet gibiydi. Ama küçük bir çocuk için... bir
yaşam belirtisi yoktu etrafta. Ne bir park ne bir okul ne bir ar-
kadaş ortamı...

Hadi geçtim onları, en yakın restoran bile kırk dakikalık
mesafedeydi.

En yakın okul neredeydi mesela?

Bunların hiçbirini bilmiyordum.

Şöyle bir durup iç geçirdim.

"Çok güzel... gerçekten bayıldım. Ve gerçekten burada ömrümün sonuna kadar yaşamak isterdim. Ama malum... Kızım daha çok küçük. Önünde uzun bir eğitim hayatı var. Akranlarına, arkadaşlarına, başka çocuklarla sosyalleşmeye ihtiyacı var."

Biraz sustum.

Sonra gözlerinin içine bakarak ekledim:

"Biz buraya... kızımızı büyüttükten sonra, emekliliğimizde geliriz."

Şahin başını salladı. "Çok haklısın," dedi.

"İş güc anlamında da burada yaşamak zor olur," diye devam etti.

"Şimdi, tabii seni sıkıkmak istemem. Ama... peki, senin düşündüğün yer neresi?"

Biraz düşündü.

"Benim bir ayağımın Diyarbakır'da kalması gerekiyor," dedi.

"İşleri yönetebilmem adına... Ama eğer sen istersen yurt dışında da yaşayabiliriz. Ya da ülkenin bambaşka bir yerinde... Ama ne olursa olsun, benim sık sık Diyarbakır'a gidip gelmem gerekecek."

Tüm bu güzelliklerin arasında, nereden gelip çöreklediyse kalbime, Can'ın beni ve kızımı bulup bize zarar vereceği korkusu geldi oturdu içime. Yani, Can'ı tanıyordum. Sadece zayıflara, kendinden güçsüz olduğunu bildiklerine zarar veren bir insandı. Güçlü olduğunu düşündüğü insanlara bulaşmazdı. Ama ne bileyim... Ne bileyim ya... Beni öldüresiye döven bir adam... Beni, gerçekten öldürme niyetiyle döven... Yıllarca da öldürmekten beter eden bu adam, bu kaçıışı bu kadar kolay sindirebilir miydi, bilmiyorum.

Benim içimden bunlar geçerken, yüzüme yansıyan neydi bilmiyorum ama Şahin gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Ne düşündüğünü tahmin ediyorum. Ama eğer doğru değilse, durduk yere aklına sokup seni tedirgin etmek istemiyorum. O yüzden açık açık sormak istiyorum. Nedir şu anda seni tedirgin eden?" dedi.

Derin bir nefes aldım. Şahin'in bile duyabileceği kadar gü-rültülü bir şekilde yutkundum. Boğazımı temizledim.

"Şu ânı bozmak istemiyorum... ama düşünmeden de edemiyorum. Ya Can bizi bulursa? Mesela ben şu an burada seninleyken... gidip kızımızı alır, kaçırır, zarar verirse... Ya da ne bileyim... Korkuyorum işte, anlatabildim mi? Bir gün onun beni ve kızımı bulup yarım kalan işini tamamlamasından endişe ediyorum," dedim.

Daha cümlelerimi tamamlayamadan Şahin araya girdi ve tek nefeste konuştu:

"O şerefsiz it bir daha ne sana ne kızına yaklaşamayacak. Daha önce de söyledim sana. Sizin bulunduğunuz şehri bırak, ülkeye bile giremeyecek bir daha. Onu sınır dışı ettirdim. Ve benim öpmeye doyamadığım o tenine, o güzel saçlarına zarar veren o ellerinin ikisini de... kırdım."

Şahin bunları rahatlamam için söylemişti ama söyledikleri beni biraz tedirgin etmişti.

İlk tanıştığımız günden beri hep yok saymaya çalışsam da Şahin'in beni tedirgin eden, korkutan karanlık bir yanı vardı sanki.

Hayır, hiçbir zaman bana, sevdiğim birine, iyi bir insana ve hiçbir canlıya zarar vermezdi Şahin. Ama... Eğer biri onun sevdiklerini üzerse, işte o noktada ne yapar, kestiremiyordum.

Yani evet... Can, Şahin'in yaptıklarını hak etmişti ama ne bileyim... Yine de benim karıncayı bile incitmeyecek kadar şefkatli olan, gözüyle sevdiğini sarmalayan sevdiğimin sebep her ne olursa olsun başka bir insana böyle bir şey yapmış olması, içimde küçük bir tedirginlik yaratıyordu.

Üniversite yıllarımızda bir çocuk vardı. Sınıf arkadaşım-
dı. Bana platonik bir şekilde âşıktı ama inanın hiçbir zararı
dokunmamıştı.

Birkaç kere açtı konuyu, ben de ona sevgilim olduğunu
söyleyip nazikçe ama net bir şekilde kapattım meseleyi.
Konu kendi içinde çözüldüğü için Şahin'le paylaşmamış-
tım bile.

Ama nasıl oldu, kimden duydu bilmiyorum... Şahin öğ-
renmiş ve çocuğun evine gitmiş.

Ne konuştu, ne anlattı, ne yaptı, hiçbir fikrim yok. Ama
sonrasında olanlar bana çok şey anlattı aslında.

Çocuk... okulu bıraktı. Memleketine döndü. Ertesi yıl bir
alt sınıftan devam etti derslerine.

Ve bir daha... bir kere bile başını kaldırıp bana bakmadı.
Hiç.

Hayır, yanlış anlamayın. Ben onun bana bakmasını falan
istemiyordum. Zaten istememiştim de.

Ve Şahin'le bu meseleyi paylaşmamayı seçmem, asla kötü
niyetle alınmış bir karar değildi.

Sadece konu kendi içinde kapanmıştı işte. Ben de öyle kal-
masına izin verdim.

Ama... Şahin'in bunu ben söylemeden bilmesi, bir şekil-
de öğrenmesi, beni böyle uzaktan uzağa... sanki hep gözet-
liyor gibi olması ve o insanlara fark ettirmeden korku ver-
mesi...

İşte bu beni biraz rahatsız hissettiriyordu.

Onun sevgisinden değil, bana zarar verecek olmasından
hiç değil ama o sevginin gölgesinde gizli duran, sınır tanımaz
korumacılığından korktuğumu hatırlıyorum o yıllarda.

Yine üniversite yıllarımızda, beni gerçekten çok tedirgin
eden bir olay yaşamıştık.

Ben, olup bitenin hiçbir şekilde farkında olmadan, ona cı-
vıl cıvıl bir şeyler anlatıyordum.

Birden, benden müsaade istedi. Ne yaptığını bile anlamadan, arkasındaki masada oturan üç çocuğun yanına gitti. Çocuklara ne söyledi, ne yaptı bilmiyorum ama bir tanesi birden yüksek sesle konuştu ve ayağa kalkmaya çalıştı.

O sırada Şahin, elini çocuğun omzuna bastırarak onu yeniden sandalyesine oturttu. Sonra o üç çocuk da sessizce kalkıp gitti.

İnanın, hiçbir şey anlamamıştım olan bitenden.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sana bakıyorlardı, it oğlu itler," dedi.

"Yok ya, kimse bana bakmıyordu. Hem bakmış olsalardı bile sen nasıl görmüş olabilirsin ki? Senin arkan onlara dönük-tü," dedim.

"Ben görürüm," dedi sadece.

Bana karşı hep çok yumuşaktı. Hep çok sevgi dolu, hep çok koruyucuydu. Ama o yıllarda, gerçekten içten içe beni tedirgin eden bir yanı vardı hiç kimselere anlatmadığım, kendime bile itiraf edemeyip yok saydığım...

Ve şimdi...

Can'ın ellerini kırdığını söylemesi...

Can bunu ne kadar hak etmiş olursa olsun beni biraz tedirgin etmişti.

Bilmiyorum işte... Tedirgin etmişti.

İnsan anne olmadan önce sanıyorum, her şeyi çok daha fazla romantize edebiliyor.

Yani ben, bunu geçmişte fark edip tedirgin olduğumu ama sadece çok seven, çok sahiplenen ve kıskanan bir erkeğin koruması diye geçiştirdiğimi hatırlıyorum.

Ama şimdi... Ne bileyim... Yaşım büyüdüğü için mi? Yoksa Can'la yaşadıklarımın sonu mu?

Şiddet, her kime, her ne niyetle yapılırsa yapılsın beni artık eskisinden bile daha çok etkilediği için mi bilmiyorum.

Can'ın ellerini kırdığını duyduğumda, geçmişte ne varsa görüp de görmezden geldiğim, bilip de bilmezden geldiğim,

fark edip de fark etmemiş gibi yaptığım, kimseyle paylaşmadığım hatta kendi içimde bile çok ölçüp tartıp biçmediğim her şey bir anda yüzeye çıkmıştı.

Konuyu hep kapatmıştım.

Ama Şahin'in — işte, hep hissettiğim ama hiç dile getirmedim— o sert tarafı beni biraz rahatsız etmişti.

Şahin'in yüzüne baktım.

Öfkeli değildi... Bana değil.

Bana baktığında her zamanki gibi sevgi doluydu. Ama gözlerinin derinlerinde, içten içe kaynayan bir öfke vardı.

Benim için... Bize yapılanlar için...

Sesi titremedi, kelimeler tane tane döküldü dudaklarından.

"Aklından geçenleri biliyorum," dedi. "Duyduklarının hoşuna gitmediğini de fark ediyorum. Ama sana yemin ederim ki, hayatım boyunca hak etmeyen hiçbir insana zerre zarar vermedim. En iyi sen bilirsin... Bana zarar veren insanlara bile kolay kolay karşılık vermem. Görmezden gelirim. Hele ki gariban biriye... 'Olmuş bir kere' der, her ne hata yaparsa yapsın, içime atar, geçer giderim."

Başını hafifçe eğdi, bir nefes alıp bana doğru bir adım daha yaklaştı. Beni korumak ister gibi... Sözleriyle etrafıma görünmez bir duvar örmek ister gibi...

"Ama şunu bil Gülşah," derken sesi biraz daha alçaldı. "Benim sevdiğime kimse zarar veremez. Ben o Can şerefsizinin sana yaptıklarını daha önce öğrenseydim... İçinden seni ve kızını çekip alır, o evi başına yıkardım. Yetmez... Bir de cayır cayır yakardım," dedi, dişlerinin arasından süzülen kelimelerle.

Ama bana baktığında hep sevgi vardı gözlerinde... Benim için bütün dünyayı karşına almaya hazır o güzel adamın, yumuşacık sevgisi...

İçim titredi.

Hem ürperdim hem de... hayatımda ilk kez bu kadar kırıntıyı hissettim.

Ben de bir tuhafım, kabul ediyorum bunu.

Şu birkaç dakikada içimden ardı ardına geçen hisleri, bir başkası yaşasa ve bana anlatsa, "Kızım, sen dengesiz misin? Hani rahatsız olmuştun bu şekilde davranmasından? Hani korkuya kapılmıştın? Hani her ne sebeple olursa olsun, içinde şiddet taşıyan bir adam olmasından hoşnut değildin?" derdim.

Ama insan, kendi yaşarken yaşadıklarını anlamlandıramasa bile hislerine, duygularına hükmedemiyor ki.

Hem kızıyordum hem de içten içe hoşuma gidiyordu. Beni hayatım boyunca hiç kimse, kimseden korumamıştı çünkü.

Ben hep haksız bulunan o çocuktum.

Kendimi ifade etmeye çalıştığım her seferinde, önce söylemem gerekeni sonra, sonra söylemem gerekeni önce söyledimden, her tartışmada kendi ebeveynleri tarafından bile haksız bulunan o kız çocuğuydum.

Okulda, saçımı çeken ya da bana "sidikli" diyen bir öğrenciye "Sensin!" dediğimde öğretmene şikâyet edilerdim.

Ben çığlık çığlığa, "Ama önce o dedi!" diye bağırırken, öğretmen her seferinde beni suçlu bulurdu.

Hiçbir zaman, gerçekten hiçbir zaman Rabbinimden başka koruyamıyordum.

Ben hiçbir zaman haklı olamadım.

Ben hep sorun çıkaran olarak görüldüm her ortamda.

Ve şimdi...

Şahin'in beni böyle koruyor olması —şiddet göstermesi hoşuma gitmese de— içten içe hoşuma gidiyor işte.

Dengesizsem dengesizim. Ne yapayım? Allah'ın bildiğini sizden mi gizleyeceğim?

Birbirinin zıddı düşünceler ve hisler arasında sürüklenip giderken, yüzümün her bir hattında şefkatle dolaşan o güzel bakışlara, o bakışları çevreleyen o güzelim kirpiklere baktım.

Bir insan, bir diğer insanın saçlarından, alnından, kaşlarından, burnundan, elmacık kemiklerinden, dişinden,

dudağından, boyundan, posundan, duruşundan ne kadar etkilenebilir?

Bir kadın, bir erkeği ne kadar beğenebilir? Ne kadar sevebilir?

Bir kadın, bir erkeğe ne kadar hayranlık duyabilir?

Ve nasıl oluyor da, "Güzelliğe kırk günde doyulur" derlerken, tüm tarih boyunca bu his bu kadar azımsanmışken, ben ona —bu erkek güzeline— yüz yıllardır doyamıyorum ve yanımdayken bile deli gibi özlüyorum, yoksa içten içe bir gün tekrar hasret kalacağım mı korkuyor veya hissediyorum.

Bazen ona bakarken, zamanın da, kalbimin de durduğuna inanıyorum.

Kafamdan bu düşünceler geçerken, kalbimden oluk oluk Şahin'e akan o hisler eşliğinde, ne kadar süre hiç konuşmadan ona baktım bilmiyorum. Ama daldığım düşüncelerden, sevdiğimin sesiyle uzaklaştım.

"Ben seni yanımdayken bile özlüyorum. Gel, otur kucağıma, azıcık sarılayım sana," dedi.

Sanki az önce içimden geçirdiğim duyguları okumuş da aynısını bana söylüyormuş gibi...

Galiba iki insan birbirini gerçekten çok sevdiğinde, kalpleri aynı hislerle dolup taşıtığında, dilleri de aynı şeyleri zikrediyor.

Yani, ben böyle düşünüyorum.

Ufacık bir kız çocuğuyken bile, olgun bir kadın kadar bilge ve akıllı başında davranan...

Sürekli bir yetişkinden beklenen hareketleri yapan...

Çocukluğundan hiçbir şey anlayamamış ben, onun yanında hep muzır bir çocuk oluyorum.

Bir dakika sonrasını hiçbir şekilde kestiremiyorum.

Beni kendine doğru çekerken elimi çektim, oyunbaz bir şekilde koşturaya başladım.

Koştum, koştum, koştum...

Ve denize, üzerimdeki kıyafetlerle atlayıverdim.

Arkamdan gülerek bana bakıyordu.

Üzerinde kıyafetleri olduğu için denize girip girmeme arasında kısa bir kararsızlık yaşadı. Yüzündeki şaşkın ifade her şeyi anlatıyordu. Ama sonra, ayakkabılarını çıkardı ve üzerindeki kıyafetlerle arkamdan suya dalıverdi.

Hızlıca yüzüp yanıma geldi, sıkıca sarıldı ve gülerek ekledi:

"Sen niye kaçtın bakalım? Bütün o geçmiş yıllarda beni nefsimle imtihan ettin. Kucağımdan ben indirsem, hiç inmedin. Şimdi ben seni bırakır mıyım?"

Sıkıca sarıldı bana. Ben de ona.

Bacaklarımı beline doladım, kollarımı boynuna. Dudağına sıcacık bir öpücük kondurdum.

O da aynı şekilde karşılık verdi bana.

Ama hemen ardından etrafa göz gezdirip, "Burası çok tenha ama her ihtimale karşı ... Odamıza gidelim," dedi.

"Bir gören olur..."

Omuzlarımı silktim.

"Gören olursa olsun! Ayıp mı, günah mı yaptığımız? Biz karı koca değil miyiz? Ne var yani, öpsem seni?" diye tatlı tatlı kızdım ona.

"Evet, karı kocayız... Ayıp da değil, günah da ..." dedi, "... ama özel. Ben senin saçlarının bir telini bile başka bir erkek göreceğim diye kıskanıyorum. Böyle kıyafetlerin üzerine yapışmışken, denizin ortasında seni öptüğümde biri görür... Daha doğrusu birinin gözü değerse senin o öpmeye doyamadığım tene... Onun o gözlerini... çıkartırım yerinden."

İşte, yine geldi o his.

"Ne demek 'Gözlerini çıkartırım!' Kıskanılmak güzel ama bu laflar korkutuyor beni."

Aynen böyle. İçimde tutmak yerine, muhatabına şak diye söyleyiverdim içimden geçenleri.

Gözleri hayretle açıldı. Söylediklerimi anlayamamış gibi, şaşkınlıkla bakmaya devam etti gözlerime.

"Anlamadım," dedi.

"Anlamayacak ne var, Şahin?" dedim ben de, bir yandan odaya doğru yürürken.

Bambaşka bir şey umarken konuşmamın sertleşebileceğini fark ettiği için bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Ama konu bir kere açılmıştı. Ve ben, artık buradan devam etmeye karar verdim.

"Seni kızdıran ne tam olarak? Ne yapmamı bekledin de, yaptığım şey ya da söylediklerim böyle tepki vermene sebep oldu?" dedi.

Sözlerinde öfke yoktu. Ses tonunda da en ufak bir sertlik, kırıcı bir hava... Hiçbir şey yoktu.

Sadece bu cümleleri kurdu. Ama nedense... O kelimeler bile içimi burkmuştu.

Bana bağırıyordu, kızmıyordu, suçlamıyordu ama ben... Kendimi azarlanmış gibi hissediyordum.

Boğazıma bir şey düğümlendi. Gözlerim ağlama isteğiyle doldu. Belli etmemek için başımı başka tarafa çevirdim. Ama sanırım hissetti. Sezdi.

Sağ eliyle çeneme nazikçe dokundu. Başımı kendine çevirmek istedi. Çevirmedi. İnadına başka tarafa baktım.

Bu sefer o kalktı, gelip tam benim baktığım yöne oturdu.

Ben yine hızla başımı ters yöne çevirdim.

Ve o an... Hiçbir şey söylemeden sınıksız sarıldı bana.

Başım omzuna yaslandığında, kendimi annesinin kollarında uyuyakalan bir çocuk gibi huzurlu hissettim.

Ve o içime gömdüğüm gözyaşları... Sessizce süzölmeye başladı önce. Sonra birden... Yağmur gibi. Bardaktan boşanırcasına. Öyle çok ağlıyordum ki saçlarım bile ıslanmıştı.

O hâlâ hiç konuşmuyordu. Sadece saçlarımı, boynumu, omzumu, kollarımı, sırtımı okşuyordu. Ellerinin hareketi... Şefkatliydi, yavaştı, sıcacıktı. Saçlarımın arasında dolaşan o eller sanki sinir sistemimi sakinleştiriyordu.

Yavaş yavaş rahatladım.

En sonunda başımı omzundan kaldırıp gözlerine baktım. O gözlerde öyle bir merhamet vardı ki...

Titreyen sesimle konuştum:

"Şahin... Her ne sebeple olursa olsun, hiç kimseye şiddet uygulamayı istemem. Ve her ne olursa olsun... Aramızın bozulmasına sebep olabilecek, seni benden uzaklaştırabilecek hiçbir şeyin hayatımıza girmesini istemiyorum."

Neden bilmem... O an, orada, yıllar öncesine ait konuları açmak, konuşmak isteği geldi içimden. Boğazımı temizledim, konuşmaya davet edebilmek için. Ve öncesinde, söylediklerimin tesirini ölçebilmek adına, Şahin'e dikkatle baktım.

"Tamam," dedi. "Sen nasıl istersen. Hem sen artık... Bundan sonra hep benim yanımda olacağın için kimse incitemeyecek seni. Sen incinmediğin sürece, sen üzülmeyen sürece, sen zarar görmediğin sürece, benim herhangi bir kimseye hiçbir husumetim olamaz. Hiç kimseye de zarar vermem. Merak etme."

Onun bu sözlerinin üzerine, söylemeye hazırlandığım her şey... Aklımdan, kalbimden, bir anda uçup gidiyordu.

Sıkıca sarıldık birbirimize. Başımı omzuna koydum. Tatlı, dinlendirici, güzel bir uykuya daldım. Tıpkı çocukken, ağladıktan sonra her seferinde yaptığım gibi...

Ve o sabaha uyandık.

Şimdi, bunca zaman sonra dönüp baktığımda... Hiçbir şekilde uyanmamış olmayı dileyeceğim bir sabaha.

Keyifli, dinlendirici bir uykudan sonra birden sağıma döndüm ve yatakta Şahin'i göremeyince merakla etrafa bakındım. *Banyodadır herhalde, diye düşündüm.*

Ama aradan dakikalar geçmesine rağmen banyodan hiçbir ses gelmiyordu. Ve Şahin odada yoktu.

Usulca yataktan kalkıp banyoya gittim.

"Şahin?" diye seslendim.

Yok... Hayır, hiçbir yerde yoktu.

Balkona çıktım. Yoktu.

Oradan etrafa göz gezdirdim. Hayır, buralarda da görünmüyordu.

Garip bir huzursuzluk kapladı içimi ama üzerinde durmaya karar verdim.

Güzel bir duş aldım, giyindim. Hafif bir makyaj yapıp saçlarımı şekillendirdim.

Karnım acıkmıştı. Ve hâlâ Şahin ortalarda yoktu.

Birkaç kere aradım, açmadı.

"Sevgilim, neredesin? Merak ediyorum, iyi misin?" yazdım. Mesajım görüldü ama cevap gelmedi.

Huzursuzluğum gitgide artmaya başlamıştı.

Yürüyüşe falan gitti de Allah korusun başına bir şey mi geldi? diye endişelenmeye başladım.

Bu düşünceler eşliğinde sık sık Şahin'i aramaya devam ettim. Ama telefonu bir süre sonra sürekli meşgul çalmaya başladı.

Bu beni önce biraz rahatlattı:
Demek ki başına bir şey gelmemiş, biriyle konuşuyor, diye dü-
şündüm.

Ama sonra...

Kiminle konuşuyor?

Ve neden balayımızda, biriyle odanın dışında bu kadar
uzun süre konuşuyor?

Bu kez de içimi içimi yemeye başladı... İki-üç dakikalık bir
dinlenme molası verdim. Ama sonrasında...

Sürekli şekilde Şahin'i arayıp meşgul olduğunu gördüğüm
o yaklaşık iki saatlik döngünün içinden, "Ben ne yaşıyorum
yahu? Niye yaşıyorum bunu?" diye kendi kendime sinirlene-
rek çıktım.

"İşle ilgili bir şeydir belki," dedim.

"Belki ailesinden biriyle ilgili bir durum vardır..." diye
kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Ama içten içe, Şahin'in telefonda konuştuğu kişinin eski eşi
-daha doğrusu, eski eşi olmasını istediğim kişi- olduğunu bi-
liyordum.

Bilemediğim... daha doğrusu anlayamadığım şey şuydu:

Şahin, neden balayımızda, benimle birlikteyken eşiyle bu
kadar uzun süre konuşuyordu? Ve neden bunu odanın dışın-
da yapıyordu?

Ve neden ben, bu kadar çok mesaj atmışken...

Bir dakika olsun bir "müsaade et",

"Şu an önemli bir görüşmedeyim",

"Az sonra geleceğim" bile demiyordu?

Bunları düşündükçe içten içe kıskançlıkla öfke nöbetine
girdiğimi fark ettim. Ve bu hâlime kızdım.

"Ben... Canımın içi yavrumla, bir tanecik kızım ile bu
kadar uzun süre konuşmadım," diye düşündüm.

"Ve bu bir balayı ise... Benimle olmalı. Burada olmalı.
Yanında olmalı."

Her ne sebeple olursa olsun, Şahin'in yaptığı şey bence, bana karşı yapılmış büyük bir saygısızlıktı.

Kıskançlıktan, kaybetme korkusundan ve öfkemden gözümlü öyle bir dönmüştü ki Şahin'den başka hiçbir şeyi düşünmüyordum.

Telefonumdaki aramaları, mesajları hatta Hatice Annemin ses kayıtlarını bile fark etmemiştim.

Hemen büyük bir merak ve panikle, Hatice Annemin ses kayıtlarını dinledim.

Mesajlara baktım. Meğer gece yavrum ateşlenmiş... ve hastanedeymiş.

Bunu duyduğum anda beynimden vurulmuşa döndüm. O kadar üzölmüştüm ki...

O kadar büyük bir vicdan azabı, o kadar büyük bir hayal kırıklığıydı ki benim anneliğim...

Ben, Şahin'in derdine düşmüşken, benim yavrum şu an hastanede idi. Ve yanında ne anası vardı ne babası.

Anası... Yani ben... Yıllarca kendine, "Bok gibi bir adamı baba diye seçtin," diye kızdı.

Ama aslında... Ben de bok gibi bir anneydim.

Elim ayağım boşalmış bir hâlde, zangır zangır ağladıktan sonra elimi yüzümü yıkayıp hemen Hatice Anne'yi aradım.

Hatice Anne, sesimdeki paniği hissetmiş olacak ki o anaç ses tonuyla, "Yavrum, merak etme. Şu anda yavrumuzun ateşi kontrol altına alındı. Serum takıldı. Hemşire ablaları, doktor ablaları çok güzel ilgilendi yavrumuzla. Bu gece de kalacağız, yarın çıkarız. Sen hiç merak etme," dedi.

Benim kadar ilgisiz, benim kadar kötü bir annenin rahatlatılmaya ihtiyacı varmış gibi beni teselli etmeye çalışması o kadar duygulandırmıştı ki... Hatice Anne'ye belli etmemeye çalıştığım sessiz gözyaşlarım önce hıçkırıklara, sonra da yoğun bir ağlama nöbetine dönüştü.

Çocuğumu ona bırakıp Şahin'le balayına gitmemişim gibi...

Bir de çocuğumun başında bütün gece nöbet tutmuş o yaşlı kadıncağıza kendimi teselli ettiriyordum.

"Hatice Anne ben hemen geleceğim. Eşyalarımı toplamaya başladım bile," dedim, bir yandan ağlarken.

Cümlemi bitirmeme hatta devamını getirmeme bile izin vermeden atıldı:

"Yok yavrum, gelmene gerek yok. Yavrumuzun ateşi kontrol altına alındı. Doktor ablaları, hemşire ablaları hep başında... Hepimiz ilgileniyoruz. Sen rahat ol lütfen. Ben sadece bilmen gerekir diye sana haber verdim. Seni huzursuz ettiysem, kusura bakma," dedi.

Bu sözleri...

Bu anne şefkati...

Ve hâlâ beni düşünüyor olması...

O kadar duygulandırıyordu ki...

"Hayır, hayır Hatice Annem... Geleceğim, merak etme. Geleceğim. Ben... Yavrum oradayken burada mutlu olamam," dedim.

Tam o sırada kapı açıldı. Şahin içeri girdi.

Telefonu kapatıp Şahin'e baktım. Yüzü allak bullaktı. Üzerinden tır geçmiş gibi görünüyordu.

Şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ben de aynı şaşkınlıkla ona...

"Neden ağladın?" bile demeden, doğruca banyoya girdi. Uzunca bir süre çıkmadı.

Su sesi kesildiğinde ben çoktan eşyalarımı hazırlamıştım bile.

Gözleri kıpkırmızıydı.

Kıpkırmızı.

Gerçekten kan çanağına dönmüştü. Muhtemelen banyoda ağlamıştı.

Ne oldu acaba? diye düşündüm.

Ama onun bana neden ağladığını sormaması inanılmaz derecede rahatsız etmişti beni.

Hiçbir şey söylemedim.

Madem o bana sormuyordu, onu ağlatan neyse ben de sormamaya karar verdim.

Hiçbir şey.... Ama yeryüzündeki hiçbir şey, bir annenin yavrusundan daha önemli değildir.

Ve muhtemelen Şahin, benim bu ağlama krizimi de kendisinin nerede olduğunu bilemememden, ya da aradığımda ulaşmamamdan dolayı yaşadığım bir kıskançlık krizi zannediyordu.

Ve bu yüzden sorma ihtiyacı bile hissetmiyordu. Kıpırmızı gözlerle sessizce giyiniyordu... Giyindikten sonra kendi eşyalarını toplamaya başladı. Hiçbir şey sormamaya devam ederek, bakışlarını benden kaçırmayı sürdürüyordu.

O an... Kendime öyle büyük bir öfke duydum ki...

Yavrusundan kilometrelerce uzakta, yavrusu hastane odasında olan bir anne olarak...

Ağlayıp sızlayıp ortalığı ayağa kaldırması gereken kişi olmam gerekirken, ben durmuş...

Şahin niye böyle sessiz?

Neredeydi?

Kiminle konuşuyordu?

Gözleri neden kan çanağına dönmüş ağlamaktan?

Neden hiçbir şey söylemeden eşyalarını topluyor? diye düşünüyordum.

Aramızda anlamsız, uzun, garip bir sessizlik vardı.

Şahin ise sakın sakın ama içine akıttığı gözyaşlarıyla eşyalarını topluyordu.

Bir an şunu düşündüm:

Acaba Hatice Anne onu da mı aradı?

Acaba kızımın, benim sandığımdan daha farklı bir rahatsızlığı mı var ve Şahin biliyor da bana söylemiyor mu?

Bu düşünce aklıma düştüğü anda hiçkır hıçkır ağlamaya başladım. Zangır zangır titriyordum. Ayakta dururken birden başım döndü... Ve bayılmışım.

Kendime geldiğimde Şahin'in kucağındaydım.

Gözlerimi açtığımı fark ettiğinde, sonunda "Ne oldu?" demek aklına geldi.

"Asıl sana ne oldu? Sen benim bilmediğim ne biliyorsun? Yoksa kızımın, Hatice Anne'nin bana söylediğinden daha mı ciddi bir rahatsızlığı var? Yoksa... Az önce seni aradığımda sabahtan beri onunla mı konuşuyordun? Söyle, bana söyle!" diye hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya, bağırmaya ve Şahin'in omzunu yumruklamaya başladım.

Yüzündeki aşırı şaşkın ifadeden aslında kızımın rahatsızlığını bilmediğini fark ettim.

Fark etmekle kalmadım. Birkaç dakika sonra Şahin, "Hayır, ben Hatice Anne'yle hiç konuşmadım. Kızın mı rahatsız? Bilmiyordum. Geçmiş olsun... Hangi hastane? Dur, ben hemen Hatice Anne'yi arayıp öğreneyim; neymiş, ne değilmiş..." dedi.

Sonra beni nazikçe yatağa bıraktı.

Başımı yastığa koyduğumda, o çoktan Hatice Anne ile konuşmaya başlamıştı bile.

Hoparlörde konuşuyorlardı.

Şahin arka arkaya sordu:

"Nasıl? Durumu iyi mi? Ciddi bir şey yok değil mi? Hangi hastanedesiniz? Doktoru kim?"

Sonrasında sanıyorum hem kendi içini rahatlatmak hem de benim daha sakin olabilmem adına hastaneyi aradı. Kendini tanıttı. Kızımın adını soyadını söyleyip, ilgilenen doktor hanımın numarasını istedi.

Birkaç dakika sonra, doktor hanımın numarası elimizdeydi.

Şahin, doktoru aradı ve kızımınla ilgili her şeyi bilmek istediğini söyledi.

Doktor hanım kibarca, "Dün gece geldiklerinde kızınızın ateşi vardı. Bu, normal bir ateşli viral salgın. Korkulacak bir şey değil. Tedbir amaçlı bu gece de hastanede tutacağız ama isterse-
niz bugün çıkarabiliriz. Hiçbir şekilde endişelenecek bir durum yok," dedi.

Üstüne basa basa... Defalarca.
O kadar rahatlamıştım ki...
O kadar mutlu olmuşum ki...
O kadar içten bir şekilde sevmiştim ki o an. Bütün gerginliğim uçup gitmişti.

Doktor hanıma teşekkür ettik, ikimiz de.
Sonra telefonu kapattık.
Sakinleşmiştik.
"Peki," dedim. "Sen niye böylesin? Niye gözlerin kıpkırmızı? Suratın allak bullak... Ve saatlerdir neredeydin? Kiminle konuşuyordun?"

Bunları nefes bile almadan, ardı ardına sordum.
Kızım ile ilgili güzel haberi, bizzat kızımın tedavisini yapan doktordan öğrenince rahatlamıştım. Artık Şahin ile ilgili mevzuu kafama takabilirdim.

Bana baktı. Derin bir nefes aldı. Konuşmak için boğazını temizledi.

Ama sonra sustu... Ve sadece, "Kahvaltı yapalım mı?" dedi.
Böyle anlar... O kadar aşına olduğum zamanlardı ki benim için.

Hep böyleydi Şahin. Onu tanıdığım ilk günden beri.
Bir şeyler olurdu, ben merak ederdim.
Eğer Şahin anlatmak isterse anlatırdı, istemezse de sonsuza kadar susardı.

Öyle bir keskin sınır çizirdi ki... O sınırı geçemezdim.
Bir adım daha atamaz, sorup sorgulayamazdım.
Bu hep böyleydi.
Ve ben...

Galiba artık bu durumun değişmesini istiyordum.
"Kahvaltı mı?" dedim, daldığım düşüncelerden uzaklaşarak. "Kahvaltı mı edelim dedin sen? Özür dilerim, ben sana farklı bir şey sordum. Fark ettin mi?" dedim.

"Fark ettim Gülşah. Fark ettim. Duyuyorum seni.

Anlıyorum merakını da... Ama şimdi sırası değil. Önce kahvaltımızı yapalım," dedi.

Ses tonu otoriterdi.

Yutkundum. İçimden bambaşka şeyler söylemek geçse de, "Tamam," demekle yetindim. Sadece "Tamam."

Sonra da fark ettim ki, birbirimize "Tatili bitirelim, Diyarbakır'a dönelim," demeden ve birbirimizin sebeplerini henüz bilmiyorken ikimiz de eşyalarımızı toplamaya başlamışız.

Odadan ayrılırken... Bir daha o odaya dönmeyeceğimizi ikimiz de biliyorduk. Hızlıca ve hiç konuşmadan yaptığımız kahvaltıdan sonra sanki Diyarbakır'a değil de, kendi içimize bir yolculuğa çıkıyormuşuz gibi yola koyulduk.

Birbirimize hiç bakmadan saatler geçirdiğimiz yolculuğumuzda, yemek molası verdiğimizde de sessizdik.

"Yemekte ne istersin?" gibi basit sorular dışında bana hiçbir şey sormuyor, hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey sormama da izin vermiyordu.

Yani...

Nasıl anlatayım? Böyle insanları bilirsiniz. Bağırıp çağırmazlar, seslerini yükseltmezler... Ama sınırları öyle nettir ki, o sınırdan geçemezsiniz. Aşamazsınız. Yaklaşamazsınız.

Sinirimden duvarları yumruklayasım geliyordu.

Merak ediyordum. Hadi benim Diyarbakır'a gitmek isteme sebep olacak, çok önemli bir gerekçem vardı, peki Şahin'e ne oluyordu?

Benim sebebimi bile bilmiyorken... Hiç sorgulamadan eşyalarını toplamıştı, yola çıkmak için.

Kiminle konuşmuştu saatlerce? Niye ağlamıştı?

Bana belli etmemeye çalışsa da hâlâ ara ara gözlerinin dolduğunu fark ediyordum.

Ne oluyordu bu adama yahu?

Neden ben bunu yaşıyordum sürekli?

Neden onunlayken hep bir bilinmezlik eşlik ediyordu bana?

Hoş... Onunla değilken de özlemi alıp götürüyordu hayatımı bilinmezliğe.

Şahin...

Neden bu kadar bilinmezsin?

Neden?

Neden?

Neden?

İçim içimi yerken dilim lâl olmuştu.

Sustum... Öylece sustum.

Her zaman olduğu gibi...

Yıllardır olduğu gibi...

Hep sustuğum gibi...

Yine sustum.

Yine kahvaltıda olduğu gibi, hızlıca ve hiç konuşmadan yedik akşam yemeğimizi.

Çay siparişi verecektim ki, hesabı ödediğini ve "Hadi kalmak, yolumuz uzun," dediğini duydum.

Ben arabaya doğru yürürken o elinde iki karton bardakla geldi.

"Çayları arabada içeriz diye düşündüm," dedi. Teşekkür edip aldım çayımı.

Yavaş yavaş hava kararmaya, gün akşama dönmeye başlamıştı.

Önümüzde uzayıp giden yolda, akşam güneşi yüzümüze vuruyordu. İçimde anlamlandıramadığım bir sızı vardı.

Evet... Bunun bir kısmı yavrumun hasta olmasıyla ilgiliydi.

Ama tamamı o değildi.

Tamamı... Bu içinde bulunduğum bilinmezlikti.

İçimde bir his, tıpkı yıllar önce olduğu gibi beni yine bana hiçbir şey söylemeden, hiçbir açıklama yapmadan bırakıp gideceğinden şüphe ediyordu.

Allah'ım... Bu ihtimali düşünmek bile, ölüm acısı gibiydi. Ben bunları düşünürken gözyaşlarım elbisemin yakasını sırlıslıkla edecek kadar çok akıyordu.

Şahin...

Gerçekten ağladığımı fark etmiyor muydu?

Yoksa... Neden ağladığımı merak mı etmiyordu?

Böyle anlarda geçmişe gidiyorum.

Belki de yaşadığı her şeyi çocukluğuna bağlayan o insanlar gibi... Ben de bazen travma tekrarı yaşadığımı düşünüyorum.

Çocukken de böyle olurdu, biliyor musunuz?

Ben bir şey istediğimde... Ya da olan bir şeyi istemediğimde... Annem ya da babam bana öyle sert sınırlar çizerlerdi ki korkardım ısrar etmeye, itiraz etmeye.

"Ben bunu istemiyorum," demeye bile korkardım.

Öyle bir kabullenirdim ki istemediğim o şeyi... Dışarıdan bakan biri, artık isteyip istemediğimi anlayamazdı bile.

Şu hâlimde de... Pek çok kez aynısı oluyordu aslında. İçinde bulunduğum durum beni rahatsız etse de, o öyle olmasını istiyorsa, öyle olurdu.

Bunları düşününce, sessizce akan gözyaşlarım bir anda hıçkırıklara dönüştü. Ve her ağladığımda olduğu gibi, midem bulanmaya başladı.

Hiç dönüp bakmadım ona. O da hiçbir şey söylemedi bana.

Yanında yokmuşum gibi... Ağlamıyormuşum gibi... Çok tuhaf bir şey yaşamıyormuşuz gibi...

Öylece, sessizce araba kullanıyordu hemen yan koltuğumda.

İçinde bulunduğumuz bu gergin, tuhaf durumu sinir sistemim artık daha fazla kaldıramadığı için kendimi zorla uyutmaya, yol boyunca uyur hâlde kalmaya çalıştım.

Ama gözlerimi kapalı tutmak için ne kadar uğraşsam da aslında hiç uyuyamadım.

Şahin de mola bile vermeden, öyle hızlı kullandı ki

arabayı, tahmini varış sürecimizden daha önce ulaştık Diyarbakır'a.

Hastanenin önünde durduğumuzda, şaşkınlıkla, benimle gelmeyeceğini fark ettim.

Yani...

Benim tanıdığım, benim bildiğim Şahin kızım hastanede-ken beni asla yalnız bırakmazdı.

Yahu ne oluyordu?

Ne oluyordu?

Biz ne yaşıyorduk böyle?

Bir yandan bu düşünceler vardı aklımda, bir yandan da Şahin'in, ne olduğunu anlayamadığım *derdini si...keyim* diyen bir ses yankılanıyordu içimde.

Ve gerçekten... Artık sabrımın sonlarındaydım.

Çantamı aldım. Kapıyı hızlıca kapattım. Arkama bile bakmadan hastaneye yürüdüm.

Ama ben yürürken... Onun, neredeyse attığım her adımı izlediğinden emindim.

Dönüp baktığımda yanılmadığımı fark ettim. Pürdikkat beni izliyordu. Ve yine... ağlıyordu.

Bu adama ne oluyordu, Allah aşkına?

Neden?

Neden yaşıtıyordu bunu bana...

Ve kendisine?

Ve neden hâlâ konuşmuyordu?

Gerisin geri dönüp bunları sormak istedim.

Ama sonra kendi kendime söylendim:

"Birkaç adım ötede kızın var... Ve sen ona bu kadar hasret-ken... Dönüp bütün yol boyunca tek kelime etmeyen, konuş-maman için sana çok net sınırlar çizen Şahin'e ne olduğunu mu soracaksın? Bırak Allah aşkına ya... Dönüp bakman bile hatay-dı arkana. Koş kızına."

Ve bir daha hiç ona bakmadan koş koş kızımın odasına

gittim. Koşar adım odasına girdiğimde, yavrumu yatağında oturmuş, küçücük elleriyle oyuncaklarıyla oynarken buldum. Hatice Anne yanı başındaydı; sakin ve şefkatle yavrumu izliyordu.

Beni fark ettiği anda yüzünde oluşan o gülümsemeyi, o sevincini bir görseydiniz...

Kendimi tutamayıp, hüngür hüngür ağlamaya başladım bir yandan da yavruma sarıldım.

Sanıyorum...

Hayatımda bir tek yavrum, beni gördüğü için bu kadar sevinliyordu. Saçlarını, boynunun kokusunu, o tatlı yanaklarını... Öyle özlemiştim ki... Öyle hasrettim ki yavruma... Ve öyle büyük bir vicdan azabı hissediyordum ki, sırf kendi keyfim uğruna ondan bu kadar zaman ayrı kaldığım için...

Hıçkıra hıçkıra ağlayışımı, küçük elleriyle gözyaşlarımı silerken fark ettim.

Ufacık çocuğumun karşısında koca bir kadın olarak kendimi sakinleştiremeyip zarıl zarıl ağlamama mı kızayım...

Yoksa onun minicik elleriyle her şeyi anlarcasına, beni teselli etmeye çalışmasına mı üzüleyim?

Yavrumu öpüp öpüp koklarken, içimde kabaran suçluluk duygusuyla Hatice Anne'ye sadece şöyle bir baktım ve teşekkür ettim. Sonra da yavrumun yanına kıvrılıp uyudum.

Anne-kız... Birbirimize duyduğumuz o büyük özlemle ve bu özlem ancak birbirimize sarılıp uyursak geçer dercesine saatlerce uyumuşuz.

Uyandığımızda yavrumun doktoru başımızdaydı. Bir kez daha bana endişelenecek hiçbir şey olmadığını, her şeyin kontrol altında olduğunu, aslında çoktan çıkabileceğimizi ama Şahin Bey'in her ihtimale karşı bir gece daha kalmamızı istediğini söyledi.

Doktor hanıma teşekkür ettim; ilgisi ve detaylı açıklamaları için.

Ve o gece Hatice Anne, ben, kızım... Şahin'in isteği üzerine bir gece daha hastanede kaldık.

O kadar şaşırıyorum ki bu adama... Hem hiç ilgilenmiyor-muş gibi duruyor hem de aslında her şeye hâkim.

Tüm bu düşünceler eşliğinde, kafamda onlarca soruyla yav-rumun yanına sokuldum. Ona sarılarak tekrar uykuya daldım.

Saat kaçtı, sabah mıydı gece mi inanın bilmiyorum...

Dağılmıştım.

Yorulmuştum.

Allak bullaktım.

Hastaneden çıkmamızın üzerinden dokuz gün geçmişti. Kızım kendini toparlamış, sanki hiç hastalanmamış gibi dinçti. İçimi en çok rahatlatan da buydu zaten. O kötü günleri geride bırakmıştık. Şimdi evde, kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Yavrumla uzun uzun oyunlar oynuyor, sarılarak uyuyor, beraber yemek yapıyor, bazen de sadece karşılıklı oturup birbirimizi seyrediyorduk. Onun gülüşüyle salondaki hava bile değişiyordu. Şöyle bir baktığınızda, içten içe büyüyen o anne-kız bağına neredeyse gözle görebilirdiniz. Ya da ben hissettiğim vicdan azabından kurtulmak için öyle olduğuna inanmak istiyordum.

Oyuncaklarını yere sermiş, bana roller dağıtıyor, sonra da küçük bir yönetmen gibi sahneyi yönetiyordu. "Anne sen şimdi hastasın ama ben sana çorba yapıyorum, sonra da ilacını vereceğim," diyordu söyleyebildiği birkaç kelimeyi kullanarak. Ben de rolüme sadık kalıp gözlerimi kapatıyor, "Hımm... Bu çorba beni iyileştirdi" diyordum. Sonra kahkahalar atarak sarılıyorduk.

O dokuz gün boyunca Şahin bir kere bile arayıp nasıl olduğumuzu sormadı. Ne benimle ne de kızım ile ilgilendi. Hiçbir haber yoktu. Ben de onu aramadım. Çünkü araması gerekenin o olduğunu düşünüyordum.

Birkaç kere Hatice Anne'ye konuyu açmaya çalıştım. Ama konuşmak istemediğini o kadar net belli ediyordu ki, ağızdan çıkan cümleler havada asılı kaldı. İçimde birikenleri

dökemedim. Hep aynı şeydi. Bu durumun kaçınıcı tekrar olduğunu düşündüm o an.

Şahin, ulaşılmaz olmak istediğinde, öyle bir görünmezlik perlerine bürünüyordu ki... Ne onun nerede olduğunu, ne hissettiğini ne de niye birdenbire bu kadar sessizleştiğini sorabiliyordunuz. Üstelik sadece bana değil, onu tanıyan herkese karşı görünmez olmayı başarıyordu. O sustuğunda, çevresindeki herkes sessizleşiyordu sanki. Uzaklaşıyordu. Onu tanıyan insanlara bile onu soramayacak kadar uzaklaştırıyordu beni kendinden.

Bütün gün kızım ile ilgilendikten sonra, geceleri yatağıma uzandığımda; birlikte geçirdiğimiz her günü, her saati en ince ayrıntısına kadar düşünerek geçiriyordum. Acaba farkında olmadan onu kıracak bir şey mi yapmışım, onu üzecek bir şey mi söylemişim, canını mı sıkılmışım, kendimden uzaklaştıracak bir davranışımı mı oldu diye... Sabahlara kadar nerede, ne gibi ve nasıl bir hata yaptığımı düşünüp duruyordum. Ama hiçbir şey bulamıyordum.

Ve artık, bu sessiz gidişlerinin ilişkimizin her döneminde yaşanıyor olmasına sebep olanın ben olduğumu düşünmüyordum. Şahin'in ilişki kurma biçimi buydu, galiba. Bir sorun olduğunda oturup o sorunu konuşmak yerine, sorunu hiç dildirmemek... Daha doğrusu muhatabına, "Bak, bizim sorunumuz şu," bile dememek. Belirtmekten dahi kaçarak sessizce uzaklaşmak...

İlk yıllarımızda bunun ne kadar sağlıklı bir davranış olduğunu fark edemiyordum. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, yaşadığımız şeyin son derece toksik olduğunu görüyorum. Hayır, burada sadece Şahin'e kızmıyorum. Toksik olan sadece o değil. Ben de en az onun kadar sağlıklı davranışlara sahibim, bence. Çünkü böyle davranan birine bir insan kaç kere müsamaha gösterebilir ki?

Onun bana yaptığını yapmak... Arayıp sormamak, tamamen görünmez olmak ve o bana ulaştığında —ki ulaşacak mı,

ulaşmayacak mı ondan da emin değilim — aynı şeyi ona yaşatmak... Her şey yolundayken birden yok olmak... Ve bana yaşattıklarını yaşadığında, bana ne yaptığını anlamasını istiyordum.

Ama kendime, söz konusu Şahin olduğunda, öyle güvenmiyordum ki... Şimdi arasa, çıkıp gelse, "Hiçbir şey sorma," dese... Ben yine hiçbir şey sormam. Sarılsa sarılıırım. Kaldığımız yerden devam ederdim.

Gerçi içimden bir ses, *Gelmeyecek*, diyordu. *Sen ona gitmediğin sürece, Şahin sana gelmeyecek. Hiç böyle hayaller kurma*, diyordu.

Ve o ses, beni içten içe yiyordu.

Psikoloğumla yaptığım online görüşmede beni çok net bir şekilde yüzleştirmişti durumumla. Aslında bu, Şahin'le başlamamıştı. Ben böyle belirsizliklerin, böyle ani gidişlerin çok yoğun yaşandığı bir evde büyümüştüm. Daha küçücük bir kız çocuğuyken bile; eğer annemin ya da babamın istediği gibi davranmadığım bir durum yaşandıysa annem günlerce küserdi bana. Babam da öyle.

Ve genelde böyle ebeveynler tarafından büyütülen çocuklar, hayatta kendini hep güvende değilmiş gibi hissedermiş. Biliyor musunuz, ben bunu ilk duyduğumda çok şaşırmıştım. Psikoloğumun söylediği şeydi: Erken yaşta annesi ya da babası tarafından terk edilen ve bir daha hiç aranıp sorulmayan çocuklar bile, bizim gibi sevginin koşullu verildiği evlerde büyüyen çocuklardan daha tutarlı bir sevgi anlayışına sahip oluyormuş.

Çünkü biz, ne zaman sevilip ne zaman sevilmeyeceğini bilmeyen çocuklardık ve davranışlarımızı, hislerimizi hep ebeveynlerimize göre şekillendiriyorduk.

Ve sonra, bilin bakalım ne oluyordu?

Evet, tıpkı ebeveynlerimiz gibi davranan insanlara çekiliyor, onlara âşık oluyor ve o güvensiz ilişkiyi bir de onlarla kuruyorduk.

Böyle düşündüğüm zamanlarda, ebeveynlerime duyduğum öfkenin bir benzerini Şahin'e duyuyordum. Ve kendime şefkatle yaklaşmam gerekirken, kendimi kendimden nefret ederken buluyordum. Nefret edemeyecek kadar çok sevdiklerim yüzünden kendimden nefret ediyordum.

Bunca çalışmadan, bunca psikoterapiden sonra, bugün hâlâ bu yaşımda bunları yaşıyordum.

Hoş, Can'la yaşayıp yok edildiğim yıllardan sonra, şu an Şahin'le yaşadığım şey devede kulak bile değildi. Belki dışarıdan bakan ya da bu düşündüklerimi duyan birine şımarıklık olarak bile görünebilirdi.

Ama insan, kötü duygulara, kötü olaylara, yok sayılmaya, hakarete, şiddete uzun yıllar katlandıktan sonra tükeniyor galiba.

Evet... Sabrın tükendiği gibi, insanın dayanma gücü de tükeniyor bence bir noktadan sonra.

Günler günlere eklendi ve biliyor musunuz, o hastane bahçesinde ayrıldığımız günün üzerinden tam 47 gün geçti. Ne bir ses, ne bir seda, ne bir arama, ne de ne hâlde olduğumu sorup öğrenebileceği tek bir mesaj atma girişimi oldu Şahin'in. Ve enteresan bir şekilde, benim de...

Kızım ile ilgileniyordum. Şahin'e hiçbir şey sormuyor, ulaşmaya çalışmıyor, yalvarıp yakarmıyordum.

Artık ben de gözümün döndüğü bir noktadaydım sanırım. Çünkü tüm *Ya beni yine terk ederse?, Ya yine onsuz yıllar geçirmek zorunda kalırsam?* korkularım tetiklenmesine rağmen hiçbir adım atmıyordum.

Ve belki de tam da bu nedenle...

Hiç ummadığım bir anda... Gecenin saat ikisinde, Şahin'den bir telefon aldım. Ekranda numarasını gördüğümde kalbimin atışını ölçen bir cihaz olsa bozulurdu sanıyorum.

Kalbimin sesi kilometrelerce öteden bile duyulabilecek kadar yüksekken; ellerim tir tir titrerken, avuç içlerim terden

sırılsıklam olmuşken *Açmasam mı acaba?* diyen iç sesimi her zamanki gibi adam yerine koymadım.

Ve onu ilk gördüğüm anda hissettiğim heyecanı —evet, ya, bunca yıldan sonra bile— hâlâ hissedebiliyor olmama artık şaşırمامam gerekse de, şaşıyorum.

Ağzım kulaklarıma varırken heyecanla açtım telefonu.

"Seni çok özledim, sevgilim," dedi.

İşte tam da olmasından korktuğum şey oluyordu.

Hesap soracak, bağırıp çağırarak, ona kızacaktım güya.

Bir daha böyle olmasın diye sağlıklı sınırlar çizecektim ya ben...

Ne yaptım biliyor musunuz?

Konuşmanın devamında sadece onu ne kadar çok sevdiğimi ve özlediğimi, bozuk plak gibi tekrar edip durdum.

Güzel olan şu ki, aynı şekilde karşılık buldum. Çok özlemişti beni. Çok seviyordu o da, tıpkı benim onu çok sevdiğim gibi. Ve yarın beni erkenden almak istediğini, kızımı Hatice Anne'ye bırakıp bırakamayacağımı, iki gün baş başa vakit geçirip konuşmamız gereken şeyler olduğunu söyledi.

O kadar sevinmişim ki... Günler sonra gelen bu aramaya, o kadar mutlu oldum ki sesini duyduğum anda, ânında kabul ettim tabii.

Gecenin o saatinde koşarak Hatice Anne'ye gidip yarın kızıma bakıp bakamayacağını sordum. Kapısını yumruklayarak o saatte uyanmasına sebep oldum. O güzel yürekli yaşlı, tatlı kadın büyük bir zevkle kabul etti.

"İstersen şimdi de gidebilirsin, ben geçerim sizin eve. Yavrumu uyandırmayalım bile. Sabah da kendi evime geçerim," dedi.

Ama "Yok Hatice Annem, yarın sabah," dedim.

Ve kızımın yanına kıvrılıp sabaha kadar günlerdir uyumadığım kadar keyifli bir uykuya daldım.

Sabah erkenden uyandım.

Güzel bir duş aldım. Peelinglerle vücudumu ovaladım. Işıltı veren kremlerimi sürdüm.

Nemlendiricilerle yüzüme, dizlerime, dirseklerime, topuklarım, ayak tırnaklarıma, saçlarıma bakımlar yaptım. Kaşlarımı taradım, kirpiklerime rimel sürdüm. Yanaklarıma, beni çok canlı ve taze gösteren o pembe ışıltılı allığımdan sürdüm. Dişimi dört kez fırçaladım, diş ipi kullandım, ağız gargarası yaptım.

Benim bu heyecanımı, bu hazırlanışımı gören, "Kanuni'ye hazırlanan Hürrem halt etmiş, bugün Gülşah'ın yanında," der.

Bunları düşünerek aynada, şımarık şımarık gülümseyen suretime dikkatle baktım.

Ne olmuştu günlerdir kararlar alan, taktikler geliştiren, sağlıklı sınırlar çizeceğini, bundan sonra bu muameleye asla ve asla razı gelmeyeceğini söyleyen Gülşah'a?

Ne olmuştu?

O günlerin, o kararların, yaşadığım onca üzüntünün hiçbir önemi kalmamıştı.

Şahin, hiçbir şey yokmuş gibi gecenin bir yarısı beni aramış, "Yarın görüşelim," demişti ve ben ikiletmeden kabul etmiştim.

Şimdi de ayna karşısında işveli cilveli hazırlanıyordum.

Bazen gerçekten *Benim ruhu sağlığını yerinde değil, benim galiba aynı anda bana hükmeden birkaç kişiliğim var*, diye düşünüyorum.

Ve bu korkumu psikoloğumla paylaştığımda tespitimin doğru olmadığını söylüyor bana.

Ama gerçekten kendimi anlayamıyordum.

Ve bu duyguyu, bu hislerimi, bu günü gününe tutmayan davranışlarımı, duygu geçişlerimi sadece ve sadece aşkla açıklayabiliyordum.

Beni yalnızca, hayatında bir kerecik bile olsa gerçek aşkı tanıyanlar anlar sanırım.

Çünkü insan bir kere gerçek aşkı tattığında, başka hiçbir duyguda böyle bir his yaşamadığını, yaşayamayacağını bilir.

Ve gerçek aşk, öyle bir şeydir ki... Mantığın, sağlıklı sınırların her biri yok olur, gider.

Bilmem... Belki de kimilerine göre bu toksik ilişkidir.

Belki iki sağlıklı yetişkinin kendilerini ve birbirlerine yok ediş biçimidir...

Ama bu, öyle bir bağımlılık ki kopamıyorsun, vazgeçemiyorsun, yerine başka hiçbir duyguyu koyamıyorsun.

Tüm bu düşünceler eşliğinde, âdeta kendime bir hediye vermişçesine yaptığım bakım ritüellerinin arasında —nereden aklıma geldi bilmem— can dostum düştü birden hatırıma.

Ona o kadar büyük bir ayıp etmişim ki... Artık bu kadar yaptıklarımdan sonra arayıp sormaya hiç yüzüm yoktu.

Kadıncağz beni o kadar çok arayıp sormuştu ki, bir süre sonra aramalarından sıkılıp onu engellemiştim.

Muhtemelen başıma bir olay geldiğinden endişelendiği için beni başka bir numaradan aramıştı. Ki onu engellediğim gün, ilk kez hiç tanımadığım bir numara tarafından aranmışım. Ve muhtemelen engellendiğini anlamıştı. Yine de kendisiyle görüşmek istemeyişime, istemiyor oluşuma saygı duydu. Sebebini de biliyordu bence.

Çünkü... Beni benden daha iyi tanıyan bir insan varsa o da can dostumdum.

Ona karşı hem mahcuptum hem de ondan çok utanıyordum.

Ve bazen, *Keşke onun gibi bir kadın olabilsem*, diye düşünüyordum.

Ben onun gibi olabilseydim, bence Şahin bana böyle davranamazdı.

Bacağıma beşinci kez krem sürdüğümü fark edip kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırdım.

Hayır... Şimdi bunların sırası değil. Şimdi sevdiğim için hazırlanma zamanı, diyerek tekrar, aynada gördüğüm o güzel kadına gülümsedim.

Tam söylediği saatte, kapının önünde beni beklediğini perdeyi aralayıp dışarı baktığımda fark ettim. Rahatsız etmemek için aramamıştı muhtemelen.

Ama ben zaten çoktan hazır olduğum için, iki günlük tatilimiz için hazırladığım mini çantamı da yanıma alıp âdeta uçarak merdivenlerden indim.

O kadar acele ediyordum ki, asansörü beklemeye bile tahammül edememiştim.

Ve hayatımın, Şahin'i tanıdıktan sonraki bütün kısımlarında; Şahin'e hazırlandığım, Şahin'e gittiğim her an... Yürüdüğümü değil, uçtuğumu fark ediyordum.

O ne zaman çağırırsa ben ona hep uçarak gitmiştim.

Koşarak açtım arabanın kapısını. Telefonuna baktığı için fark etmemişti beni ve birden irkildi. Gülümseyerek baktı bana.

Arabaya bindiğimde sıkıca sarıldım ona.

O da bana...

Öptük birbirimizi. Günlerin hasretini giderircesine uzun uzun ve doya doya...

Bulunduğumuz ânın ve durduğumuz mekânın farkına ilk varan Şahin oldu ve yavaşça çekti kendini benden.

Yanağıma dokunup, bir öpücük daha alıp arabayı çalıştırdı.

Birkaç kilo vermişti görüşmediğimiz süre içerisinde. Ve dilimin ucuna kadar gelen sorularımı, sorgulama ihtiyacımı yok sayıp sadece yanında olduğum için her bir hücremle hayata karşı şükran duyduğumu fark ettim.

Eğer insan, bütün hücreleriyle aynı anda şükredebilirse... Ben şu an tam olarak onu yaşıyordum.

Ağzımın kulaklarıma vardığını, çene kaslarım ağrırken fark ettim.

Ben bu düşünceler içinde hayran hayran onu izlerken, dönüp gülümsedi bana.

Sağ eliyle sol elimi tuttu, dudaklarına götürdü. Öptü... öptü... öptü... Sonra beni kendine doğru çekerek başımı omzuna yaslamamı istedi.

"Biraz böyle gidelim," dedi.

Ve biz, Diyarbakır sokaklarında —onu tanıyabilecek onca insanın olduğu bu güzel memlekette— başım onun omzunda, nereye uzandığını hiç bilmediğim bir yolculuğa koyulduk.

O an, içimin en arabesk, en kıro yanı uyanıverdi daldığı uykudan.

Hemen *Âşığım Sana'yı* açtım ve Coşkun Sabah'a bağıra bağıra eşlik etmeye başladım.

Benim bu sağı solu belli olmayan, akşamdan sabaha değişen ruh hâlimi açıklayabilecek, anlatabilecek başka bir şarkı bulamamıştım o anda.

Gülümsedi.

Hep gülerdi zaten benim bu hâllerime.

İçten içe çok hoşuna gittiğini bilsem de, bazen acaba *Kıro mu buluyor beni?* diye de endişe etmiyor değildim.

Ama aşk...

Yani gerçek olandan bahsediyorum...

Biraz "kıroluk" değil midir yahu?

Söylesene Sevgili Okur, âşık olduğunda sen de biraz benim gibi olmuyor musun?

Şarkı bittiğinde, başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Yüzünün her bir zerresini ezbere biliyor olmama rağmen, olur ya bir gün unutursam korkusuyla hafızama kaydediyordum.

Sanıyorum, ben bir gün onu bir daha hiç göremeyeceğim korkusunu, onu tanıdığım ilk günden beri aşkımla birlikte kalbimde büyütüyordum.

Ve ne derler buna bilirsiniz... Bazen kendimi, kendini doğrulayan bir kehaneti yaşarken buluyordum.

Varış noktasına ulaştığımızı, birkaç dakikadır durduğumuzu fark ettiğimde anladım.

Kafamı, ömrümde en huzur bulduğum yer olan omzundan kaldırıp gözlerinin içine baktım.

Gülümsedi.

"Geldik, hadi inelim," dedi.

Sakince açtım kapımı.

Ben arkaya doğru çantamı almaya yönelmişken, onun çoktan her ikimizin de çantasını alıp sol elini bana uzattığını fark ettim.

El ele tutuşup yürüdük, güllerle çevrili bir yolun götürdüğü o eve doğru.

Anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Derli, toplu, şık bir ev karşıladı bizi.

Burası kimin evi? Neden buradayız? gibi sorular geçti aklımdan ama onca zamanın hasretiyle sadece sıkıca sarıldım ona. O da aynı şekilde bana...

Sol eli belimde, sağ eli saçlarımda. Usul usul okşadığı saçlarımdan omuzlarıma, diğer eli de belime kaydı. Dokunuşları adeta değdiği her yeri iyileştiriyordu.

Birbirimizi öptük, doya doya...

Ve sonra, beni kucaklayıp yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir yere götürdü. Ve tekrar, büyük bir aşkla birbirimizin olduk.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum.

Ama bir süre sonra karnımızın acıktığını fark edip yemek için bir şeyler sipariş ettik.

Yemeğimizi yedikten sonra çayımızı demledik ve bahçeye çıktık.

Ve aradan onca zaman geçmemiş gibi, havadaki esintiye, çayımızın buharına karışan cümlelerle havadan sudan konuşmaya başladık.

Altında oturduğumuz ağaçların fısıltısını, bahçeyi mis kokularıyla dolduran güllerin kokusunu içime çekerken içtiğim çayın ne kadar güzel olduğunu fark etmiştim. Aslında

çayı güzelleştirenin de, içinde bulunduğum bu bahçeyi bana âdeta bir cennet gibi hissettirenin de o olduğunu biliyordum.

Kendime, onca zaman sonra hissettiğim tüm o kızgınlığın nereye gittiğini soruyordum.

Hani ben sağlıklı sınırlar çizecektim?

Hani bana böyle davranmasına izin vermeyecektim?

Hani her "Gel" dediğinde gitmeyecektim?

Hani ben, artık eski Gülşah olmayacaktım?

Neredeydi o duygular, o kızgınlık, aldığım kararlar? Neredeydi şu anda ağzı kulaklarında, mutlulukla oturan Gülşah?

Çayımдан bir yudum aldım.

Şahin'in huzursuzca yerinde kıpırdandığını fark etmiştim.

Ben bu adamın âdeta duygu okuyucusuyum. Tek bir kaş göz hareketinden rahatsız olduğunu, nefes alırken elini fark etmeden sol omzuna götürdüğünde, az sonra bana çok da hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini anlayacak kadar iyi tanıyordum vücut dilini...

Derin bir nefes aldım.

İçimde bir yerlere yayılan sezgi, sanki birazdan kalbime dokunacak bir cümleyi önceden haber veriyordu.

Çayımдан bir yudum aldım ama yudumun sıcaklığı, içimde büyüyen soğuk duyguyu bastıramadı. Bardağımı yavaşça sağ taraftaki sehpaye koyup sırtımı dikleştirdim.

Artık gözlerini kaçırmamasına daha fazla izin veremezdim. Kalkıp, hiç düşünmeden gidip kucağına oturdum.

Ellerimle yüzünü tutup, çenesini nazikçe kaldırdım.

"Şimdi, ne söyleyeceksen gözlerimin içine bakarak söyle," dedim sakın ama kararlı bir sesle.

Gözleri dolmuştu.

Benden kaçırmaya çalıştığı bakışları, ağlamaya meyilli o yumuşaklıkla buğulanmıştı.

Görmemi istemiyordu ama ben çoktan görmüştüm gözlerinin dolduğunu.

Daha cümleleri dökülmeden dudaklarından, kalbinin ne söyleyeceğini anlamıştım.

Tam da düşündüğüm gibiydi...

Hem kendisini hem de beni çok üzecek bir şey söylemek üzereydi.

Çocukken, kötü bir şey olduğunda o şey hiç olmamış gibi davranırsam gerçekten de yok olacağına inanırdım. Ve şimdi yine aynı şekilde davranırsam Şahin'in birazdan hayatının altını üstüne getirecek o konuşmayı yapmayacağını sanıyordum.

"Film mi izlesek?" dedim birdenbire.

Kaçırmaya çalıştığı bakışlarını, büyük bir hüznle yüzüme çevirdi. Saçlarımı, yanaklarımı okşadı, her iki yanağıma da birer öpücük kondurdu.

Bana öyle sıkı sarıldı ki, o an nefes alamadığımı hissetsem de gıkım çıkmadı.

Ağzımdan çıkacak her kelimenin, birazdan onun bana söyleyeceği o şeyi başlatacağından korkuyordum.

Soruma daha fazla cevap beklemeden hemen bir film açmak için ayağa kalkarken, sağ elimi tutup beni tekrar kucağına oturttu. İki eliyle yüzümü şefkatle kavramıştı.

Gözlerindeki ıslaklığı artık gizleyemeyeceğini anlayınca, doğrudan yüzüme bakarak gözyaşlarını akıtmayı seçmişti...

Dudaklarını sıkarak dişlerinin arasında tutmaya çalışsa da belli ki konu artık açılacaktı.

Derin bir nefes aldı.

Beni alnımdan öptü.

Ve sonra, "Ben ne senden önce ne de senden sonra hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Ve sana inandığım her şeyin üzerine yemin ederim ki ben ömrümün sonuna kadar hayatımda sadece sen ol istedim," dedi.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim ve sonrasında gelecek olan her şeyin, duymayı hiç istemeyeceğim şeyler olduğunu sezdiğim için, anlamsızca tekrar kalktım yerimden.

"Ben bir film koyayım bize... Sonra konuşuruz."

Yine tuttu elimden.

Ama bu kez kendisi kalktı ayağa.

Sıkıca sarıldı bana.

Ben, belime doladığı ellerini çözmeye çalışıp anlamsız bir gülümsemeyle, "Ben film koymaya gideyim ya... Filmden sonra konuşuruz," dedim kekeleyerek.

Çünkü en az iki saatliğine ertelemek istiyordum duyacağım şeylerin bende oluşturacağı o derin hüznün duygusunu.

Ama... ama kaçışım yok işte.

"Dur Gülşah... Ne olur gitme," dedi.

"İnan bunları konuşmak benim için çok zor. Günlerdir... bunu konuşacağımı düşünüp... keşke ölsem bile dedim biliyor musun? Sana böyle veda edeceğime... öyle veda etmeyi isterdim," derken gözlerindeki yaşlar sicim gibi akmaya başladı.

Ben, hayretler içinde gözlerimi açmış, ne diyeceğimi bilemez hâlde ona bakarken, bana sıkıca sarıldı. Başımı çekip göğsüne yasladı. Kafamı kaldıramayacağım, kendimi geriye çeke-meyeceğim şekilde sıkıca sarılmıştı.

Sanıyorum hıçkırarak ağladığını görmemi istemediği için di tüm bunlar.

Çünkü başımı koyduğum göğsünün içindeki o üzgün kalbin sesi tüm Diyarbakır'ı inletircesine atıyordu.

Ve Şahin... bana sarılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Gülşah... Gülşahım, sana verdiğim sözü tutamayacağım," dedi Şahin.

Ben hâlâ ne olduğunu tam olarak anlamamış, hayretler içinde, içinde bulunduğum sahneyi sanki ruhum bedenimden ayrılmış da birbirine deli gibi âşık iki insanın neden ayrılmak zorunda kaldığını anlamaya çalışan üçüncü bir kişi gibi izliyordum.

Biz birbirimizi bu kadar severken...

Bizi ancak ölüm ayırabilecekken...

Neden ayrılacaktık ki?

İçimden bunları geçiriyordum o an.

Kendime, şaşkınlığıma, kızgınlığıma rağmen...

Bütün duygusallığıma rağmen...

"Dur Şahin," dedim.

"Dur. Dur ve bir dakika... Sus. Lütfen sus. Bana bunu borçlusun."

Bu kez ses tonum alışılmadık derecede netti.

Sakin ama kararlı bir sesle devam ettim:

"Bu kez bu kararı tek başına alabilecek olan kişi sen değilsin. Bu kez tek taraflı bitmeyecek. Eğer bitecekse... önce ne olduğunu öğreneceğim."

Sanıyorum, benden bu kadar net ve sert bir tepki beklemediği için afallamıştı. Yavaş yavaş sakinleşmeye başladığında, "Tamam, anlatacağım. Otur lütfen," dedi, beni nazikçe koltuğuma oturturken.

Ama kendisi koltuğuna geçmek yerine benim önümde bağdaş kurup yere oturdu. Ellerini dizlerimin üzerine koydu.

Söyleyeceklerini duyduğumda kaçıp gideceğimden korkuyor da bunu engellemek için dizlerimi tutuyordu sanki.

Gitme dercesine ayaklarıma kapanacak gibi duruyordu.

Hoş, benim tanıdığım o gurur kumkuması Şahin ne benim ne de herhangi birinin ayaklarına kapanırdı.

Ama... bu kez durumlar farklıydı sanki.

Boğazını temizledi.

"Gülşah... Ben sana bir söz verdim," dedi.

"Bu sözü sen istemedin benden. Ne kendime ne sana ne de..."

Bir an durdu.

"Ne de Ceren'e..." diye fısıldadı.

Sanıyorum, eşinden bahsediyordu. İlk kez eşinden ismi ile söz ediyordu.

"Bunu yapamam..." dedi.

"Neyi yapamazsın?" diye sordum, konuşmanın devamını dinleme ihtiyacı hissetmeden.

"Gülşah... Ben boşanamayacağım. Ben... boşanmayacağım." Elim ayağım boşalmıştı. Koşar adım oradan uzaklaşmak, Diyarbakır'ı terk etmek istiyordum.

Önce "boşanamayacağım" demişti sonra da "boşanmayacağım."

Demek ki günlerdir beni aramamasının ve az önce sergilediği o duygusal performansın sebebi buyru. Günah çıkarıyordu şimdi.

Biz, önceki yıllarda hiç sevişmemiştik. Sanıyorum... içinde kalmıştı.

Şimdi hevesini almışken gül gibi karısını boşamaktan vazgeçmişti işte.

Her zaman "gel" dediğinde gelen, "git" dediğinde giden... Elinin altındaki bir oyuncak gibi olan Gülşah'ı... Yani beni yine harcamıştı.

İşte olan buydu.

Her zaman, herkesin kolaylıkla harcadığı ilk kişi ben olmuşken Şahin farklı mı davranacaktı?

Gözyaşlarım gözpınarlarımı zorluyor.

Kalbim, yerinden çıkacak kadar güçlü atıyordu. Elim ayağım titriyordu.

Ama ne ağladım ne bağırdım... Ne "Neden" dedim ne de olay çıkardım.

Hiçbir şey söylemedim. İçimde kopan fırtınaları birer birer bastırdım.

Ve sakince, "Olur... Tamam. Ayrılalım," dedim.

Muhtemelen benden böyle bir tepki beklemediği için hayretle bana baktı.

Gözlerini açıp bir süre bakakaldı.

"Neden diye sormayacak mısın?" dedi büyük bir şaşkınlıkla.

"Sormayacağım. Çünkü sebebini biliyorum, Şahin," dedim. Ve her bir kelimemi özenle seçerek, kalbine saplanacağını bile bile, nefes bile almadan, içimden geçenleri bir ok gibi bir bir sıraladım:

"İçinde kalmıştı, sanırım. Önceki yıllarda hiç sevişmemiştik ya... Halbuki istesen ben dünden razıydım. O zaman da yapardık bir imam nikâhı. Yine alırdın hevesini. Yani... yıllar sonra, bunca olaydan sonra... Gerek yoktu ki bu senaryoya. Karına da söylemişsin bir de boşanacağınızı... Çünkü gösterdin boşanma dilekçeni. Dava gününüze, saatine kadar gördüm, gösterdin. Ne gerek vardı ki? Değer miydi bunca tantanaya?" dedim.

Ve ne kadar sıksam da kendimi... Konuşurken titreyen sesime, gözyaşlarımın bardaktan boşanırcasına yanaklarımdan süzülmesine, dizlerimin üzerindeki ellerini sırlıslıkla etmesine mâni olamıyordum.

O kadar şaşırmıştı ki söylediklerime ve çok kırılmıştı, her hâlden belliydi.

Ama şimdi kırılmasının da şaşırmasının da yeri olmadığını çok iyi biliyordu.

Hemen toparladı kendini:

"Gülşah, böyle olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Eğer bu söylediklerine inanıyorsan beni bunca yıl hiç tanımamışsın demektir. Ama öyle olmadığını biliyorsun sen. Çok iyi biliyorsun. Ben seni gördüğüm o ilk gece var ya, o ilk gece... Ben o ilk gece sana âşık oldum. O kadar büyüktü ki içimdeki sevgi... Bir pürüz çıkar da yaşayamazsak bu aşkı doya doya, hem sana hem bana yazık olur diye uzak durdum senden.

Ben senden uzak durdum ama kader bizi hep bir araya getirdi. Ben sana o kadar çok âşık oldum, o kadar çok değer verdim ve sevdim ki... Senin uğruna doğru bildiğim ne varsa hepsinden vazgeçtim. Bir onur gibi başımın üstünde

taşıdığım davamı ve dava arkadaşlarımı sildim. Yürüdüğüm yolu değiştirdim. Seninle birlikte yürüyemeyeceğim hiçbir yolu istemedim. Benim sana duyduğum aşk, asla tensel bir haz ya da fiziksel bir beğeniden ibaret olmadı.

Ben seninle tattım, ilahi aşkın bir insandaki tezahürünü. Ve ben seninle yaşadım aşkın her türlüsünü. Sen benim ilk göz ağrısın, aşkı ilk ve son kez tadışısın. Sen benim bugünüm, dünüm, yarınımsın. Sen benim hayatımsın. İçinde senin olmadığın bir hayatta ben yaşayamıyorum. Nefes alamıyorum. Kendimi de, bu dünyayı da sevemiyorum. Ben artık sensiz olmak istemiyorum.

Gözünden akacak bir damla yaşa sebep olacak herkesi yok etmek istiyorum ama... Gel gelelim, gün sonunda seni en çok ben üzüyorum. Gülşah, sen bana ne kadar iyi geliyorsan, ben sana o kadar kötü geliyorum. Yıllar sonra seni tekrar bulmuşken, sen benim olmuşken, biz bir ömür birbirimizin olacakken... Senden ayrılmak zorunda kalışımın benim kararım olduğunu mu sanıyorsun? Ya da basit bir 'hevesini aldı, beni harcadı' durumu olarak mı görüyorsun yaşadıklarımızı?

Doğmamış evladımın üzerine yemin ederim ki, ondan başka hiçbir sebep seni benden, beni senden ayıramazdı. Ama Gülşah... Ben baba oluyorum," dedi.

Gözlerindeki yaşları gizleme gereği bile hissetmiyordu.

Ne bekliyordu yani şimdi benden?

Tebrik etmemi mi?

"Allah analı babalı büyütsün, sağlıklı gelsin," gibi iyi niyetli temenniler sıralayıp usulca çekip gitmemi mi?

Ne bekliyordu benden, bilmiyorum.

Ha bu arada...

Gerçekten mutlu olsunlar isterdim.

Çocuğu sağlıklı doğsun, ana babasıyla, sağlıklı büyüsün isterdim elbette.

Doğmamış çocuğun ne suçu vardı?
Ya da karısının günahı neydi?
Ama şimdi, yıllar sonra, burada... Hayat bize ikinci bir şans
vermişken... Sırası mıydı?
Bunlar geçiyordu içimden sessizce onu dinlerken...
Bunları düşünürken, bir bıçak saplanıyordu sanki kalbi-
me...

Benimleyken eşiyle de birlikte olmuş olması fikri mahvet-
ti beni.

Ve bunu içimde tutmayacaktım. O kadar da değildi.
Olgun davranacağım, saygılı olacağım derken...
Yüreğim taşa dönmüştü geçirdiğim şu son birkaç dakikada.
"Şahin, tebrik ederim. Çok mutlu ol eşinle ve çocuğunla.
Ama bunları söylemek için bu kadar senaryoya gerek yok-
tu. Sen benimle birlikte olurken karınla da birlikte olmuşsun.
Ben her şeyden çok buna takıldım. Yani açtığın o boşanma da-
vası... numara mıydı? Sen bana bir şey kanıtlamak zorunda
değildin ki. Sen... benim tanıdığım Şahin değilsin, demek ki.
Benim tanıdığım adam olsaydın böyle dalavereler çevirmez-
din. Beni kandırmazdın. Böyle numaralara girişmezdin. Hem
benimle hem de karınla aynı anda yatmazdın!" deyip suratına
bir tokat attım.

Ve sonra...

Koyverdim kendimi. Başladım hüngür şakır ağlamaya.
Zangır zangır titriyordum. Bağıra bağıra ağlıyordum.
Neden olgun davranması gereken ben olmalıydım ki?
Neden saygılı olması gereken hep ben olmalıydım?
Neden içinden geçenleri söylemek yerine, içinde tutması
gereken ben olmalıydım?

Ben mağdur olandım, mağdur eden değil!

Hayretler içerisinde bana bakıyordu.

Yediği tokat mıydı şaşkınlığının sebebi, yoksa sözlerim
mıydı? Bu kadar afallamasına sebep neydi bilmiyorum ama...

Hayret etmesi gereken benken, onun böyle hayret ediyor olusuna anlam veremiyordum.

Derin bir nefes aldı sakince.

"Gülşah, sen beni hiç tanımamışsın. Bunca yıl sevdiğini düşündüğün adam hakkında hiçbir fikrin yok. Sence ben bu kadar karaktersiz, bu kadar ahlaksız bir insan mıyım? Seninle ve eşimle aynı anda birlikte olacak kadar ucuz, basit, şerefsiz bir insan mıyım? Ben sana geldiğim geceden günler önce, sana gelmeyi düşündüğüm ve bunu içimde netleştirdiğim anda, Ceren'i karşıma aldım. Hislerimi, olan biteni ve boşanmak istediğimi anlattım. Ve aynı gün boşanma davası açtım. O günden sonra Ceren'e, değil elimi... gözümü bile sürmedim. Gözünün içine bile bakmadım. Çünkü ben sana ihanet etmem. Ben kimseye ihanet etmem. Biz boşanmaya karar verdiğimizde Ceren zaten hamileymiş. Kendinin de haberi yokmuş. Çok sonra öğrenmiş hamileliğini. Ve... aldırmayı düşünmüş ama kıyamamış bebeğimize. Biz tatildeyken söyledi bana. Ve sonrasını biliyorsun zaten... Apar topar Diyarbakır'a döndük."

Canını yakmak için "Sana inanmıyorum," demek isterdim.

Ama gerçekten de... Şahin böyle bir şey yapmazdı. Kendine bunu yakıştıramazdı.

İlk gençlik yıllarımızı hatırlıyordum.

Dibine düşecek gibi bakardı etrafındaki tüm kadınlar ona. Şöyle gözünü çevirip o tarafa... dönüp bakmazdı hiçbirine.

Şimdi, bunca yıl sonra içten içe biliyordum... Beni aldatmayacağını biliyordum.

Bunu kendine de bana da eşine de yaşatmayacağını...

Ama kaderime, kaderin böylesine... tükürmek istiyordum.

Yani bu çocuk, doğmak için... Bu zamanı mı seçmişti?

Benim Şahin'e, Şahin'in bana... Yıllar sonra kavuştuğumuz o zamanı mı seçmişti dünyaya gelmek için? Anne rahmine düşmek için?

İçimden yükselen bu duyguya ket vurmaya çalışsam da iç-
ten içe öfkeleniyordum Şahin'in eşi, sevgili Ceren Hanım'a.

Doğurmamayı seçebilirdi. Bebeğini sessizce aldırabilirdi.

Kendisinden boşanmak isteyen bir adamla evli kalabilmek
için hamilelik kozunu kullanmayabilirdi.

Bu düpedüz... Bu düpedüz, Şahin kendisini boşamasın
diye giriştiği bir hamleydi.

Tamam...

Hamile kalmayı planlamamış olabilir.

Tamam...

Hamile kaldığında devam eden bir evliliği olabilir.

Ama hamileliğini öğrendiğinde, zaten Şahin ona boşanmak
istediğini çoktan söylemişti. Benimle tatildeydi. Ve bunu bili-
yordu.

Başka bir kadınla evlenme planları yapan... Ve bunu kendi-
sine açık açık söyleyen bir adamdan çocuk sahibi olmak... Bu
ne tür bir eziklikti? Ne tür bir acizlikti?

Nefret ediyordum o kadından.

Nefret ediyordum.

İğreniyordum.

Elime geçirsem bir kaşık suda boğmak istiyordum.

Benim sevgilimden, benim sevdiğimden ve Allah katında
benim kocam olan Şahin'den bir çocuk doğuracaktı.

Bu hayatta en çok istediğim şeye o sahip olacaktı. Ve onun
yüzünden biz ayrılacaktık.

Yıllar sonra birbirimizi bulmuş... Birbirimizin olmuş...
Doyamadığımız bu aşka gark olmuşken...

Onun yüzünden... Onun doğurmayı seçmesi yüzünden
ayrılacaktık.

Gidecekti yine Şahin benden.

Kadına kıızıyordum...

Ama içten içe, onun yerinde ben olsam, ben de tam olarak onun
davrandığı gibi davranırdım diye düşünüyordum.

Kimbilir ne kadar âşıktı Şahin'e...
 Kimbilir ne kadar yanmıştı canı...
 Ve ondan bir parçayı büyütebilme şansı varken...
 Annelik duygusunu, deliler gibi âşık olduğu adamla tatmak varken...

Neden vazgeçsindi ki yavrusundan?
 Ben vazgeçebilmiş miydim ki, o vazgeçecekti?
 Muhtemelen adı gibi emindi, hamile olduğunu öğrendiğinde Şahin'in boşanmaktan vazgeçeceğinden. Bunu zaten Şahin'i tanıyan herkes tahmin ederdi.

Ne kadar kızarsam kızayım...
 Anlıyordum işte o kadını.
 Şahin'i de anlıyordum.
 Çocuğunun annesini bırakmazdı.
 Yani bu hikâyede elenebilecek tek kişi bendim. Ve oyundan elenmiştim.

Tüm bunlar geçerken aklımdan, birbirinin zıddı duygular ziyaret ederken benliğimi... Sessizce oturduğum koltukta, usul usul ağlıyordum.

Elleri hâlâ dizlerimdeydi.
 Bakışları, bakmaya doyamadığını söylediği yüzümde.
 Bakmaya doyamıyordu,
 Sevmeye kıyamıyordu...
 Ama gidiyordu işte.

Yine.
 Her zaman yaptığı gibi...
 Hep yaptığı gibi...
 Gidiyordu yine Şahin benden.
 Ve ben...

Hikâyemizin geride kalanı ben, bakıyordum.
 Yine öylece... ardından.
 Ömrüm, gidenlerin ardından bakmakla geçiyordu.
 Ve gidenler...

Ben onları ne kadar özlersem özleyeyim onlar beni hiç özlemiyordu.

İçine doğduğum aile bireylerinin hiçbirinin, şu an nerede, kiminle ve nasıl olduğumdan haberi yoktu.

Ve ailesi olmayı istediğim tek kişinin, arkasına bile dönüp bakmadan gitmeyi seçtiği o kişi olmuştum yine... Bilmem kaçınıcı kez.

Kendini doğrulayan bir kehanet gibi...

"Korktuğunu yaşarsın," diyenleri haklı çıkartırcasına, Şahin yine beni terk ediyordu.

Tam da içinde bulunduğumuz şu sahneye uygun o şarkıyı söylüyordu Ahmet Usta, kafamın içinde, bilmem kaçınıcı kez:

*Acımasız olma şimdi bu kadar,
Dün gibi, dün gibi çekip gitme.
Bırak da sarılayım ayaklarına,
Kum gibi, kum gibi ezip de geçme.*

Cesur olsam ben de,

Ahmet Usta'nın sevdiğine söylediği gibi söylesem:

*Gitme, bırak da sarılayım ayaklarına,
Beni ezip geçme... desem... fark eder miydi?
Sahi, vazgeçer miydi gitmekten?
Doğmamış yavrusuna... Ve yavrusunu taşıyan o kadına arkasını döner miydi benim için?
Hiç sanmıyordum. Benim tanıdığım Şahin asla vazgeçmezdi evladından.
Peki ya...
Vazgeçmesi gerekiyor muydu?
Boşansalar... Ayrı evlerde olsalar... Bu, ebeveynlik yapmalarına engel miydi?*

Hayır, değildi.

Bak, ben yavrumu tek ebeveyn olarak büyütüyorum.

Neden bu ihtimali hiç düşünmüyordu ki Şahin? Ben mi söylemeliydim ona bunu? Akıl edemiyor muydu kendisi?

Niye hikâyesinde, vazgeçmek zorunda olduğu kişi, yine ben olmuştum ki?

Evladından vazgeçmeden benimle olamaz mıydı?

Yeryüzünde annesi babası ayrı olan tek çocuk onunki olmayacaktı en nihayetinde.

Sanki aklımın içinden geçenleri okuyormuşçasına:

"Her ihtimali düşündüm. Boşansak ve biz evlensek... Her istediğimde yavrumu gidip görsem... Ama akşam seninle aynı çatı altında uyusam... Ama yapamam Gülşah. Yapamam. Yavrumun ne suçu var? Neden daha dünyaya gelmeden bunu yaşasın ki? Her çocuğun hakkı, anasıyla babasıyla birlikte mutlu bir şekilde büyümek değil mi? Neden benim tercihlerimin sonucunda, yavrum üzülsün ki? Bu hikâyedeki en masum kişi... yavrum değil mi?" dedi kalbimi paramparça ederek.

Hem çok iyi anlıyordum ne demek istediğini hem de çok kıskanıyordum, daha doğmamış bir bebeğin bana tercih edilmesini.

Bir yandan da içim yanıyordu...

Babası tarafından hiçbir zaman böyle sevilip sahiplenilmeyen bir çocuk oluşuma... Ve yavrumun da benim kaderime ortak oluşuna.

Çok üzülüyordum.

Kahroluyordum.

Şu dünyada yaşamaya hakkım olan ama yaşayamadığımı tüm o güzel duyguların yasıyla.

Böyle bir zamanda, tüm bunların her birinin birbiri ardına aklıma geliyor oluşu bir tesadüf müydü... Yoksa artık benim bir duruşum olsun diye, Rabbim tarafından özellikle mi hatırlatılıyordu?

İlk gidişini düşünüyordum Şahin'in... Babama kızıp beni terk edişini... Hayatında hiç var olmamışım gibi, yok edişini...
Sonra...

Çeşme'deki buluşmamızı. Ve hayatında biri olduğunu söyleyerek beni ikinci kez yok sayışını...

En son, evlendiğimi ve hamile olduğumu duyunca, arkasına bile bakmadan gidişini.

Ve şimdi...

Yıllar sonra...

Tam da "Kavuştuk. Her şey bitti artık. Dünyadayken cenneti yaşamak sırası bize geldi," dediğim anda...

Çocuğunun olacağı haberini alıp... Beni hiç var olmamışım gibi yok edişini düşündüm.

Hayatta bazı kırılma noktaları vardır.

Hani derler ya, "On yılda olmayan bir anda olur" diye... İşte öyle bir andı, o an benim hayatımda.

Gözümün önündeki sis perdesi aralanıyordu. Gerçek, tüm çıplaklığıyla karşımda duruyordu.

Ben bir illüzyonun içindeydim. Aşk sandığım şey... Benim, karşılıksız bir sevdıyla Şahin'i beni sevmeye ikna edişimden ibaretti.

Şahin zora geldiği her an...

Başka hiçbir çıkar yolu yokmuşçasına beni hayatından çıkartıyordu.

Bakın, bana orta yolu bulmak için herhangi bir alan bırakmıyordu.

Düşünüyordu, taşınyordu ve bunu yaparken kesinlikle benden uzak duruyordu. Ulaşılmaz oluyordu. Ve bizimle ilgili en nihai kararı her zaman tek başına veriyordu.

Şimdi, şu durumda yapılacak tek şey... ayrılmamız mıydı?

Sahiden, başka bir yolu yok muydu bunun?

Boşanabilirlerdi. İsteddiği zaman gidip çocuğunu görebilirdi. Benimle olabilirdi.

Yahu, ben onun hayatındaki ikinci kadın olmaya bile razıydım!

Tamam, boşanmasın.

Tamam, karısıyla çocuğuyla aynı evde olsun.

Ama beni de hayatından çıkartmasın.

Arada sırada göreyim' onu...

Arada sırada sarılıp uyuyabileyim ona...

Ben gururumu ayaklarının altına koyup ezdirmeye razıydım. Yeter ki...

Tek çare ayrılmak olmasın.

Aklımdan geçenleri söylemek istedim... ama sustum.

Sebebi gururum değildi, size yemin ederim. Gururum zerre kadar umurumda değildi.

Bu ne ilk ne son ayaklarının altına serişim olurdu gururumu. İnanın, mesele o değildi.

Mesele, Şahin'in her durum ve şartta benden bu kadar kolay vazgeçebilmesiydi.

Hiçbir şekilde başka bir yolu yokmuşçasına, bana fikrimi sorma nezaketinde bile bulunmadan beni hayatından gönderiydi.

O yüzden susmayı tercih ettim.

Suskunluğum ve için için ağlayışım dokunuyordu kalbine. Çünkü o da ağlıyordu benimle birlikte.

Acaba, dedim, Akıl mı edemiyor... boşanmasa bile benimle olabileceğini?

Sonra düşündüm de... Çocuk değildi Şahin. Böyle bir seçenek olduğunu da biliyordu elbette. Ama tercih etmiyordu... demek ki.

Ve... Neden ben, kendi ellerimle, evli bir adamın imam nikâhlı eşi yapacaktım ki kendimi?

"Tamam," dedim.

Ağlamamak için ısırduğım dudaklarımın arasından çıkan tek kelime buydu.

"Tamam, ayrılalım."

Sanki bana farklı bir şey söyleme şansı tanımış gibi... Benden bu kabullenışı duymayı beklemiyordu ki dizlerime kapandı.

Hüngür hüngür ağladı. Ben de ağladım.

Dizlerimdeki başını okşasam mı... Yoksa azıcık da olsa gururum varsa ondan uzak mı dursam? diye düşündüğüm birkaç dakikanın sonunda pes ettim.

Zaten ömrümün bundan sonraki yılları onsuz geçecekti... Ne olacaktı ki? Sarılaydım son bir kez doya doya...

Her bir teline ömrümü feda edebileceğim siyah saçlarını okşadım. Elimin saçlarında dolaştığını hissedince başını kaldırdı. Bana sıkıca sarıldı.

O kadar uzun süre birbirimize sarıldık ve ağladık ki...

Sanıyorum bu mitolojik bir hikâye olsa, biz oracıkta taş dönuşür ve yüzyıllar boyunca sonraki nesillere anlatılacak bir akarsuyun başlangıç noktası olurduk.

Ama bu...

Ne mitolojik bir hikâyeydi ne de eski bir Türk filmi.

Gerçikti.

Çok acı bir gerçek ...

Başkaları yaşarken... Başkalarının yaşadıklarını okurken de, izlerken de, dinlerken de acı...

Ama acıyı çeken kendisi olduğunda, insan, ölümün bundan daha incitici olamayacağını fark ediyor.

Ölüm acısı, bence ayrılık acısının yanında basit kalır.

Çünkü... Şahin ile her ayrıldığımızda ben binlerce kez ölüyordum aslında. Keşke bir kere gerçek olsaydı da dinseydi artık kalbimin bu sızısı...

Nasıl yaptım, bilmem ama ellerini ilk çeken ben oldum, sarılırken.

Bırakmak istemedi. Sıkıca sarıldı... Ama benim kollarım, iki yanıma düşmüştü bir kere.

Sabaha kadar sarılsak, doycak mıydım sanki? Yüzlerce yıl orada, öyle sarılı vaziyette kalsak... Durulacak mıydı içimde-ki aşkın ateşi?

Ben kabullenmiştim artık.

Benim ömrüm, ona duyduğum aşktan ibaretti... Ardında bıraktığıysa bu aşkın azabıydı.

Böyle geçecekti ömrümün geri kalanı tıpkı geçmişte olduğu gibi.

Kabullenmek...

Değiştirmeye çalışmaktan çok daha kolaydı.

Çünkü olanı olduğu gibi kabul ettiğinde, kalbinde sadece yoğun bir üzüntü oluyordu.

Kabul edemeyip inkâra düştüğünde, değiştirebilmek için çabaladığında ve benim durumumda olduğu gibi, boşa kürek çektiğinde öfke, üzüntünün önüne geçiyordu. Ve öfke bana hiç iyi gelmiyordu.

Oturup, olgunlukla acıyı kabullenmekten başka şansım yoktu. Ve artık bu durumu uzatmanın da bir anlamı yoktu.

"Ben gideyim artık," dedim, onu omuzlarından nazikçe iterken.

Daha da sıkı sarıldığını fark etsem de teslim olmayacaktım bu kez duygularımın beni oradan oraya sürüklemesine.

Ayrılmayı seçen oydu.

"Ayrılalım," diyen oydu.

Kaderimizin gidişatını belirleyen oydu.

Bana, kabullenmekten başka şans tanımayan oydu.

Şimdi sıkıca sarılmasının ne anlamı vardı? Bırakmak istemeyişinin ne anlamı vardı?

Şimdi değilse beş dakika sonra... Beş dakika sonra değilse bir saat sonra... Bir saat değilse ertesi sabah... Bir daha birbirimizi hiç görmemek üzere ayrılmayacak mıydık nasılsa?

Ne kadar erken, o kadar iyi... değil miydi?

Değildi galiba.

Yapamıyordum.

Ben omuzlarını ittikçe, o sıkıca sarılıyordu. Başını saçlarıma, yüzüme, boynuma koydukça... Kokusunu duydukça... Gözyaşlarımız birbirine karıştıkça... Acı, kalbimde büyüyordu.

Ve dudaklarımız buluştuğunda... Acı, tutkuya... Şehvete dönüşüyordu. Öpüşlerine karşılık vermemeye çalışsam da... Dayanamıyordum.

İçim gidiyordu saçlarıma, boynuma, yanaklarıma, dudaklarıma ardı ardına koyduğu her öpücükle birlikte.

Her öpücüğün ardından tenimde bir yangın büyüyordu. Alev alıyordu bu şehir.

Çok istedim.

Unutmak istedim esmer ellerini.

Gözlerini, kokunu, yanık tenini.

Bana dokunduğun anda hislerimi...

Unutmadım, oysa sen bir yalancısın.

Sen kimsin? Sen ne rahat insansın, bırak!

Bırak, benim için ne mümkün ayrılmak...

Ben ayrılamam, sen beni bırak!

Bırak!

Bırak!

Seviyorum, kahretsin!

Seviyorum, elimde değil, çok

Seviyorum, ah, neden?

Yaşadığımı en derin aşksın sen

Seviyorum, kahretsin

Seviyorum, elimde değil, çok

Seviyorum, ah, neden?

Yaşadığımı en derin aşksın sen...

diyordu kalbimin kulağına o buğulu sesiyle Sezen Abla...
Omuzlarını iten ellerim, yavaş yavaş boynuna, ensesine,

yüzüne, saçlarına dolanırken...

Sezen Abla'dan aldığım tüyoyla "Bırak beni," diyordum...

Ama vücut dilim aksini söylediği için, Şahin daha sıkı sarılıyor, daha fazla sokuluyor ve daha çok öpüyordu.

"Bırak beni" derken, "Ne olur bırak, yalvarırım bırak..." derken, çoktan öpüşlerine aynı aşk, sevgi, hasret ve şehvetle karşılık vermeye başlamıştım bile.

O gece...

Şabaha kadar birbirimizin olmuş, birbirimize akmış ve sonsuza kadar birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi sanarak vedalaşmıştık.

Hayat, biz planlar yaparken başımıza gelen şeydir ya...

O gece, *Sabah hiç olmasın. Dünya dönmeyi bıraksın ve biz orada öylece kalalım,* diye geçirdim içimden.

Çok istedim ama öyle olmadı. O doğmasını hiç istemediğim güneşin ışıkları pencereye vuruyordu işte.

Sabah olduğunda, onu sonsuza kadar kaybedeceğimi sanmıştım, dedim ya...

Öyle olmadı, biliyor musunuz?

Evet...

O sabah ayrıldık. Birbirimizi sonsuza kadar görmeyeceğimizi düşünerek vedalaştık.

"Ben seni nasıl bırakacağım?" diye diye, ağlaya ağlaya bıraktı beni.

Ve bu kez, "Beni bırakma," diye yalvarmak yerine kararına saygı duymakla yetindi benim zavallı kalbim.

Ve... onsuz günler başladı.
Her biri birbirinden daha karanlık.
Her biri birbirinden daha dağınık ve bulanık...
Balçıkla sıvalı bir bataklık gibi, beni içine çeken mezar gün-
leri...

Ben, kendini içimde mezarda gibi hissettiğim evlerde yaşa-
maya alıştım.

Ama bu kez her zamankinden daha zordu.
Günler geçmiyordu.

Dünya...

Ben dönmesini isterken dönmüyor, dönmesin, dursun is-
terken de inadına fırıl fırıl dönüyordu.

Beni hayata bağlayan ve yaşama dair birazcık bile iste-
ğim olmamasına rağmen, günleri bir şekilde bitirmeme vesi-
le olan canım kızım sayesinde günler, çok yavaş da olsa ge-
çiyordu.

Kızım uyuduktan ya da okula gittikten sonra... Ben, Şahin'e
duyduğum özlem ve yaşadığımız güzel günler buluşuyorduk.

Gözlerimi kapatıp şarkılarımızdan birini açıyordum. Ve
birlikte olduğumuz anları sanki tekrar yaşıyormuşçasına en
ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Hayalimde de olsa onun-
la biraz olsun hasret gideriyordum.

Aynı şehirde yaşıyorduk. Arasam, telefonumu açacağını
biliyordum ama aramıyordum. Onu görmek için hiçbir teşeb-
büste bulunmuyordum.

Bu zamana kadarki tüm ayrılıklarımızda, er ya da geç peşine düştüğüm için... Ve bunun bir şekilde onun hiç hoşuna gitmediğini bildiğim için, bu kez kaderime rıza gösteriyordum.

Şahin bir karar vermiş ve o kararın sonucunda, aşkımızı idam etmişti.

Şimdi o, baba olmak için gün sayarken ben, bu hayatın bana tek ödülü olan kızıma varlığı için binlerce kez teşekkür ediyordum.

Onu bana veren Rabbime şükrediyordum.

Şükrediyordum...

Çünkü eğer kızım olmasaydı, bu dünyada hiç kimse tarafından terk edilme korkusu olmadan sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilemeyecektim.

Bazı geceler, sanki Şahin yatağımızda beni bekliyormuşçasına uzun bir duş alıyordum. Peelinglerle, nemlendiricilerle cildimi şımartıyordum. Saçlarıma en sevdiği kokuları sürüp, yatağıma uzanıyordum.

Sağ tarafıma dönüyordum. Elimi sağ yanağımın altına koyup, saçlarıma dokunuyordum. Gözlerimi kapatıyordum... Ve sanki saçlarımı okşayan Şahinmiş gibi hayal ediyordum.

Ve o an, bir şarkı çalıyordu... Kalbimde...

*Senden kalan tek anı bu
Solgun sayfadaki güller
Alır beni götürürler
Sevgi dolu yıllara
Ne kadar güzeldi o günler
Acının kucağındaki düşler
O sıcak heyecanlı geceler
Şimdi arkadaş oldu bana
Sahi, ne güzeldi o günler...
Ne güzeldi onunla geçirdiğim geceler.*

Her hâlini yaşatmıştı bana, kadın olmanın. Kalbimde kelekler uçmasının, heyecandan dilimin tutulmasının, elim ayağım tir tir titrerken, ne yapacağımı bilemeden öylece kalakalmaların...

Hiç ummadığım sürprizlerin, ardı arkası kesilmeyen hediyelerin... Şımartılmaların, sevilmenin, arzulanmanın, arzulanmanın...

Aşkın, saygının, sevginin, şefkatin, şehvetin... Yani kadın olmanın her hâlini öyle güzel yaşatmıştı ki bana...

Kalbim böyle deli gibi yansa bile, ben pişman değildim asla yaşadıklarımın.

Bu dünyaya yüz kere gelsem... Yüzünde de onu bulmak, onu sevmek, onun tarafından sevilmek...

Ömrümün geri kalanı onun hasretini çekmekle geçecekse bile onun aşkını tadabilmek isterdim.

Ne sanıyordum biliyor musunuz? Daha doğrusu, ne umuyordum? Bir gün gelecek, kapım çalacak ve karşımda onu bulacağım. "Özledim," diyecek, "Yapamadım. Bu kez sen gelmeden ben geldim," diyecek sanıyordum. Bir yandan hak da veriyordum gelmemesine, beni seçmemesine. Çünkü onu tanıyordum. O, evladını kendi seçimlerinin sonucunda mağdur edecek bir adam değildi. O, kendisine güvenip anne olmaya kendini teslim etmiş bir kadını tek başına ebeveynlik etmek zorunda bırakacak bir adam değildi. Ve yine anlıyordum ki Şahin, çocuğunun annesine ve çocuğuna "Siz burada durun, ben size maddi, manevi elimden gelen desteği sunarım ama ben aşkımı yaşayacağım," diyecek bir adam da değildi. Yani uzun lafın kısası, ben onu çok iyi anlıyordum. Hani Küçük Prens diyor ya, "Ben onu anlıyordum, yanlış yaptığında bile anlıyordum. Onu sevdiğim için anlayacak bir sebep buluyordum." O da öyle yapar sanmıştım. İşte tam olarak böyleydi benim durumum. Ben onu anlıyordum ya, o da beni anlayacak, bu bitmeyen sevdama kayıtsız kalamayacak, bir gün çıkıp gelecek sanıyordum.

Bir gün kapım çaldı. Ama karşımda Şahin değil, karnı burnunda, olağanüstü güzellikte bir kadın duruyordu. Hayatımda ilk kez görüyordum ama kim olduğunu adım gibi biliyordum. İçeri buyur ettim. "Kimsiniz, niye geldiniz?" gibi sorulması gereken ama cevaplarını zaten bildiğim soruları sorma gereği bile hissetmeden... Terlik uzattım ayaklarına. Hamileliğin verdiği ödemden şişmiş ayak bileklerine kaydı gözlerim. *Galiba onda da, benim gibi, yüksek tansiyon ve ödem var* diye düşündüm. Yavaşça kocaman karnına, hamileliğin sağlıklı ısıldattığı sarı, gür, dalga dalga saçlarına baktım. Yüz hatlarını inceledim. O kadar güzeldi ki... Ve enteresan bir şekilde, aynaya bakıyormuş gibi hissettim. *Ne kadar da benziyormuşuz meğer birbirimize,* diye düşünmeden edemedim. Ben onu incelerken, onun da yüzünde görmeyi pek de ummadığım bir gülümsemeyle beni incelediğini fark ettim. Gösterdiğim koltuğa oturdu. Rahat etmesi için ona bir yastık verirken, içimde nefret edeceğimi sandığım bu kadına karşı garip bir merhamet olduğunu fark ettim. En nihayetinde içinde can taşıyan ve doğumuna çok az bir süre kaldığı her hâlden belli olan bir kadıncağızdı.

O haftalarda çok susadığımı hatırlayarak, "Su içer misin? Sana su getireyim mi?" dedim.

O, yastığını düzeltirken, "Çay içerim. Senin gibi ben de çayı çok seviyorum," dedi.

Ardından beni şaşırtarak, "Ve... fotoğraflarından, videolar-dakinden ve Şahin'in anlattıklarından çok daha güzelmişsin yakından," dedi.

Kendi güzelliğini fark etmiyormuşçasına, "Sen de çok güzelsin," dedim.

Birbirimize ne kadar benzediğimize hayret ediyordum hâlâ.

Benzerliğimizi hayretle incelediğimi fark etmiş olacak ki, "Çok benziyoruz, değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Evet," dedim. "İnsanlar çift yaratılır derlerdi de inanmazdım. Gerçekten ikiz gibiyiz," dedim, gülerek ve neden güldüğüme de anlam veremeyerek.

Bu kadının öyle bir enerjisi vardı ki, nefret etmek yerine bende bir kız kardeşlik duygusu uyandırıyordu.

Ben içimden bunları geçirirken, o:

"Aslında bu kadar çok benzemiyorduk. Evet, ten rengimiz, göz rengimiz, yüz hatlarımız birbirine benziyordu ama tarzımız farklıydı. Ben, yıllar içerisinde sana benzemek için epey uğraştım," dedi.

Dona kalmıştım. *Neden bir kadın, kocasının eski sevgilisine benzemek istesin ki?* diye düşündüm içimden ama sormadım.

Onun yerine, "Çayın yanında bir şeyler ister misin? İnsan hamileyken çok sık acıkıyor. Sana bir şeyler hazırlayayım mı?" dedim.

Gülümsedi:

"Şahin'in söylediği kadar merhametlisin. Çok anaç, çok şefkatli, küçük bir çocuğun kalbine sahip... Ne düşünürse onu söyler, ne geçirirse kalbinden, dilinden dökülen de odur. Herkesin iyiliğini ister, herkese annelik eder," demişti. Haklıymış. Hoş, bu kadar güzel bir insan olmasan, bu kadar çok sever miydi seni?" dedi ben, ne söyleyeceğimi bilemeden karşısında öylece ayakta dururken.

Şahin, karnı burnunda hamile karısına beni mi anlatıyordu?

Madem beni bu kadına anlatacak kadar çok seviyordu, unutamıyordu, niye ayrılmıştık o zaman?

Bunlar geçiyordu aklımdan ama sessizce dinliyordum onu.

Neden bilmem, bir anda dudaklarımdan "Şahin, beni mi anlatıyor sana?" cümlesi dökülüyordu.

Ne tuhaf bir hâl... Şahin'in karısından, Şahin'in benimle ilgili hisleri, düşünceleri, duyguları hakkında bilgi almaya çalışıyordum. Bir yandan da, güzel yüzlü, güzel kalpli bu kadını üzeceğim endişesini taşıyordum içimde.

Ben bunları düşünürken, acı bir gülümseme yayıldı yüzüne:

"Benim ona evlenme teklif ettiğim ve onun da kabul ettiği o günden sonra bana seni anlatmaktan vazgeçti. Ama öncesindeki yıllarda o kadar çok anlattı ki seni... Avucumun içi kadar iyi tanıyorum seni," dedi.

"Ben sana bir şeyler getireyim, yiyecek bir şeyler hazırlayayım," diye kekeleyerek mutfığa gittim.

Ellerimi dayadığım mutfak tezgâhında daldığım düşüncelerden, kızımın sesiyle uyandım.

Uyuyordu, muhtemelen sesimize uyanmıştı. Onu kucakladığım gibi doğruca Hatice Anne'nin kapısını çaldım.

"Karnı aç, Hatice Anne. Doyurur musun? Ben sana anlatacağım. Şu an bir misafirim var ve konuştuklarımıza kızım şahit olsun istemem," dedim.

Hatice Anne, her zamanki şefkatli ve anaç tavrıyla, "Tabii tabii yavrum. Ben zaten çok güzel köfte yapmıştım. Yediririm yavruma, sonra da oyun oynarız, parka gideriz. Sen çok rahat ol," dedi.

Ve tam kapıyı kapatırken, "Hiçbir şeyin seni üzmesine izin verme," diye ekledi.

"Tamam, Hatice Annem," deyip döndüm evime.

Aperatif bir şeyler hazırladım çayın yanına ve salona geçerken, yaşadığımız şeyin tuhaflığı karşısında şaşkınlığımı ne çabuk attığımı ve büyük bir merak duygusunun beni sarmaya başladığını fark ettim.

Neden gelmişti acaba? Ne söyleyecekti bana?

Derken Ceren konuşmaya başladı usul usul.

"Babam da Şahin gibi aktif bir şekilde siyasetle ilgileniyor; aynı partideler. Ben zaten babamdan çok dinlemiştim Şahin'i. Onu tanıyan herkes gibi, ondan çok büyük olmasına rağmen, babam da çok saygı ve hayranlık besliyordu ona. 'Önü çok açık, çok parlak bir delikanlı, çok iyi yerlere gelecek,' diye bahsederdi ondan. 'Ama bir kız meselesi var. O

meşale yüzünden biraz uzaklaştı davamızdan,' diye anlatırdı zaman zaman. Ve bir gün Şahin bir iftiraya uğradı ve alelacele Fransa'ya geldi. Ben Fransa doğumluyum bu arada. Sık sık Türkiye'ye gelip gitsek de çok uzun yıllar kalmadım Türkiye'de. Babamın hayranlıkla bahsettiği o delikanlının, bir gün okul çıkışında eve geldiğimde, babamla birlikte salonumuzda oturduğunu gördüm. Daha orada, ilk görüşte ben ona âşık oldum. Oysa fark etmedi bile beni. Babamla hararetli hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Bu adamlar için davaları o kadar önemli ki... Onlar konuşurlarken etraflarında olup biteni fark etmiyor, konunun hararetinde kayboluyorlardı.

Yardımcımızın bizler için hazırladığı çeşit çeşit yemeğin olduğu sofraya oturduğumuzda, ben gözlerimi bir an bile ondan çekememişken, Şahin saatlerdir aynı ortamda olmamıza rağmen benim varlığımı fark etmemişti. Neden sonra babam, 'Kızım, Şahin Abinden sana çok bahsettim. Bu akşam yemekte misafirimiz olacak, bak tanıştırayım sizi,' dedi. Ve o an Şahin ilk kez başını çevirip bana baktı. Uzun bir bakışmaydı bu. Benim ömrümün en güzel anıydı. O kadar dikkatle bakmıştı ki bana... Ben onun da o an bana âşık olduğunu, düşünmüştüm." Kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Ne saflık... Karısının bana Şahin'den haber vereceğini düşünme gafletinde bulunmuştum. Halbuki kadın, bana birbirlerine duydukları aşkı ve bu aşkın ne kadar güçlü olduğunu, tanıştıkları ilk anda birbirlerine delicesine sevdalandıklarını anlatmaya gelmişti galiba.

Bu kadarı fazlaydı. Derin bir nefes aldım.

Saygısızlık edecek değildim evimdeki misafire. Hele ki doğurmak üzere olan bir anneye asla kabalık etmezdim. Ama çok üzüldüğümü fark ediyordum.

Şu an, Şahin'le karısının birbirine ne kadar âşık olduğunu dinlemek, yüreğimin kaldırabileceği bir şey değildi.

O yüzden, konuyu değiştirmeyi düşündüm ama bunun beyhude bir çaba olduğunu, ben sessizce bu düşünceleri

içimden geçirirken Ceren'in konuşmaya devam etmesinden anladım.

Hayat zaten beni yeterince üzmüştü, üzmeye de devam ediyordu.

Evime gelmiş hamile bir kadının, muhtemelen egosunu tatmin etmek için yaptığı bu ziyarette, kendine —bana— Şahin tarafından ne kadar çok sevildiğini ve ne kadar vazgeçilmez olduğunu anlatıp kadınlık gururunu onurlandırmak istediğini düşündüm.

Ve sessizce dinlemeye karar verdim.

"Ben, tıpkı onun da bana —benim ona olduğum gibi— ilk görüşte âşık olduğunu sandığım için bana öyle dikkatli baktığını düşünürken o uzun arkadaşlık, dostluk yıllarımızda öğrenmiştim işin gerçeğini. Meğer Şahin, üzerine atılan iftirayı temizleyip Türkiye'ye dönünceye kadar sen bir başkasıyla evlenmişsin ve hatta hamileymişsin. Ve Şahin, o gün orada beni gördüğünde, beni sana çok benzettiği için öyle dikkatli bakmış bana. Yani sandığım gibi öyle aşk meşk durumu yokmuş onda. Ne o gün ne de sonraki yıllarda... Ama ben... her geçen gün kalbimdeki sevdayı biraz daha büyüttüm, tek taraflı bir şekilde. Her zaman çok net bir şekilde, sadece seni sevdiğini ve seni hiç unutamadığını, unutamayacağını bana söylese de... Ve beni sadece bir arkadaş olarak gördüğünü her seferinde çok açık ve net bir şekilde dile getirse de... Ben onun yanında —seni dinleyerek bile olsa— geçen zamanın, onsuz geçen zamandan daha güzel olduğunu bildiğim için yıllarca bekledim. Sabrettim. Hep seni dinledim. Hep..."

Gözünden süzülen yaşları elinin tersiyle silerken, gülümsemeye çalışarak devam etti hikâyelerini anlatmaya:

"Biliyor musun, benim bu hayattaki en büyük korkum senin bir gün geri dönmendi. Çünkü sen geri dönersen Şahin'in benden sonsuza kadar gideceğini biliyordum. Ve aslında... Şahin hiç benim olmadı. Diyorum ya, benim onunla

geçirdiğim zaman, ondan seni dinlemekle geçti. Ve o... beni hiçbir zaman sevmeydi. Ona duyduğum sevgiyi, aşkı, anlayış, dostluğu ve — ona seni hatırlatan — fiziksel benzerliğimizi sevdi. Ve bunu da benden hiç gizlemedi. Yani bana bir kere bile 'Seni seviyorum', 'Sana âşığı'm' demedi. Ben hep Şahin'in gözlerinde seni gördüm. Ve... benim bu aşkta tek bir günahım oldu, Gülşah. Ben, Şahin'i senin bir gün geri döneceğin fikrinden uzaklaştırdım. Buna inanmayı seçmişti ama ben bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğine onu inandırdım. Anne olmayı seçmiş, başka bir erkekle yuva kurmuş bir kadının asla geri dönmeyeceğine inanmasını sağladım. Gerçi ben de böyle olduğuna inanmıştım. Belki de inanmak istemiştım. Çünkü sen dönersen benim hiç şansım yoktu. Bunu çok iyi biliyordum. Ve ben... bir gün benimle evleneceğini düşündüğünden değil, onun bir dost olarak bile yanımda kalmasına razı olduğum için, senin döneceğine duyduğu inancı yitirmesini sağladım."

Duyduklarım karşısında hissettiğim şaşkınlık, önce mutluluğa sonra öfkeye dönüşüyordu.

Neden böyle bir şey yapmıştı bu kadın? diye sormak geçiyordu içimden.

Ama bir yandan da... kendini böyle cesurca ve içtenlikle ifade eden bir insana, *Neden böyle yaptın?* diye sormak manasızdı.

Söylüyordu işte kadın. Âşık olmuştu, o da benim gibi... Hem de ilk görüşte.

Ve bizi o ayırmamıştı ki... Onlar tanıştığında —söylediğine göre— ben zaten çoktan evlenmişim.

Söylediği gibi, onun en büyük hatası, Şahin'i benim bir daha geri dönmeyeceğime inandırmasıydı.

Hoş, ben de bir daha geri döneceğime, dönebileceğime, Şahin'le bir ihtimalimiz olduğuna inanmıyordum.

O yüzden aslında hiçbir hatası, hiçbir günahı yoktu.

Ve içten içe ona, devam etmesi için bir şeyler söylemek istiyordum.

Karısının ağzından da olsa, Şahin'in bana duyduğu aşkı dinlemek beni mutlu ediyordu. Ama tabii ki, "Devam et," diyecek hâlim yoktu.

Sessizce dinlemeye devam ettim ve çayını tazeledikten sonra, bu kez karşısındaki koltuğa oturmak yerine yanına iliştim.

Zeki ve sezgileri güçlü bir kadındı. Her ne kadar anlattıklarının büyük bir merakla dinlediğimi belli etmemek için tepkilerimi, sözlerimi, vücut dilimi hatta nefesimi bile kontrol etsem de, kendisini büyük bir merakla dinlediğimin farkındaydı.

Derin bir nefes aldı ve bana baktı.

"Hoşuna gidiyor, değil mi, bunları dinlemek?" dedi.

O an, annesinin dolaba sakladığı dondurma kabını büyük bir iştahla yalayan küçük bir çocuğun, dolap kapağını kapatırken annesiyle karşılaşması gibi bir yakalanmışlık hissi çöktü üzerime.

Evet, demek terbiyesizlik olurdu; çünkü en nihayetinde karşımda, her şeyden önce konuşurken bile nefes nefese kalacak kadar hamile bir kadın vardı.

Ve yaptığı şey çok zordu: Deli gibi âşık olduğu kocasının, âşık olduğu kadına duyduğu aşkı anlatıyordu.

Hayır, desem de yalan söylediğimi zaten bilebilecek kadar farkındaydı bendeki heyecanın, merakın, ilginin...

"Tam olarak söylediği gibisin," dedi.

Ben, sorusuna hiçbir cevap veremediğim için, bakışlarımı halının desenine çevirdim, sonra ona döndüm. Kimin benden nasıl bahsettiğini biliyordum... Ama sorup sorgulayıp onu baltalamak istemiyordum.

Söyleyecek başka bir şey bulamadığım için, "Bir çay daha ister misin?" dedim.

"Yok, daha fazla çay içmek istemiyorum. Ama gerçekten de anlattığı gibiymişsin. Küçük bir çocuk aurası var sende. Sanki

yıllar geçmiş ama kalbinde, bir yerlerde, hiç büyümeden kalan küçük bir kız çocuğu var gibi..."

Bir yandan da karnını okşuyordu.

"Biliyor musun, kız olacak," dedi.

Gözlerim doldu o an. Daha fazla tutamadım kendimi...

Usul usul ağlamaya başladım.

O da ağladı benimle birlikte.

"Rabbim kaderini güzel eylesin. Çok zor... Çok zor kadın olmak," dedim.

Kadın olmanın güzel yanlarından çok, acı yüzüyle karşılaşmış her kadın gibi, kadınlığı yük olarak taşıyordum omuzlarımda.

"Amin," dedi. "Senin yavrun da güzel günler görsün, mutlu olsun. Âşık olduğu adamın, âşık olduğu kadın olsun..."

Gözlerinden akan yaşlar artık hıçkırıklarına karışmıştı. Aynı şekilde, benim de...

Evimde, oturduğumuz şu kanepenin üstünde... Birbirine yakınlaşmış iki beden...

Aynı adama âşık iki kadın olmanın bizi uzaklaştırması gerekirken, bir yerde yakınlaştırmasına şaşıyordum işte.

Ben onu çok iyi anlıyordum. Ve onun da beni çok iyi anladığını biliyordum.

Kızlarımız için ettiğimiz duaların, dileklerin bizim için de gerçek olmasını, her ikimiz de çok isterdik.

Ama hayat öyle bir noktaya getirmişti ki bizi... Ne o mutluydu, ne ben... Ne de Şahin.

Aklımdan geçenler, onun da kalbinden aynı anda geçiyor olacak ki, "Gülşah, dön Şahin'e. Kendine de, ona da, bana da yapma bunu," dedi bir anda.

Ses tonu ne yalvarır gibiydi ne de sitem eder gibi... Sadece yorgundu. Derin bir iç çekiş gibi çıkmıştı ağzından bu sözler.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağımı sandım. Öylece kalakaldım.

Nasıl yani?

Bu kadın... Bu kadın gerçekten benim evime bunu söylemeye mi gelmişti?

Hani insan bir şeyi çok istediğinde kulakları ona oyun oynar ya bu duyduğumun öyle bir şey olduğunu düşündüm.

Belki de ben hayal etmiştim bu cümleyi. Belki de hiç söylememişti.

Sadece göz göze geldik, hepsi bu...

Ama yok...

Söylemişti. Gözlerime bakarak söylemişti hem de.

Sessizliğim onu konuşmaya sürükledi. Ben sustukça, o başladı anlatmaya.

"Deli mi bu kadın? Ne saçmalıyor? Benimle dalga mı geçiyor? Bana oyun mu oynuyor? Bir insan, deli gibi âşık olduğu kocasının eski sevgilisiyle barışmasını neden ister, diye düşünüyorsun değil mi?" dedi.

Ben utançtan, kulaklarıma kadar kızardığımı hissederken, başımı yerden kaldırıp gözlerinin içine baktım.

İkimizin de ağlamaktan gözleri şişmişti.

"Yok... Hayır. Söylediklerinin hiçbirini düşünmedim. Sadece... acaba kulaklarım bana oyun mu oynuyor? Acaba sen böyle bir şey söylemedin de ben mi yanlış anlıyorum, diye düşündüm sadece..." dedim. "Bilmiyorum, Şahin... Bundan daha önce sana bahsetti mi ama... Benim geçmişimde, psiko-terapi ve psikiyatri tedavisi görmeme neden olan bazı halüsinasyonlarım olmuştu. O yüzden, aynısını mı yaşıyorum acaba diye düşündüm."

Artık hüüngür hüüngür ağlıyordum.

Utanacak, sıkılacak, gizleyecek, saklayacak hiçbir şey kalmamıştı benden yana.

Çünkü eğer bu kadın gerçekten de karşıma geçip bana "Kocamla barış, dön ona," diyorsa onun da benden çok bir farkı yoktu galiba. Şahin'e duyduğu aşk, onu da benim gibi delirtmişti.

"Sen... Sen neden böyle bir şey söyledin ki şimdi? Anlayamıyorum... Gerçekten anlayamıyorum," dedim.

Bir yandan da huzursuzca yerinde kıpırdandığını fark edince, konuştuklarımızın ona ne kadar ağır geldiğini anladım. Kendi hislerime kapılmış, hamile misafirimin ne hissettiğini fark edememiştim.

"Sen iyi misin? Su getirmemi ister misin? Ya da lavaboyu kullanmak ister misin? Nasıl yardımcı olabilirim sana?" dedim. Gülümsedi.

"Ne kadar garip bir ânın içinden geçiyoruz, değil mi Gülşah? Ben buraya, kocamın biricik aşkı, kara sevdası Gülşah'a 'Kocama geri dön. Ona da, kendine de, bana da bu eziyeti yapma' demeye gelmişim. Sen ise bana... Yani biricik aşkının, kara sevdanın hamile karısına, anne şefkatiyle yardımcı olmaya çalışıyorsun," dedi.

Ve o an, gözlerinden akan yaşlara rağmen kahkaha atarak gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki, gülmenin o bulaşıcı etkisiyle benim de gülesim geldi. Sessizce tebessüm ettiğimi fark edince daha çok kahkaha attı.

"Tutma kendini ya! Gerçekten aşırı derecede saçma sapan bir durumun içindeyiz. Bence gül sen de!" dedi kahkahalarla.

O anda kendimi koyuverdim ben de. Gözümüzden akan yaşlara aldırmadan, bütün apartmanı çınlatacak kadar kahkahalarla gülüyorduk.

Ve ben hâlâ...

Yaşadığım şey bir hayal mi, bir rüya mı, bir halüsinasyon mu... Ne yaşadığımı anlamlandıramıyordum ama bu duygunun içinde, Ceren'le birlikte kahkahalarla gülüyordum.

Yine de kendini ilk toplayan ben oldum.

Kadının karşısında böyle kahkahalarla gülüyor olmanın saygısızlık olduğunun farkındaydım ama tutamamıştım kendimi. Onun kahkahalarıyla birlikte ben de duygudan duyguya sürüklenmiştim.

"Lavaboyu kullanmak ister misin?" dedim.

Artık biraz daha rahatladığını fark ettim.

"Olur," dedi.

Sağ eliyle kanepeyi tutup, sol elini karnının altına koyarak kalkmaya çalıştı ama başaramayınca hemen koluna gir dim. Onu lavaboya kadar götürdüm. Çıkışta temiz bir havlu verdim.

O yerine geçerken ben de hızlıca bir portakal suyu sıktım. İçine birkaç buz attım, soğuk soğuk içsin, biraz iyi gelir diye.

"İstersen meyve de hazırlayabilirim. Ya da farklı bir şey istiyorsan... Canın ne istiyorsa, lütfen rahat ol. Kendi evindeymiş gibi," dedim.

Söylediklerimin her birinin aşırı derecede saçma cümleler olduğunun farkındaydım ama gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir insanın hayatta başına gelebilecek en garip olaylardan birini yaşıyorduk, ikimiz de.

Acaba Şahin şu ânı görse ne hissederdi? diye düşünüyordum bir yandan da.

Benim onu rahat ettirmek için çırpınışlarım hoşuna gitmiş olacak ki, sakince:

"Hiçbir şey istemiyorum, lütfen otur Gülşah. İnan, bunları konuşmak benim için hiç kolay değil. Bakma, bir ağlıyorum bir gülüyorum ama inan bu konuşmayı yapmak için çok düşündüm. Sana gelmeden önce defalarca provasını yaptım içimde. Ve çok da ölçüp tarttım aslında... Bu yaptığım şey ne kadar mantıklı, bilmiyorum. Ama sebebini anlattığımda anlayacaksın beni," dedi.

Ve sakince oturdu kanepeye.

Portakal suyundan kocaman bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes çekti içine. Ellerini dizlerinin üzerinde buluşturdu önce, sonra yavaşça karnının üzerine koydu. Âdeta yavrusuna sarılıyordu.

Birazdan söyleyeceği şeyler, eminim ki kadınlık gururuna çok ağır geliyordu. Ama kararını vermişti. Ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra biraz rahatladığını fark ettim.

Hani, yıllarca intiharı düşünen insanların o kararı verip gününü planladıktan, nasıl olacağına kadar her ayrıntıyı hesapladıktan sonra birkaç gün boyunca aşırı sevinçli, aşırı rahat bir hâlleri olur ya... İşte, bence Ceren tam da öyle bir an yaşıyordu.

Söyledikleriyle vücut dilinin o rahatlığı arasında öyle büyük bir uyumsuzluk vardı ki... Beni en çok da bu şaşırtıyordu.

"Benim en büyük korkum, senin bir gün geri dönmendi, dedim ya... O gün geldiğinde, yani sen geri döndüğünde, aslında yıllardır boşa korktuğumu gördüm. 'Ne saçmalıyor bu kadın?' dediğini duyar gibiyim. Lütfen... İzin ver de devam edeyim. Sensiz geçen yıllarda ben hep seni dinledim. Seni dinleyerek bile olsa, onunla geçen zamana o kadar muhtaçtım ki... Onun sana duyduğu aşkı anlatırken azıcık da olsa canlı hissettiği anlar vardı ve ben o anlar için ona sürekli seni anlattırdım. Sonra ben ona evlenme teklif ettikten sonra... Sanıyorum ki bana duyduğu saygıdan ve içinde seni bir şekilde bitirme kararı verdiğinden, seni bir daha hiç anlatmadı. Ve Şahin'i azıcık da olsa canlı gördüğüm o zamanlar da uçup gitti ellerimden. Evet, bana karşı son derece saygılı, son derece iyi bir eşi. Ne sesini yükseltti bir kere ne bir terbiyesizlik yaptı ne de bir saygısızlık. Beni hiç üzmedi, gerçekten. Sert ya da ters bir bakışı bile olmadı. Ama yaşayan bir cenazeydi Şahin... Sen şehrimize tekrar gelene dek."

Biraz soluklandıktan sonra konuşmaya devam etti Ceren:

"Ve sen geldiğinde... Ben kalbimin derinlerinde, senin geri döndüğünü hissettim biliyor musun Gülşah? Çünkü Şahin canlanmaya başladı. Bakışları, gülüşü, o yıllardır donmuş

kalan yüz hatları... Canlanmıştı. Hayata geri dönmüş gibiydi. Belki ayıplayacaksın beni ama... Ben Şahin'in peşine birini tak-
tım. Ama korktuğum gibi olmadı. Sana ulaşmaya çalışmadı.
Ve dedim ki, 'Herhalde beni sevmeye başladı, o yüzden can-
landı. Gülşah-Mülşah dönmedi.' Ama içim hiç rahat değildi.
Babamın eli kolu çok uzundur. Siyasilerle, partideki aktif gö-
revleri nedeniyle olan ilişkileri çok iyidir. Emniyet amirinden
jandarmaya, validen milletvekiline, Diyarbakır'da sözü geçen
kim varsa... Çoğu çocukluğumdan beri tanıdığım insanlardır.
Hepsi babamın tanıdıklarıdır. Babamdan seni araştırmasını
rica ettim. Ama sana yemin ederim ki, bak, karnımdaki bebe-
ğim üzerine yemin ederim, ben senin hiçbir şekilde zarar gör-
meni istemedim. Ama babam... Ki onunla artık görüşmüyo-
rum; çünkü bir kadına böyle bir kaderi reva gördüğü için onu
asla affedemem. Babam, senin aile sağlığı merkezine gittiğin
gün, bir şekilde yerinin eski kocana bildirilmesini sağlamış.
İnan, bunu nasıl yaptı bilmiyorum. Ve dediğim gibi... Bunu
yaptığı için babamı asla affetmeyeceğim. Çünkü her ne olursa
olsun, bir kadının gözünden akacak bir damla yaş, benim için
çok kıymetlidir.

Babam, evet... Muhtemelen o pis adamın sana neler ya-
pacağını tahmin edemedi. Belki sadece Diyarbakır'dan çeker
alır, götürür sandı. Ama bir şekilde, senin yerini eşine bildir-
miş. Sen bu kısmı biliyor muydun, bilmiyorum... Büyük ih-
timalle Şahin bile bilmiyor bunu. Ve sadece bu yaptığım şey
yüzünden... Senin hakkını hiçbir zaman ödeyemeyeceğimi bi-
liyorum. O yüzden... Bu mutluluk en çok da senin hakkın. Ne
olur... Arkana bile dönüp bakmadan, doya doya yaşa seni bu
kadar çok seven adamlar. Ve babam... Aklı sıra bana iyilik yap-
maya çalışırken, Şahin'in hayatında belki de ilk kez seni kay-
betme korkusuyla yüz yüze gelmesini sağlamış oldu. Ve kork-
tuğum başıma geldi. Sana gelmeden günler önce, beni karşı-
na aldı. Olan biten her şeyi... Kendiyle verdiği mücadeleyi...

Benimle devam edebilmek için senden nasıl uzak durduğunu... Ama geldiği bu noktada, artık senden bir gün bile ayrı kalmak istemediğini... Ve sana gelmeden önce bunları bilmem gerektiğini... İşte hepsini paylaştı benimle. Ve boşanmak istediğini söyledi.

Gülşah biliyor musun? O an... Onca yıldan sonra, onu ilk kez mutlu görüyordum. Canlı... Gerçekten yaşayan bir insan gibi. Ve ben, içim içimi yiyerek onu dinliyordum. Söylediği her sözde, kalbim paramparça oluyordu. Aslında ölüyordum ben... O bana bunları söylerken ben yavaş yavaş ölüyordum. Ama ben ölürken o canlanıyordu. Sanki damarımdaki son kana kadar ona akıtıyordum. Benim kanım çekildikçe ona can kan geliyordu.

Sen beni çok iyi anlarsın Gülşah... İnsan, birini kendinden bile çok sevdiğinde... Onun mutluluğu, her şeyin önünde oluyor işte.

'Demek kavuşuyorsun sonunda, Yenik Serçe'nle,' dedim. 'Allah mutlu etsin... Nasıl istiyorsan öyle olsun, tamam. Boşanalım. Çok mutlu ol... Çok mutlu ol Yenik Serçe'nle,' diyebildim sadece."

Ceren bunları anlatırken, ben yıllar öncesindeki o Çeşme akşamına dönmüştüm.

Yan yana yürüdüğümüz kumsalda, dalgalar ayaklarımızın altında dans ederken, bana Onur Akın'ın o muhteşem şarkısı *Yenik Serçe*'yi söylemişti.

Ceren konuşurken o akşama gitmiştim bir anda.

O ânu hatırlıyor olmanın mutluluğuyla gülümsemiş olacağım ki, Ceren:

"Ben olsam ben de gülümserdim. O kadar haklısın ki. Ve gülmek sana o kadar çok yakışıyor ki Gülşah... Ben senin hayat hikâyesini çok iyi biliyorum. Ben seni Şahin'den dinleyerek tanıdım ama bununla yetinmedim. Ben seni çok araştırdım," dedi.

"Ne yapalım? Hayat bana birçok alanda güldü. Çok iyi bir anne babam oldu. Çok rahat bir hayatım oldu. Hani derler ya, bir elim yağda, bir elim balda büyüdüm. Sanki parmaklarımı şıklatıldığında isteklerimi yerine getirmek için bekleyen Alaaddin'in sihirli lambasındaki cin hayatımdaydı. Her dileğim ânında gerçek oluyordu. Ben... Peri Padişahı'nın kızıydım. Ama hayat işte... Her insanı bir yerden sınıyor, herkesi bir yerde imtihan ediyor. O, her dediği olan kızın da kalbini bir gün kırdı bu dünya. Bazen düşünüyorum da... Senin yerinde olsam... Senin hayatını yaşasam —evet, birebir aynısını— ama Şahin tarafından böyle sevilsem... Şahin'in böyle âşık olduğu, böyle sevdalandığı kadın ben olsam... İnan bana, bu mümkün olsa bir dakika bile düşünmem. Seninle hayatlarımızı değiştirmek isterdim," diye döktü içindikileri.

O bunları söylerken ben içimden, *Değil Peri Padişahı'nın kızı olmak, cenneti vaat etseler... Ben yine de Şahin'in sevdiği kadın olmayı hiçbir şeye değişmem,* diye geçiriyordum.

Ama düşüncelerimi içimde saklamaya karar verdim. Ben sessiz kalsam da Şahin'e benim kadar sevdalı olan bu kadın hissediyordu kalbimin içindikileri.

"Ama sen hayatını değiştirmek istemezdin benimle, değil mi?" dedi. "Tüm yaşadıklarına rağmen... Onun sevgisiyle mükâfatlandırılmayı hiçbir şeye değişmezsin, değil mi?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Artık saklayıp gizleyecek bir şey de kalmamıştı. Onu üzmemek için sessiz kalıyordum ama... Onun böyle cesurca kalbini açtığı bir anda, benim sessizliğim samimiyetsizlik gibi hissettiriyordu belki de ona.

"Evet," dedim. "Evet... Onun tarafından sevilme, yaşadığım her şeye rağmen, şu kısacık hayatımın belki de tek mükâfatıydı. Ne olur affet... Sana bunu söylediğim için beni affet. Ama sen böyle büyük bir samimiyetle yüreğini açmışken... İçindikileri senden gizliyor olmak, sana karşı büyük bir saygısızlık gibi geliyor bana. Ama... Asla seni üzmemek

istemiyorum Ceren. Yemin ederim... Hiç istemiyorum üzülmeni. Şahin'in neden seninle evlendiğini, seninle geçirdiğim şu kısacık zamanda o kadar iyi anladım ki..."

Cümlemi tamamlayamadan, birden hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Ağlama, ne olur ağlama..." derken, utancımdan yüzüme kapattığım ellerimi çekti yüzümden. Sıkıca sarıldı bana.

Ve benimle birlikte, hüngür hüngür ağlamaya başladı o da.

"Gülşah... Ben sana kızmıyorum. Ben sana öfke duymuyorum. Ben seni gelip kocamı elimden alan bir kadın olarak da görmüyorum. Ben en başından, bu hikâyedeki ikinci kadın olduğumu bilerek sevdim onu. Hep senin gölgede kalacağımı bilerek evlenme teklif ettim ona. Onun sana duyduğu sevdaya hayranlıkla ve büyük bir imrenmeyle geçti benim ömrüm. Mutlu bir evlilik yapsaydın... Sen onu unutmuş olsaydın... Belki o da silerdi seni gönlünden ve severdi beni. Ama ne yapalım? Ne yapalım, kader böyle olmasını gerektirdi. Senin hiçbir suçun yok ki Gülşah... Seni en iyi ben anlarım. Ne olur... Ne olur, beni yalvartma. Konuş onunla. Yaşayın aşkınızı... doya doya."

Kendini yavaşça geriye doğru çekerken bir yandan elleriyle gözlerindeki yaşları siliyor, diğer eliyle de belini ovalıyordu.

"Peki sen neden böyle bir şey yapıyorsun? Neden bunu kendine yaşatmak istiyorsun? Şahin seçimini yaptı... Seni seçti, beni terk etti. Bizim onunla bir geleceğimiz olamaz. Hikâyemiz bitti. Neden yapıyorsun bunu? Neden?" derken, haykırarak ağlıyordum.

Çünkü... anlayamıyordum. Neden bu kadar âşık olan bir kadın, kocasını elleriyle eski sevgilisine gönderirdi ki?

Bu kız hamilelik hormonlarının etkisinde olabilir mi? diyeceğim ama hamilelikte hormonlar böyle şeyler yaptırmazdı ki insana.

Tam tersine Şahin'i kıskanması, onu sahiplenmesi, kısıtlaması gerekiyordu.

Ama bu kız... Bu kadar âşık olduğu, bağlı olduğu adamı nasıl oluyordu da ısrarla ve âdeta yalvararak, bana göndermeye çalışıyordu?

Hiç ama hiç anlayamıyordum.

"Aşktan... Sadece aşktan..." dedi. "Onu kendimden bile çok sevdiğim için... Bak, aşkımızı yarıştırmak istemem. Senin de onu en az benim kadar sevdiğini biliyorum. Ama şu konuda iddialıyım Gülşah; Şahin'i kimse benden daha iyi tanıyamaz. Sen bile... Çok düşündüm, taşındım. Ve onu çok iyi tanıdığım için biliyorum; Şahin, çocuğunun annesini boşayacak bir adam değil. Biliyor musun, sırf bu yüzden yavrumu aldirmayı bile düşündüm. Beni sevmeyen, başkasına deli gibi âşık bir adamla evli kalmak için çocuk kozuna sığınacak kadın değilim ben. Ama bende polikistik over var. Doktorların söylediğine göre, benim anne olmam çok düşük bir ihtimaldi. Aylarca âdet görmediğim için günüm geçtiğinde hamile olduğumu hiç düşünmedim bile. Ama Rabbim... Öyle bir zamanda, öyle bir hediye verdi ki bana, bize... Belki ömrümün geri kalanında bir daha hiç anne olamayacağım için kıyamadım yavruma. Aldırmaktan vazgeçtim. Ben aslında boşandıktan sonra söyleyecektim Şahin'e ama biliyorsun, buralar küçük yerler. Haberi benden önce başkası verirse, bana kinlenir diye korktum ki bilirsin çok kindardır. Bu yüzden kendim söylemek istedim.

Bu arada... Ben razıyım boşanmaya. Ama dediğim gibi; çok iyi tanıyorum Şahin'i. O böyle biri işte... Çocuğunu taşıyan kadından boşanmaz. Hem... Ne olur bu kadarını da çok görme bana. O zaten Allah katında senin kocan. Bırak devlet nezdinde benim kocam olarak kalsın. Ben onun soyadını taşıyayım toplum içinde. Onun karısı olma gururunu ben yaşayayım. Ama Allah'ın bildiğini senden gizleyecek değilim. Şahin, sana gelmeye karar verdiği o günden çok daha önce ellerini de, gözlerini de çoktan çekmişti benden. Ve biz... Her

ne kadar kanun önünde karı koca olsak da, artık sadece aynı çatı altında çocuk büyütecek insanlarız.

Şahin, dediğim gibi... Bırak elimi tutmayı, yanlışlıkla bakışları gözlerime değer diye, benim bulunduğum tarafa bile bakmıyor artık. Yani diyeceğim o ki; benim yanımda o artık kocam olarak değil, çocuğumun babası olarak var olacak. Biz aynı evde çocuğumuzu büyütürken, iki yabancı olacağız. Ben ömrümün sonuna kadar onu sevmeye devam edeceğim ama başkasına deli gibi âşık, sevdiğine hasret, mutsuz bir adamla çocuğumu büyütmeğe sevdigine kavuşmuş, aşkını doya doya yaşayan mutlu bir babası olsun yavrumun isterim. Varsın sevdiği ben olmayayım..."

Ceren'in aşkı karşısında eziliyordum âdeta. O kadar çok seviyordu ki onu... Kendisiyle değilse bile, başkasıyla mutlu olma ihtimali bile mutlu ediyordu bu güzel yürekli kadını.

Bir kitap okusam, bir film sahnesi olsa şu yaşadığımız an... Ne kadar da ütöfik, der, güler geçerdim.

Ama işte... Gülüp geçeceğim kadar absürt bir sahnenin başrol oyuncularından biri idim.

Derin bir nefes aldım.

"Ceren... Bu söylediğin her şeyden önce sana çok büyük bir haksızlık. Ben, senin aşkına böyle bir saygısızlık yapmam. Sen, yaptığın fedakârlığın farkında bile değilsin. İnan... Hiç kimse buna değmez. Evet, Şahin bile," dedim.

Derin bir nefes aldı Ceren.

"Bak Gülşah... Benim büyük amcam kara sevdaya tutulmuş. Ve âşık olduğu kadın dulmuş. O yıllarda, bu topraklarda bekâr bir erkeğin dul bir kadınla evlenmesi yakışık almazmış. Babaannem izin vermemiş. Ve amcamı Fransa'ya göndermişler, o kadını unutsun diye. Sonra babamlar da gitmişler... Biliyor musun... Benim bütün çocukluğum, amcamın gözlerindeki hüznü izleyerek geçti. Evlendi, çocuk sahibi oldu... Ama yengemi hiç sevmeydi. Büyük kızının adı, o sevdiği kadının adıydı.

Yengem, bir ömür çırpındı amcam onu sevsin diye... Ama sevmedi. Çünkü onun aklı, kalbi, geride bıraktığı o kadındaydı. Ve babaannem, bir gün amcam döner gelir, o kadını bulur diye zavallı kadıncağızı Diyarbakır'dan sürdürdü. Sonradan öğrendiğimize göre... Kadıncağız intihar etmiş. Amcam... Hiç mutlu olmadı. Öldü gitti. Gözlerinde hep hüznün vardı.

Biliyor musun... Onu en son morgda gördüğümde, sanıyorum ömrümde ilk kez gülümserken gördüm çehresini. Adam... Ölünce ve sevdiğine kavuşunca ancak mutlu oldu.

Yani diyeceğim o ki Gülşah, ben, başkasını seven bir adamın karısı olmanın ne demek olduğunu bizzat canım yengemde gördüm. Bazı kadınların da kaderine bu düşünüyor demek.

Bence... Amcam, yengem yerine o kadınla evlenseydi, çok mutlu olurdu. Hadi yengemle evlendi, keşke bir şekilde annesine karşı gelebilseydi... Sevdiğinin arkasında durabilseydi... O kadıncağız canına kıymadan, onu yanına çekip alabilseydi... İkiisiyle de ayrı evlerde, iki ayrı hayat yaşasaydı, çok daha mutlu olurlardı üçü de bence...

Şimdi geriye dönüp bakıyorum da... Ne amcam, ne yengem, ne o kadıncağız ne de amcamla yengemin ortak çocukları mutlu olabildiler. Amcam her akşam evine gitti. Yengemse her akşam eve gelen bir kocası olan bir kadındı.

Ama hani derler ya: 'Yanındakiyle yaşar, aklındakiyle ölürsün.' Amcam yengemle sadece gününü doldurdu. Ve o kadınla umarım ki Rabbim'in cennetinde kavuştu."

"Ceren, Şahin amcanın yaptığını yapmaz. Seni üzmez. Sen çocukken tanıklık ettiğin o hüznü yaşamaktan korkuyorsun ama Şahin başka biri, amcan başka biri. At kafandan bu düşünceleri," dedim.

Söylediği şeylerin gerçekleşmesinin onu çok üzeceğini anlatmaya, onu uyarmaya çalışıyordum kendimce.

"Elbette ki Şahin, amcamın yengeme davrandığı gibi bana davranmaz. Elbette ki beni üzmemek için elinden geleni yapar,

saygısızlık etmez. Ama Gülşah, senin anlamadığın şey şu... Ben artık Şahin'in karısı değilim. Yani... Nasıl anlatsam sana, daha ne kadar açık söylesem bilmiyorum. İnan bana, sen hayatımızda olsan da olmasan da, ben Şahin için artık... bir kadın gözüyle baktığı biri değilim. Ben sadece onun çocuğunun anesiyim. Şahin benden boşansa... Annesinden ayırmaya kıyamadığı için çocuğumuzu benimle bırakacak. Ve çocuğuna hasret kalacak. Ara sıra gelip görecek ama o her gün aynı evde uyumak ister yavrusuyla.

Biliyorsun, o herhangi bir erkek gibi boşanıp kendi hayatını yaşamak için çocuğunu babasız büyütecek bir adam değil. Hadi diyelim, çocuğuyla aynı evde yaşamak için benden almaya kalksa... Ben dayanamam bu acıya. Ki Şahin bunu bana yaşatmaz. Yani... Onun benimle evli olmaya devam etmesinin tek sebebi, kızımızı birlikte büyütmek için. Benim için bir şey fark etmeyecek.

Şahin senin yanında olsa da seninle... Benim yanımda olsa da yine seninle. Her durum ve şartta o seninle, sen onunla iken ben neden taş koyayım ki bu aşka? Bu hayatta aşktan yana bir nasip verilmemişse bana... Bu duyguyu karşılıklı olarak tatmış siz iki güzel insana bu zulmü neden yaşatayım, Gülşah?

Siz yaşayın... Ben, sen hayatımızda olsan da, olmasan da, Şahin seninle olsa da, olmasa da... Zaten bu aşkı bir daha yaşayamayacağım. Benim payıma aşktan yana düşen bu kadar.

Her güzelliği de Allah bana verecek değil ya. Ben hakkımı helal ediyorum sana da... Ona da. Ve tekrar ediyorum... Lütfen... Şahin'i bul, onunla ol. Ama tek bir ricam var senden... Ki zaten Şahin asla aksini yapmaz ama... Ne olur, onu boşanmak konusunda sıkıştırma. Çünkü en azından toplum içinde onun karısı olma mutluluğunu yaşamak istiyorum ben.

Sana belki saçma gelecek ama... Biz birlikte bir yemeğe gittiğimizde, insanlar onun gibi bir adamın yanında olan

kadın olduğum için imrenerek bakıyorlar bana. Bu duygu beni çok mutlu ediyor.

Ve kızımın soyadlarımızın farklı olmasını da istemem. Bunun okul hayatı var, hastanesi var... Biliyorsun, çocuğunu babasız büyüten bir kadın olarak ne demek istediğimi anlıyorsundur. Bu topraklarda bazı şeyler gerçekten çok zor.

Bir de... Biz boşanırsak, babam beni Fransa'ya götürmek konusunda çok ısrarcı olur. Şahin kızımızı bırakmaz. Gerçi ben bütün bunları boşuna anlatıyorum. Sen değil... Ben istesem bile boşanmayı, Şahin çocuğunun annesini bırakmaz.

Sana biraz saçma gelir belki bu düşünce ama... Bizim buralarda böyledir. Her ne kadar Avrupa'da doğup büyümüş olsam da... Buraların örfü, âdeti... Nereye gidersen git, buranın insanının iliklerine kadar işler. O yüzden... Bu konuda onu da kendini de boşuna yorma diye söylüyorum bunları sana."

Ceren'in sözleri karşısında ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Derin bir nefes aldım.

"Ceren... Sen bunları söylüyorsun ama ben Şahin'e gitsem... Şahin'in beni kabul edeceğini, Seninle evliyken benimle imam nikâhlı bir birliktelik yaşamaya devam edeceğini sen gerçekten inanıyor musun? Şahin ne kendine ne sana ne bana böyle saçma sapan bir şeyi yakıştırabilir," dedim bir çırpıda.

Sanki Şahin'in karısıyla değil de yakın bir arkadaşımın durumunu tartışıyormuşum gibi bir nefeste çıkmıştı bu sözcükler ağzımdan.

Ceren camdan dışarıya, uzun uzun baktı. Kalbine doğru içsel bir yolculuğa çıkmıştı. Konuştuğumuz bunca şeyden daha ağır ne gelebilirdi kalbine, bilmiyorum ama... Birazdan söyleyeceği şeyleri dile getirmek yoruyordu güzel kalbini belli ki. Usul usul akıttığı gözyaşları, kendini ele veriyordu.

Bir derin nefes daha aldıktan sonra bana döndü:

"Gülşah... Ben Şahin'le konuştum. Sana geleceğimi, seninle konuşacağımı biliyor," dedi bir çırpıda.

Söyleyecekleri bu kadardı. Daha fazlasını söylemek, yüreğine ağır geliyordu. Ama... benim için bu cevap pek de yeterli olmamıştı.

"Yani?" dedim. "Yani Ceren... Biliyor ve onayladı mı buraya gelmeni?"

Sorunun onu üzdüğünü, yordugunu fark ediyordum ama emin olmalıydım.

Çünkü Şahin gerçekten bazı konularda son derece öngörülemezdi.

Ceren kafasına göre bir karar vermişti belki ama Şahin bunu kabul edecek miydi, etmeyecek miydi, belli değildi.

"Ceren... Bak, açık konuşayım; ben Şahin'in böyle bir şeyi kabul edeceğini düşünmüyorum," dedim.

Derin bir nefes alıp bana baktı Ceren. Gözlerinde öfke ya da kızgınlık değil sadece şefkat vardı.

"Kabul eder Gülşah... Niye kabul etmesin? Hangi erkek, karısı 'Git, aşkını doya doya yaşa' derken, bunu yaşamayı istemez ki? Anladığım kadarıyla onun aklına takılan tek bir şey var. Sana... ikinci kadın olmanın ağırlığını tattırmak istemiyor galiba," dedi zorla yutkunarak.

Ne geçiriyordu acaba içinden? Çünkü Şahin'in bu durumu kabul etmeme ihtimalleri arasındaki en büyük sebebin bana ikinci kadın olmayı yakıştıramaması olduğunu ben de biliyordum.

Ve bunu her ne kadar Ceren'e belli etmemeye çalışsam da konuştuğumuz konunun ağırlığı, her ikimizin de yüreğine bir taş gibi oturmuştu. Ama aynı zamanda, eteklerimizdeki taşların dökmüş olmanın verdiği o hafifliği de inkâr edemiyorduk. Aramızda geçen diyalogun kendisiyle yarışacak absürtlükte duygular yaşıyorduk içimizde; birbirinin zıddı ama ardı ardına gelen duygular... Bir an rahatlamış hissediyordum, bir an mutlu... Sonra birden hüznleniyordum, içim ağırlaşıyordu.

Kendi kendime diyordum ki: Karısı gelmiş bana, "Şahin'e dön," diyor. "O seni seviyor. Ben zaten onun hayatında, sen ol-san da olmasan da sevdiği kadın olma ihtimalinden çok uzağım. Artık onun sadece çocuğunun annesiyim. Bari Şahin sevdiği kadınla mutlu olsun," diyor.

Ve bu sözleri beni içten içe hem inanılmaz mutlu ediyor, hem de düşündürüyor. Karşımda bu kadar iyi niyetli, güzel kalpli bir kadın varken, ona nasıl böyle bir kötülüğü yapabili-rim diye sorguluyorum kendimi. Çünkü bildiğin, filmlerde ya da kitaplarda görüp "yok artık" dediğimiz, kendine kuma iste-yen bir kadınla karşı karşıyayım. Ve ben bu duruma büyük bir anlayışla yaklaşıyorum.

Yani Şahin kabul etse, ben gayet de Şahin'in hayatındaki imam nikâhlı ikinci eşi olarak yaşamaya hazırım. Nerede kal-dı benim kadınlık gururum? Nerede kaldı feminist yanı-m? Zaten Şahin'i tanıdığım günden beri feminist olmaya dair ne yapıyorum ki? Ben Şahin'in uydusuyum, onun kulu kölesi gi-biyim âdeta... Kuma olmayı kabul ediyorum ve bu bana çok garip geliyor.

Bundan yüzyıl önce bu topraklarda yaşanmış şeyler bunlar. Duyduk, okuduk, anlatanları dinledik. Ama şimdi, şu anda, Ceren bildiğin beni kendine kuma olarak alıyor ve ben de ko-şarak gitmek istiyorum.

İkimizin tartıştığı tek konu, Şahin'in bu durumu kabul edip etmeyeceği...

Of... dedim içimden. Ceren'se sesli bir şekilde güldü.

"Çok garip bir durumun içinden geçiyoruz, değil mi? Doluya koysan almıyor, boşa koysan dolmuyor...Haksız mı-yım?" dedi gülerek.

"Aynen öyle, Ceren... İçimde konuştuğumuz her şeyi tekrar tekrar ölçüp biçiyorum. Ama benden istediğin şey, seni gerçekten çok yaralayacak. Ve ben... senin kadar iyi bir

kadına, senin gibi güzel kalpli bir insana bu kötülüğü yapmam.

Ceren, bu hayatta Şahin benim sevdiğim tek adam. Ölünceye kadar da ondan başkası olmayacak benim için. Ama ben nasıl senin üzerine basarak, kalbini çiğneyerek Şahin'le mutlu olayım Allah aşkına? Sen ağlarken ben nasıl güleyim?

Ne bileyim... Keşke seni tanımasaydım. Keşke bugün buraya hiç gelmeseydin. İnan, her şey çok daha kolay olurdu benim için. Ama şimdi... senin o tertemiz enerjinle tanıştıktan sonra, senin de en az benim kadar sevdalı olduğunu gördükten sonra... nasıl yapayım ben böyle bir şeyi bilmiyorum. Ve ne olursa olsun, ben Şahin'in bunu kabul etmeyeceğini düşünüyorum.

Allah aşkına, bence kendimizi toparlayalım artık. Bugün burada konuştuklarımızı unutalım. Sen çocuğuna kanalize ol, ben kendi çocuğuma... Sen de ben de çocuklarımıza adayalım kendimizi. Sen bir şekilde Şahin'le yeniden mutlu olmanın yollarını araştır, bul. Çünkü bu hikâyede fedakârlık yapması gereken kişi sen değilsin. Bu hikâyede fedakârlığı ben yapmalıyım.

Ve Şahin... sen bu hikâyenin mazlumasın," dedim.

Az önce karşılıklı kahkaha atan iki kadın değilmişiz gibi, şimdi karşılıklı gözyaşı dökmeye başlamıştık. Birbirimizi teselli ediyorduk, çok komik bir şekilde.

Acaba şu an içimizde aklıselim birisi olsaydı... Ne bileyim, can dostum yanımda olsaydı ne derdi acaba bize, diye düşündüm. Çünkü ben bir türlü aklımı başıma toplayamıyordum. Ve gördüğüm kadarıyla Ceren de benden farksızdı. Bence o da kalbiyle hareket ediyordu; mantığıyla hareket ediyormuş gibi görünse de...

O kadar çok seviyordu ki Şahin'i... Onunla mutsuz olmasındansa benimle mutlu olmasını yeğliyordu. Ve ben kıyamıyordum işte ona, anlıyor musun Sevgili Okur? Kıyamıyordum.

Ben o kadar alışkınım ki insanların bana kıymasına, beni düşünmemesine, beni umursamamasına... Ama şimdi beni önemseyen, bana değer verdiğini açıkça gösteren bir kadının üstüne basıp geçmek bana doğru gelmiyordu.

Tam da böyle... Bilmem kaçınıcı kez aynı düşünceleri tekrar ederken Ceren derin bir nefes aldı. Gözyaşlarını sildi ve bu kez tane tane ama daha sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Bak Gülşah. Benim meselem sen değilsin. Benim meselem Şahin. Sen mutsuz oluyorsun diye değil, Şahin mutsuz oluyor diye ben buradayım. Ve sana çok açık ve net bir şekilde anlattım. Ben, aklında başka bir kadın olan bir adamın iyi bir baba olacağına inanmıyorum. Böyle bir adamın büyüttüğü çocukların da mutlu olabileceğine inanmıyorum. Ama eğer seninle olursa en azından mutlu bir adam olacağı için mutlu bir baba olacak. Ben böyle düşünüyorum.

Sana bir şey söyleyeyim mi Gülşah? Belki bu söylediklerim sana acımasız gelecek ama ben, erkeklerin aşkının bizimki gibi olduğuna inanmıyorum. Belki de Şahin, sen onun kara sevdası olarak kaldığında seni hiç unutamayacak. Belki de ben, aradan çekildiğimde ve bir engel kalmadığında, siz aslında sandığınız kadar büyük bir aşk yaşamadığınızı fark edeceksiniz. Açıkçası bu ihtimali de düşünüyorum.

Ben ve bebeğim, sizin aranızdaki engel olduğumuz süreçte bu aşk kalplerinizde büyüyecek. Ama belki de arada hiçbir engel kalmadığında, o aşkın aslında ne kadar eksik olduğunu anlayacaksınız.

Belki sana çok çıkarıcı, belki de hesaplı kitaplı geliyordur bu yaklaşımım. Ama Allah'ın bildiğini senden gizleyecek değilim. Belki de zaman beni haklı çıkaracak. Ve siz, arada hiçbir engel olmadığında bu aşkı yaşarken, birbirinize yetmediğinizi fark edeceksiniz.

Çünkü şunu da düşünüyorum Gülşah... Eğer sizin aranızda gerçekten büyük bir aşk olsaydı siz zaten hiç ayrılmazdınız.

Ne sen, her ne sebeple olursa olsun, başka biriyle evlenirdin...
Ne de Şahin, senin başka biriyle evlenmene sebep olacak kadar
seni yalnız bırakırdı, terk ederdi. Sebep ne olursa olsun, sizin
aranızda güçlü bir bağ olsaydı, ben olmazdım.

Ve şimdi, her şey yolundayken gelip sizi ayırmışım gibi, bu
hikâyenin bir Leyla ile Mecnun'a, bir Romeo ile Juliet'e dönüş-
mesini istemiyorum."

Bir çırpıda söyledi bunları. Ve artık gözlerinde ne sevgi var-
dı ne şefkat ne merhamet... Çok kararlı, çok kendinden emin
ve oldukça sert görünüyordu.

Bunları duymayı beklemiyordum Ceren'den. Az önceki
enerjisinden eser yoktu. Bakışları sertleşmiş, ses tonu bile de-
ğişmişti.

İçten içe, aşkımızla ilgili söylediği sözlere kızmaya başladı-
ğımı hissediyordum. Çünkü en nihayetinde, iki kişi arasında
yaşanan şey, başkaları tarafından çok da tahmin edilemez bir
şeydi bence.

Dışarıdan bakıldığında, "Sen Şahin'i sevseydin, başkasıyla
evlenip çocuk yapmazdın" demek çok kolaycı bir yaklaşımdı.
Çok düz bir mantıktı.

Bazı şeyleri anlatamıyor olmak, bazı şeylerin detayını payla-
şamıyor olmak, onları yüzeysel kararlar gibi algılayabilir muha-
tabına... ya da bunu duyan, okuyan insanlara. Ama benim için,
hayatımın en kötü günlerine adım atmama sebep olan o evlilik
kararını vermek öyle kolay değildi. Allah, düşmanıma bile o ka-
rarı vermek zorunda kaldığı bir süreci yaşamak nasip etmesin.

Bunları Ceren'le paylaşısam mı, diye düşündüm ama bunun
anlamsız olduğunu fark ettim.

Hadi beni boş ver de... Şahin'le ilgili söylediği kısımlarda
haklı olabilir mi acaba duygusu... İşte buydu, bence beni bu
kadar kızdıran.

Yani, Ceren'e göre Şahin benimle özgürce birlikte olabildi-
ğinde, benden hevesini alacak ve karısına, yuvasına, çocuğuna

daha mutlu bir şekilde mi dönecekti? Bunu mu söylemek istiyordu?

"Sana katılmıyorum," demekle yetindim sadece.

Benim de ses tonumun, bakışlarımın, hislerimin dakikalar içerisinde bu kadar değişmiş olabilmesine hayret ediyordum içten içe.

"Katılmamanı anlıyorum. Hak da veriyorum. Belki de zaman seni haklı çıkaracak, bunu da bilmiyorum. Ama şunu çok iyi biliyorum ki, insan yaşayamadığını kafasında çok büyütüyor. O yüzden açıkçası benim kaybedeceğim bir şey yok. Bunu bir meydan okuma olarak görme, sana rest çektiğim bir an olarak da görme. Ben her şeyi ölçüp, tartıp, biçip düşünerek konuşmaya çalışıyorum. Sen her ne kadar benim bu kararımın, buraya gelip seninle konuşmamın ya da söylediğim şeylerin duygusallıkla verilmiş kararlar olduğunu düşünsen de ben aslında bu kararın mantıklı bir yönü olduğunu da düşünüyorum.

Çünkü Gülşah, her ne olursa olsun, benim kaybedecek bir şeyim yok. Şahin benden boşanıp hiçbir şekilde seninle evlenmeyecek. Bunun, benimle ilgisi yok. Sakın bunu kadınlık gururumu kurtarmak adına söylediğim sözler zannetme. Yani Şahin benimle değil, herhangi biriyle evlenmiş olsaydı da... Eğer o kadından çocuğu varsa, onu boşamazdı. Kanun önünde, sonsuza kadar -ya da en azından çocuğu büyüyene kadar- evli kalmaya devam ederdi.

Buraların kanunu bu... Bırak Şahin'i, herhangi bir erkek için bile bu durum geçerli. Buralarda, çocuğunun olduğu kadını boşamak diye bir şey yok.

Görmüyor musun? Birden fazla karısı olan adamlar var ve hiçbirinin karısı, maddi olarak onlara bağımlı olmasa bile yine de boşanmıyorlar.

Yani bu senin çok anlamamı beklediğim bir şey değil. Ben de başka bir yerden köklenseydim yeryüzüne, başka bir bölgenin

insanı olsaydım anlayamayabilirdim. Ama buralarda böyle iş-
liyor bu işler.

O yüzden benim kaybedeceğim bir şey yok, dediğim gibi.
Yani... Sen Şahin'in hayatında ha olmuşsun, ha olmamışsın. Ben
her türlü onun sadece kâğıt üstünde karısı olarak kalacağım."

Bozuk plak gibi saatlerdir aynı konuşmaları yapıyorduk ve
artık içten içe sıkılmaya başladığımı hissettim. Yani bu konu
nereye bağlanabilirdi ki?

Hem ikimizin de enerjisi değişmeye başlamıştı ve ben ne
olursa olsun Ceren'e saygısızlık etmek, onu kıracak ya da üze-
cek bir şey söylemek istemiyordum.

Sadece söylediği bir şeye takılmıştım:

Şahin gerçekten hevesini alınca beni bırakacak mıydı?

Bunu düşünüyordum.

Bu hisler içerisinde, artık ikimizin de aşırı derecede yorul-
duğunu bilerek, "Akşam yemeği yiyelim istersen," dedim.

Ama Ceren, "Yok artık, benim kalkmam gerekiyor. Beni
dinlediğin için teşekkür ederim. Sen düşün, taşın," dedi.

Ve ben kollarımı sarılmak için açmışken, bana sarılmadan,
geldiği gibi sessizce çıkıp gitti.

O gittikten sonra, uzunca bir süre koltukta oturup geçirdi-
ğimiz günü, her sahnesiyle tekrar tekrar yaşamaya devam et-
tim zihnimde. Sahneleri ileri geri sararak, bazı şeylerin inanıl-
maz derecede absürt olduğu gerçeğini bininci kez düşündüm.

Kızım çoktan uyumuştur, diye düşündüm.

Ve şu an kafam hiçbir şeyi kaldıramayacağından, onu
Hatice Anne'den almayı bir şeyler atıştırdım, ardından ılık bir
duş alıp yatağıma uzandım.

Ne yapmalıydım? Ne yaparsam doğru olurdu?

Acaba Ceren'in söylediklerini tamamen kafamdan uzaklaş-
tırıp hayatıma devam mı etmeliydim?

Buralardan çekip gitmeli miydim?

Yoksa Şahin'le kendime bir şans mı vermeliydim?

En nihayetinde Şahin'i tanıyordum ben. Öyle, "hevesini aldı" diye benden uzak duracak birisi değildi.

Hem hevesini almak ne demek yahu? Ben bir eşya mıyım? Bir süre kullanıldıktan sonra insanın sıkılıp bir kenara kaldıracığı bir oyuncak mıyım? Ben bir mal mıyım?

Ben bir insanım. Duygularım var benim. Ve biz koca bir ömür yaşadık Şahin'le.

Kim ne derse desin... Evet, biz bu yüzyılın Leyla ile Mecnun'u, Romeo ile Juliet'iyiz. Ve bunu kimsenin anlamasını beklemiyorum.

Hem bence, ne olursa olsun Ceren'e ağır geldi konuştuğumuz konu. Yani bir noktada ne kadar olgun, iyi niyetli, temiz enerjili bir kadın olursa olsun... Hiç kimse için, sevdiği adamla ilgili böyle şeyler düşünmek normal değil.

Bir noktada, bence kendisi de Şahin'in bana, benim Şahin'e duyduğum aşkın büyüklüğü karşısında hissettiği çaresizliğin altında ezildi.

Ve nasıl diyeyim... İster istemez, berrak bir su gibi olan aşkımızı bir şekilde bulandırmak istedi. Ya da belki umduğu bu.

Eğer olur da biz, önümüzde hiçbir engel olmadan birbirimize kavuşursak birbirimizden sıkılacağımızı umut ediyordu belki de. Daha doğrusu, Ceren'in beklentisi, Şahin'in benden sıkılıp ona ve çocuğuna, yuvalarına dört elle sarılacağıydı bence.

Ama ben böyle olacağını düşünmüyorum.

Bu düşünceler eşliğinde, sabaha kadar yatağımda dört döndüm. Sabaha karşı uykuya daldığımda birbirinden karışık rüyalar gördüm.

Ve enteresan bir şekilde, Ceren'in söylediklerini kafama o kadar çok takmıştım ki, birbirinden kopuk, başı sonu belli olmayan rüyaların ortak teması hep Şahin'in beni, benden sıkıldığı gerekçesiyle terk etmesiydi. Elimde olmadan bu sözlerden etkilenmiştim belli ki.

Ve bir noktada, kadınlık gururumun yaralandığını hissediyordum. En nihayetinde, Şahin benden önce de hayatına birçok kadının girdiği, kendisine birçok kadının âşık olduğu, çok dikkat çeken, çok beğenilen, çok yakışıklı bir erkekti.

Ha, benden sonra da aynı şekilde hayatına birçok kadın girmişti ama hiçbiri ben olamadı ki bunu en iyi Ceren anlar.

Yani... ben onun için birlikte olduğunda sıkılacağı bir insan olsaydım hayatındaki tek gerçek aşk ben olmazdım. Benden önce ya da benden sonra, muhakkak benim gibi sevdiği biri olurdu.

Eğer ben herhangi bir kadın olsaydım.

Uyanır uyanmaz, yüzümü bile yıkamadan Hatice Anne'nin kapısını çaldım. Ona olanı biteni anlatmak, akıl danışmak istedim ama karışmak, bu konulara dâhil olmak istemiyordu.

O kadar tatlı ve kibar bir şekilde beni durdurdu ki anlatmaya devam edemedim.

Kızımın kahvaltısını yaptırmıştı ve benim kafa karışıklığımı görünce, "Bırak burada kalsın yavrum, sen bir yürüyüş yap. Biraz kendinle baş başa kal, düşün, taşın," dedi.

Bir saat kızımınla oynadıktan sonra bir şeyler atıştırıp Hatice Anne'nin önerdiği gibi yürüyüşe çıktım.

Kızımdan ve Hatice Anne'den başka kimsemin olmadığı bu Diyarbakır sokaklarında, bilmem kaçınıcı kez, çaresizlik içinde yürüyordum.

Her şey ne kadar karışıktı. Hayatım, ben onu düzene sokmaya çalıştıkça daha da karışan, çıkış yolunu bulamadığım bir labirent gibiydi.

Ceren'in söylediklerini unutmaya karar verdim.

Çünkü mantıksızdı. Çünkü anlamsızdı. Yapılabilir bir şey değildi.

Ben gidip Şahin'e "Ben senin metresin olmak istiyorum," mu diyecektim? Ne diyecektim? Bu, beni gerçekten çok küçük düşürecek bir istek olurdu.

En nihayetinde, kendimle yaptığım uzun bir sohbet sonucunda, elimde bu kararla döndüm eve.

Telefonu elime aldım, can dostumun numarasına baktım.

Engelini kaldırırsam... Olanı biteni anlatsam... Biraz kendimle baş başa kalmak istediğim için ondan uzak durduğumu açıklasam... Ve bana bir akıl vermesini istesem, nasıl olurdu acaba?

Beni yargılamazdı ama söyleyeceği şeyi de -onu çok iyi tanıdığım için- biliyordum:

"Gülşah, bırak artık Şahin'i. Bırak artık kendini heder etmeyi. Hayatına odaklan. Kızına odaklan. Gel, yeni bir hayata başlayalım. Bu yaşadıklarınızın üzerine mutlu olamazsınız."

Bunları söyleyeceğinden çok emindim.

Kim olsa aynı şeyleri söylerdi.

Yani şu yaşadığımız durumda, farklı bir şey söyleyebilecek tek kişi benim saçma sapan zihnimdi. Daha doğrusu... geri zekâlı kalbim.

Kendimle biraz daha baş başa kaldıktan sonra kızıma güzel bir akşam yemeği hazırlayıp onu Hatice Anne'den alıp evimize getirdim. Saatlerce oyun oynadık. Akşam yemeğini yedirdim, yıkadım, uyuttum... Ve onunla geçirdiğim vakitlerde, kafamdaki takıntılı düşüncelerden uzaklaşabildim.

Ama kızım uyuduktan sonra birbirinin zıddı düşünceler beynimden çıkıp cisimleşti... Bedenlendi ve her bir koltuğa oturdu sanki.

Kafamın içindeki seslerden biri diyordu ki:

Bak Gülşah, sen Şahin'in hayatında hep duyguları tarafından yönetilen, önce yapıp sonra düşünen, çok olgun kararlar veremeyen, mantıklı davranamayan bir kız oldun. Hep onun peşinde savruldu. Onun aşkı seni nereye götürürse oraya gittin. Ne zaman ki sen sağlıklı sınırlar çizmeye başladın, hayır demeye başladın; Şahin tarafından daha fazla önemsenen, daha görünür bir insan oldun. Sakın gidip de Şahin'e 'Ben senin hayatındaki ikinci kadın olmaya razıyım' deme. Bu, sadece seni biraz daha küçük düşürür onun gözündeki.

Koltuğun diğer ucundaki ikinci ses ise şöyle diyordu:

Gülşah, Şahin'le karısının senin evine geldiğini ve aranızda geçen konuşmayı paylaşman gerekiyor. Şahin bilsin ve kararı o versin. Bırak, onun adına karar verme.

Ve diğer bir ses ise... Tam olarak klasik Gülşah'ın içindeki bütün sesleri susturabilecek kadar güçlü olan kalbinin sesiydi. Ve şöyle söylüyordu çığlık çığlığa:

Bak Gülşah, bu hayat sana nerede ve ne zaman adil davrandı?

Düşün çocukluğunu, düşün ergenliğini, düşün ilk gençlik yıllarını... Hayatını düşün.

Sen hayata Ceren olarak gelmedin. Seni özlemle, sevgiyle, şefkatle bekleyen, büyüten ebeveynlerin olmadı.

Sen bu hayata Şahin olarak da gelmedin.

Seni önemseyen, fikirlerine değer veren bir ailenin çocuğu olmadın.

Sen hep, ancak annenin babanın kafasının içindeki tasarıma uygun davrandığında değer gören, duyulan bir çocuk oldun.

Allah aşkına, Şahin seni bugün mü tanıdı?
Şu saatten sonra Şahin'le ilişkisinde olgun davransan ne olur, davranmasan ne olur? Senin kaybedecek neyin var?
Ceren'in kaybedecek bir şeyi yoksa, senin de kaybedecek hiçbir şeyin yok.

Duygularını dinle.
Aşkın peşinden buralara kadar geldin. Sen bu aşk için çok büyük bedeller ödedin.

Ölümün kıyısından döndün. Ölümüne kafa attın be kızım. Yavrunla bu şehirde sıfırdan bir hayata başladın.

Ve karısı kendi ağzıyla söylüyor artık aralarında hiçbir şey olmayacağını... Onların sadece kâğıt üzerinde karı koca olduklarını... Birlikte çocuklarını büyütmek dışında ortak bir kaderleri olamayacağını kadın sana saatlerce anlattı.

Yani senin yaptığın şeyde herhangi bir suç yok, ayıp yok, günah yok.
Hani çok amiyane tabirle; alan razı, veren razı...

Neyi dert ediyorsun sen?

Sürekli bir karara varıyor, sonra o kararın doğru bir karar olmadığını fark edip vazgeçiyordum. En sonunda, hayatımda her zaman bir abla şefkatiyle, bir üst akıl olarak gördüğüm can dostumu aramaya karar verdim. Engelini kaldırdım ve numarasını tuşladım. Hemen açtı. Büyük bir heyecanla iyi olup olmadığını sorguladı. Ben de onu neden engellediğimi, kendimle biraz baş başa kalmak istediğim için böyle bir şey yaptığımı anlatmaya çalışırken, beni sakince durdurdu ve:

"Önemli değil Gülşah, herkesin hayatında böyle dönemler olabilir. Bana herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi, şefkatle.

Onun bu olgun, kapsayıcı, dostane ve anaç tavrı beni her zaman çok duygulandırıyor. Yine gözlerim doldu. Çok yaramazlık yaptığında annesi kızmasın diye, daha annesi ağzını bile açmadan hüngür hüngür ağlamaya başlayan çocuklar vardır ya... Tıpkı onlar gibi, bağıra bağıra ağlamaya başladım.

Telefonun ucundaki can dostum, heyecanla ve panikle ne yapacağını bilemez bir hâlde beni yatıştırmaya çalıştı ama ben o esnada ağlaya ağlaya bütün olanları anlattım. Her şeyi... Hiçbir ayrıntıyı gizlemeden onunla paylaştım. Ve o, büyük bir sabırla beni dinledi.

Saatler süren konuşmamın sonunda, duydukları karşısında neler söyleyeceğini adım gibi bilsem de söylediklerimin onda oluşturduğu tepkiyi ölçebilmek için sustum bir süre. O da sustu. Hiçbir şey söylemiyordu. Muhtemelen artık bana söyleyecek bir sözü kalmadığından, anlattıklarımın şokuyla kadıncağız olduğu yerde bayılmıştı galiba. Yoksa bu kadar uzun süre sessiz kalmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Orada mısın?"

"Yoksa bayıldın mı anlattıklarımın ağırlığı karşısında?" dedim, gülerek.

O da güldü.

"Bayılmadım ama ufak çaplı bir kalp krizi geçirmedim dersem yalan olur," dedi. "Gülşah, bir işler çevirdiğini tahmin ediyordum ama bu kadarını ben bile hayal edemedim. Hele ki şu son anlattıkların... Şahin'in karısıyla aranızda geçen konuşma... Bence bir insanın çıplak akılla algılayabileceği bir şey değil. Siz hangi boyutta yaşıyorsunuz?" diye devam etti.

Gülmeme, gülerek karşılık veriyor, "Gerçekten söyleyecek bir şey bulamıyorum," diyordu.

Aslında her ne kadar gülse de bu tepkilerini çok iyi biliyordum. Söyleyecek bir şey bulamadığı için attığı o kahkahalar, çaresizlik kahkahalarıydı. Tıpkı benim kahkahalarım gibi.

Bir süre karşılıklı gülüştükten sonra derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. Şimdi ciddi konuşmaya başlayacaktı. Bu nefes ve boğaz temizleme seansından sonra her zaman ciddi bir şeyler söylerdi çünkü.

"Gülşah," dedi, tam da beklediğim o ses tonuyla. "Sana saygısızlık etmek, kararlarını sorgulamak, akıl vermek değil niyetim.

Naçizane bir dost tavsiyesi olarak söylüyorum; ki sen benden bunu istediğin için bu konu hakkında yorum yapıyorum.

Bence senin, Şahin'le, yani sizin birbirinizle bir geleceğiniz olamaz... Olmamalı. Evlenmiş, çocuğu olacak yakında. Sence ne olabilir ki artık aranızda? Hem kendisi de söylemiş karısı da... Şahin boşanmayacak karısından. Sen Şahin'in hayatında ki ikinci kadın olarak mı yaşayacaksın?"

Biraz duraksadı. Sonra daha alçak bir sesle ekledi:

"Hem sana bir şey söyleyeyim mi? Ben Ceren'le ilgili sezgisel olarak çok iyi şeyler hissetmiyorum. Ne bileyim, nasıl söylesem... Güven vermedi bana. Ki ben onu da anlayabiliyorum. Yaşadığı şey çok zor Gülşah. Senin yaşadığın şey de çok zor. Hanginizinki daha kolay, daha zor diye düşünüp duruyorum saatlerdir. İnan bilemedim.

Sadece sezgisel olarak, Ceren'le ilgili iyi hissetmediğimi söylemek istiyorum. Desen ki 'Böyle hissetmene sebep olan şey ne?' İnan buna asla mantıklı bir açıklama yapamam. Sadece bir his.

Belki yanılıyorumdur ama... Allah aşkına, hangi kadın böyle bir şey ister ki? Ki sonrasında söylediklerin de hislerimi doğrular nitelikte. Yani sanki sizin bir araya gelmeniz... Toplum önünde ve bence senin içten içe, kendi kalbinde kendini daha da değersiz hissetmene yol açacak bir şey. Bir kadın kendini değersiz hissederken... hayatındaki erkek de bu enerjiye bir noktada uyumlanır, Gülşah. Gerçekten, yani... sana da yakışmaz. Üstelik evli, çocuğu olan bir adamla imam nikâhlı bir birliktelik...

İnan bana, senin hayatında hiçbir erkek olmasa da... değersizsin."

Eveledi geveledi. Evet, geveledi diyorum çünkü söylediklerine sinirleniyordum.

Kendisi herkese çok kolay güvenen bir insan olmasına, insanların hep iyi niyetli olduğunu düşünmesine ve defalarca

kandırılmasına rağmen... konu ben olduğumda sanki ben beş yaşında bir çocuğum da kendisi annemmiş gibi bir tavır takınmasına bazen dayanamıyordum.

Ne bileyim işte... Ne söyleyeceğini biliyordum ama bunları duymak istemiyordum.

Gülşah, git aşkını doya doya yaşa. Bak karısı gelmiş, kendi ağzıyla sana "bir arada olun" demiş. Yani senlik bir durum yok deyip beni yüreklendirmesini bekliyordum.

Aslında bunu yapmayacağını içten içe biliyordum... ama ne bileyim işte... İnsan birinden "Hadi kızım, git aşkını yaşa doya doya" demesini bekliyor. Ve bunu demeyince de ister istemez kırılıyor. Hem kendine hem ona.

Söylediklerinin üzerimdeki etkisini görmek ister gibi sustu.

Sonra "Sen ne düşünüyorsun? Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "En nihayetinde ben ne dersem diyeyim, nasıl düşünürsem düşüneyim... bu hayat senin. Ve kendinle ilgili en doğru kararı sen verirsin."

Aslında içten içe ona kırıldığımı, kızdığımı çok iyi biliyordu. Ve ne söylerse söylesin, sonunda yine kendi bildiğini okuyacağımı da.

Ama galiba beni korumak istediği için yine de doğru bildiğini söylemeden edemiyordu.

Sesinde yargı yoktu. Sesinde cezalandıran bir ton yoktu.

Ama bazen bu kadar doğrucu Davut olmasına gerek yok diye düşünüyorum. Her zaman her yerde doğruyu söylemesi de gerekmiyor.

İnsan bir kere de olsa yüreğinin sesini dinle, demez mi?

Her zaman mantık kumkumalığı yaparak doğru olanı söylemek zorunda mı?

Ne var sanki... bir kere de duygunun, aşkın tarafında olsa?

Sanki onun için aşk çok önemli ama... eğer sonunda ben üzüleceksem, işte o zaman aşk, onun gözünde önemini kaybediyor gibi.

Ve evet... En çok da bu kırıyor insanın içini.

Ben acı çekmeye razıyım yeter ki Şahin sevmeye devam etsin beni.

Söylediklerinin duymak istediklerim olmadığını bildiğinden, beni üzmemek için ses tonunu biraz daha yumuşatarak konuşmayı sürdürdü:

"Gülşah, biliyorum, söylediklerim seni kızdırıyor. Ama yemin ederim, tek derdim seni korumak. Mutlu olmanı istiyorum. Sen yeterince acı çektin. Kendini daha fazla acı çekeceğin durumların içine sokmana göz yumamam, yummak istemiyorum. Kızınla mutlu olmayı hak ediyorsun. Yepyeni bir hayata, sıfırdan başlamayı hak ediyorsun. Güzel günler görmeyi hak ediyorsun.

Ama bu yola girersen... Ben senin uzun vadede mutlu olacağını düşünmüyorum. Ve içten içe, Ceren'in bu konuşmayı gerçekten de en nihayetinde kendi çıkarı için yaptığını hissediyorum. Gülşah, sen ne karar verirsen ver, ben her zaman senin mutlu olmanı isterim. Ama şunu da söylemeden geçemeyeceğim: Her ne olursa olsun, ağlayan bir kadının gözyaşları üzerine mutlu bir yuva kurulamaz.

Bu çok karmaşık bir durum. Çok zor bir durum. İçinden çıkılamayacak kadar seni karanlığa gömebilecek bir durum. Ama en nihayetinde bu hayat senin. Sen yetişkin bir kadınsın. Ne olur, fevri bir karar verme. Ve... ne olur beni bir daha engelleme. Seni merak ediyorum. Tamam, konuşmak istemezsen aradığımda açma. Ama en azından 'iyiyim' diye bir mesaj at. Orada, aramızda bu kadar kilometre varken iyi misin, kötü müsün, başına bir şey mi geldi diye düşünüyorum.

Ve senden ricam, lütfen terapistinle konuş bu konuyu. Bu kararı bir de onunla irdele. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Konuşmanın sonlarına doğru ses tonunun değiştiğini, ağlamaya başladığını fark ettim.

Biliyorum... Benim için üzülüyordu. Beni korumaya çalışıyordu. Yanlış bir karar verdiğimde düşeceğim kuyulardan beni çıkarmaya çalıştığı için bu konuşmayı yapıyordu.

Ama ben bunları duymak istemiyordum.

Ben sadece ve sadece Şahin'i istiyordum.

Ve bunun bedeli her ne olursa olsun, ödemeye hazırdım.

Can dostumun iyi niyetli de olsa konuşmasından gerçekten sıkıldığımı fark ettim. Daha fazla uzatmayarak vedalaştım.

Ne kadar tembihlerse tembihlesin, onu yine engelledim.

Birkaç gün daha kendimle baş başa kalıp düşündüm. Sonrasında terapistimi arayıp ondan bir görüşme talep ettim ve bu konuyu uzun uzadıya onunla konuştum.

Hani terapistler danışanlarına akıl vermezdi? Hani psikologlar danışanlarının hayatına yargılamadan eşlik ederdi?

Bilmiyorum ama benimki öyle biri değil.

Bildiğin bana yaptığım şeylerin büyük bedelleri olabileceğinden bahsetti. Yapmayı düşündüğüm şeyin hayatımda uzun vadede bana zarar verebileceğini söyledi. Mesleki ilkelerini, etik sınırlarını çiğneyerek bana akıl verdi.

Ve ben, tıpkı can dostuma sinirlendiğim gibi ona da sinirlenmeye başladım.

"Sen iyi bir psikolog değilsin," dedim. "Eğer olsaydın, bana akıl vermek yerine yargısızca dinler, ne yaşadığımı anlamaya çalışırdın."

Kendini ifade etmeye çalıştı. Aslında yargısızca dinlediğini, tavsiye vermediğini, sadece bu tarz kriz anlarında insanların kararlarını artısıyla eksisiyle tartamayabileceğini, bu yüzden böyle konuştuğunu söyledi.

Ama ben... ondan da tıpkı can dostumdan sıkıldığım gibi sıkılmaya başladığımı hissettim.

Seans sonunda, bu konuyu konuşmaya devam etmek için yakın tarihe yeni bir randevu verse de, "He he, tamam," diyip bir daha onunla hiç görüşmemek üzere telefonu kapattım.

Ve ben...

Kararsızlığın, daha doğrusu verdiğim kararın arkasında duramayışımın içine düştüğüm o derin sessizliğe gömüldüm.

Birkaç gün boyunca sessiz kaldım.

Can dostum olduğumu düşündüğüm yabancı bir numara tarafından ısrarla aranınca onu da engelledim.

Ve gerçekten, kendi kalbimin sesini net bir şekilde duyabildiğim o birkaç günlük sessizliğin sonunda...

Şahin'e ulaşmaya karar verdim.

"En kötü karar, kararsızlıktan iyidir," derler ya... Gerçekten de öyleymiş.

Karar vermenin huzuruyla, günler sonra ilk kez rahat ve dinlendirici bir uyku çektim.

Uyandığımda, verdiğim kararı artık uygulamaya geçmem gerektiğini biliyordum.

Ama nasıl uygulayacağımı... bilmiyordum.

Hayatımın ne bundan önceki kısmında ne de bundan sonraki kısmında ben hiç böyle bir insan olmamıştım. Nasıl böyle şeyler yapabilirdim?

Sanırım benim de içimde, varlığını hep dışarıda sandığım o kötülükten küçük bir parça vardı.

Şimdi geriye dönüp baktığımda *ben tüm bunları nasıl yaptım* dediğim olaylar zincirini o gün orada başlatıyorum.

Kötülük diyorum da... Yaptıklarımın kaç, bana yapılanların yanında gerçekten kötülük sayılır, bilmiyorum.

Hani beş yaşında bir çocuk, sümüğünü duvara sürünce anesine yakalanır da kendini çok büyük bir suç işlemiş sanır ya... Benimki de o hesap.

Allah aşkına...

Bir dinleyin ne yaşadım, ne gördüm...

Ondan sonra karar verin, hâlâ yaptıklarına "kötülük" diyebilecek misiniz?

Şimdi önümde bir yol vardı.

Ne yapmalıydım? Harekete geçmeli miydim? Şahin'e ulaşmalı mıydım?

Yoksa Ceren'in söylediklerini unutup hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam mı etmeliydim?

Aslında kararımı çoktan vermiştim; evet, harekete geçecektim. Ama önce... Ceren'in doğurmasını bekleyecektim.

Çünkü doğuma bu kadar az kalmışken atacağım her adım bana da ona da büyük bir vicdan yükü olacağını biliyordum. Önce o bebeği sağ salim kucağına almalıydı.

Hem belki Şahin'in de biraz kafası dağılır, biraz rahatlar... diye düşünüyordum.

Ve beklemeye başladım.

O bekleyişte, her sabah yeni bir planla uyanıyordum. Öğlene varmadan o planı çöpe atıyor, akşam başka bir fikre sarılıyordum.

Günler birbirini kovalıyordu.

Sonra bir haber geldi. Hatice Anne'den öğrendim. Ceren doğurmuştu. Sağlıklı bir doğumdu. Nur topu gibi bir kızları olmuştu.

İçimde tarifsiz bir sızı ama aynı zamanda bir rahatlama vardı.

Biraz daha beklemeliyim, diyordum. Şahin'in kızıyla doya doya vakit geçirmesine, beni özlemesine, içinde bir şeylerin netleşmesine izin vermeliydim.

Ve günler geçti.

Geçti diyorum ama... nasıl geçti, anlatamam.

Her gün biraz daha sabrımın sınırlarını zorluyordum. Ama bekliyordum.

Ta ki o güne dek...

Ben her sabah başka bir planla uyanırken kader çoktan ağlarını örmüştü. Ben bir yol ararken o zaten yolu hazırlamıştı.

Ve sonra bir anda...

Hiç hesapta yokken, hiç ummadığım bir yerde, göz göze geldik Şahin'le.

Görünürde her zamanki gibi bir sabahtı. Kızımı okula bırakmış, eve dönmüştüm. Her zaman yaptığım gibi.

Kapımın aralık olduğunu fark ettiğimde kendi kendime, "Gülşah, ya bu kadar da dalgın olamazsın. Kapıyı açık bırakıp gidemezsin," deyip söylenmeye başladım.

Kapıyı kapatıp içeri girdim. Mutfığa yönelip bir bardak su içtim.

Tam o anda tüylerimi diken diken edecek bir kıpırtı duydum salondan.

Biri vardı.

Acaba kedi mi, fare mi girmişti?

Ben kapıyı açık bırakınca salona kadar girdiler herhalde, diye düşünmeye başladım.

O kadar uzak bir ihtimaldi ki yaşadığım şey. Kırk yıl düşünsem, aklımın ucundan geçmezdi. O kadar beklemediğim bir anda yakalanmıştım ki...

Derin bir nefes aldım. Salona doğru yürümeye başladım.

Kedi ise çıkaracaktım, fare ise muhtemelen çığlık atacaktım.

Ama ne kedi ne fareydi, salonda beni bekleyen...

Uzun boylu, esmer, sert bakışlı, yaşlı bir adam duruyordu salonun ortasında.

O an... Korkudan ayaklarımın bağının çözüldüğünü, tir tir titrediğimi fark ettim.

Kapıya doğru kaçmaya yeltenmişken, "Dur," dedi Davudi sesiyle. "Dur ve geç otur şu koltuğa. Seninle konuşmam

Kızımı okula bırakmış, dalgın bir şekilde yürürken, önce kokusunu duydum. O tanıdık, içimi sıcacık saran o koku...

Burnumun bana oynadığı eski bir oyun zannettim önce. Ama sezgisel olarak yanılmadığımı da biliyordum.

Kalbim, onu zihnimden önce tanımıştı yine.

Hızlıca etrafa baktım.

Ve göz göze geldik.

Okulun önünde ne işi vardı acaba? Beni mi bekliyordu?

O an bedenime sığamadım. Derin bir nefes aldım, gözlerimi ondan kaçırdım. Ve hiçbir şey olmamış gibi, diğer tarafa doğru yürümeye başladım.

Seslendi.

Adımı en güzel söyleyen kişi...

Dönüp baktığımda bana doğru yürümeye başladığını gördüm.

Gözlerinde yıllar vardı. Yarım kalmışlıklar, sorular, kabul lenemediğimiz kaderimizin cam kırıkları...

"Biraz konuşalım mı?" dedi.

Beklediğim fırsat, kendi ayaklarıyla bana gelmişti.

"Olur," dedim.

Ön koltuğa değil, arka tarafa geçtim.

Bir kafeye gittik.

Şehrin telaşından uzak, yaşlı bir çınarın gölgesine kurulmuş küçük bir masaya oturduk.

Ağaç dallarının arasından süzülen ışık, yüzümüze dokunmadan önce bin yıllık bir duanın içinden geçiyor gibiydi.

Kuşlar uzaktan bir şeyler fısıldıyor, çaydan çıkan buhar geçmişini hatırlatıyordu.

O masa, bizi koynuna almış, saklamıştı.

Dünya durmuştu. O an, sadece ikimiz vardık.

Havadan sudan konuştuktan sonra bebeğini tebrik ettim. Babalığını tebrik ettim. Çok mutlu olmalarını istediğimi söyledim.

Ceren'le konuştuklarımızdan bahsedip bahsetmemeye karar veremediğim, dakikalar süren bir bocalamanın içindeydim. Sustukça daha çok şey söylüyordum sanki.

Ama hiçbir şey seslendiremedim.

Onu bir şeyler söylemeye itmiş olacak ki sessizliğim, çayından kocaman bir yudum aldı. Gözlerini kaçırmadan, sesi biraz titreyerek ama kararlı bir ifadeyle, "Konuşmamız gereken şeyler var," dedi.

"Gülşah... Nereden başlayacağımı, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Günlerdir bu konuşmayı nasıl yapmam gerektiğini düşünüyorum. Seni incitmek, üzme... Bu hayatta isteyeceğim en son şey. Ama bir orta yol, bir çıkar yol bulamıyorum. Ve bunca düşünmenin sonunda, olanı olduğu gibi anlatmaya karar verdim. Hislerimi anlatayım ben... Karar senin," dedi.

Ben, merakla bakışlarını izlerken başımı hafifçe salladım, Çayımdan bir yudum aldım. Derin bir nefes çekip duyacaklarımı beklemeye başladım.

"Gülşah... Ben senden vazgeçemiyorum. Sensiz olamıyorum. Yapamıyorum. İnan, çok denedim ama olmuyor. Geçmişte yazık ettik birbirimize, kendimize, aşkımıza. Şimdi... Bunca yıldan, bunca yaşanmışlıktan sonra birbirimizi tekrar bulmuşken senden ayrılamam.

Ama sana 'Gel, hayatımdaki ikinci kadın ol' diyemem. Gülşah, benim Ceren'le aramda hiçbir şey yok. O, benim sadece kâğıt üstünde karım. Ama buna inanır mısın, inanmaz mısın, bilmiyorum. Ceren, bir ara seninle konuşacağını söylüyordu. Yaptı mı dediğini, onu da bilmiyorum. Ama sana kızımın üzerine yemin ederim ki, benim Ceren'le ilişkim sadece resmîyetten ibaret.

Tabii ki bunu hemen anlamayı, kabul etmeni de beklemiyorum. Sana 'imam nikâhlı eşim olarak kal' da diyemem. Bizim buralarda... Gerçi sadece buralarda da değil, dünyanın her yerinde böyle şeyler yaşayan insanlar var. Sen de biliyorsundur.

Kadını, erkeği de yok bu işin. Ama ben bunu kendime yakıştıramam. İki ayrı hayatı yaşayamam. Bunu sana da yakıştıramam. Ceren'e de yakıştıramam.

Yani bu, birçok insana normal gelebilir... Ama bana gelmiyor. Ben onu boşayamam. Ama senden de ayrılamam, Gülşah.

Ben orta yol bulamıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Senden yardım istiyorum. Ne olur... Bana bir çıkar yol söyle. Ne yapayım?"

Hani dedim ya, ben kötülükler yaptım diye... İşte o kötülükleri, aslında o gün orada başlattım. Şahin'in söylediklerini sakince dinledikten sonra içimden bir karar verdim. Şahin'e, boşanması gerekmediğini, bu şekilde yaşamaya razı olduğumu söyleyecektim. Sonra da zamanla, yavaş yavaş onu işleyecek; Ceren'le boşanmalarını, benimle evlenmesini sağlayacaktım.

Kendimi çok akıllı sanıyordum ya... Başıma geleceklerden habersiz, kendimce bir şeytanlık yaptım o küçük aklımla.

Utanıla sıkıla konuşmaya çalıştığının farkındaydım. Ve onu daha fazla yormamak için,

"Şahin... Ben yeter ki seninle olayım, her şeye razıyım. Benim için, yanımda sen olduktan sonra hiçbir şeyin, hiçbir sıfatın önemi yok," dedim.

Aslında vardı.

Aslında ben, öyle ikinci kadın olarak yaşamak istemiyordum.

Ama her şeyin bir zamanı var, diyordum kendime.

Onu sonsuza kadar kaybetmektense, bir süre istemediğim bir duruma rıza gösteririm, dedim içimden.

Ve o gün, orada...

Benim için sonun başlangıcı olacak o konuşmayı yapmış oldum.

Beni kınadığınızı, ayıpladığınızı, "Ben olsam asla böyle bir duruma razı olmam," dediğinizi biliyorum.

Çünkü ben de şu an benim yaşadığım durumu yaşayan bir kadına, sizin baktığınız gözle bakardım.

Ama hayat o kadar uzun ki... İnsan, kınadığını yaşamadan ölmezmiş.

O gün, o kafede yaptığımız o konuşmadan sonra, Şahin için iki farklı hayat, benim içinse metreslik günleri başlamış oldu.

Hani Türk filmlerindeki o kötü, yuva yıkan sarışın vardır ya... Kıpırmızı ruj sürer, uzun kırmızı tırnaklarıyla âdeta kötülüğün simgesidir çocuk akıllarımızda.

İşte ben... o kötü sarışın kadın olmuştum.

Her gün, ustalıkla, ince ince Şahin'i işliyordum. Yaşadığım duygunun ağırlığını, bu duyguyla yaşamaya çalışmanın bana ne kadar zor geldiğini usul usul anlatıyordum ona.

Bunu yaptığım için, bana tüm samimiyetiyle kalbini açan o kadına—Ceren'e—haksızlık ettiğimi de düşünüyordum. Ama bir yandan da içten içe o son söylediklerini tekrar ediyordum kafamda: *Ya dediği gibi olursa? Ya yasaklar ortadan kalktığında Şahin benden sıkılırsa ve beni yine terk ederse?*

Ne bileyim işte... Bir hataydı belki yaptığım.

Ama aylar süren uğraşlarımın sonunda Şahin'i, karısından boşanması için ikna ettim. Ve bir akşam, bu konuyu konuşmak üzere benim evimden ayrılıp Ceren'in yanına gitti.

Bu arada...

Tüm bu süreçte Şahin, toptasan bir ya da iki gece benimle kalmıştır. Genelde sadece gündüzleri vakit geçiriyorduk; akşam olunca evine gidiyor, karısı ve çocuğuyla birlikte oluyordu. Ama bu kadarı bana yetmiyordu.

Kızımın büyürken ara sıra eve gelen ve sadece gündüzleri gördüğü bir baba figürü olsun istemiyordum. Tüm bu hislerle ve aylar süren o ince işleyişimin sonunda, Şahin her ne kadar "Asla yapamam. Kâğıt üzerinde onunla evli kalmaya devam etmeliyim," dese de, Ceren'e, ondan boşanmak istediğini söyledi.

Ve Şahin'in yaptığı o konuşmanın ardından, benim için—kendi ellerimle kendimi darağacına sürüklediğim— o günlerin startı verilmiş oldu.

Açıkçası Ceren değil ama babası bu duruma çok büyük bir tepki gösterdi.

Şahin'in aylardır hem benimle hem de kızıyla iki ayrı hayat sürdüğünü biliyordu. Ama ne oldu da boşanma konusu açıldığında bu kadar sinirlendi ve işleri bu raddeye getirdi, inanın ben de bilmiyorum.

Ve şimdi... Hikâyemin bundan sonraki kısmını, size olduğu gibi, hiçbir yorum yapmadan aktarmaya başlıyorum.

gereken konular var. Evladının yanında konuşmak istemediğim için bu konuşmayı şimdi burada yapıyorum."

Derin bir nefes aldı.

"Merak etme, sana zarar vermeyeceğim. Sadece konuşup gideceğim. Ama canımı sıkmadan otur şu koltuğa, ses de çıkartma. Beni dikkatle dinle," dedi.

Yavaş yavaş salona doğru yürürken ayaklarımın beni taşımakta zorlandığını fark ediyordum.

Bu adam kimdi?

Benden ne istiyordu?

Evime nasıl girmişti?

Ya beni öldürürse ya bana zarar verirse?

Düşünmeden edemiyordum.

Ve dahası... Hayatımda ilk kez gördüğüm bu adam, benden ne istiyordu?

O kadar hazırlıksızdım ki yaşadığım âna...

Adamın hırsız olabileceğini bile düşünmüştüm. Ama hırsız neden benimle konuşmak istesindi?

Aslında düşüncelerim çok mantıksızdı. Çünkü babası tarafından hiç korunmamış bir kız çocuğu olarak, bir babanın kızı için neler yapabileceğini bilmiyordum o vakitler.

"Bu, beni ilk ve son görüşün olacak. Ve sadece bir kez konuşacağım seninle. Söyleyeceklerim, hayatının bundan sonraki kısmını derinden etkileyecek. O yüzden sakın sözümü kesme. Konuşma bittiğinde bir karar vereceksin. Bu kararın neticesinde, bütün hayatın değişecek. Dilerim doğru kararı verebilirsin.

Çünkü seni biraz araştırdım. Sen... akıllı bir kız değilsin. Ve sahipsizsin. Seni koruyacak hiç kimse yok.

Sana neler yapsam, nasıl canımı yaksam diye düşündüm önce. Çünkü sen, bu hayatta en çok değer verdiğim insanın canını yaktın. Sana tüm samimiyetiyle kalbini açan, kocasını kendinden çok seven, gözümün nurunu üzmeye kalktın.

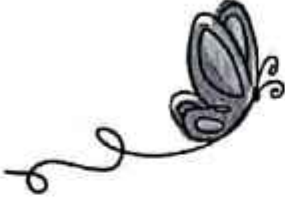
O küçücük aklınla planlar yaptın... Ve benim bütün bu planlarını uygulamana izin vereceğimi zannettin.

Önce, benim kızımın canının yandığı yerde, bir ebeveyn olarak senin de çocuğunun can yangısına şahit olmanı istedim. Kızını birkaç günlüğüne 'misafir edeyim' ve evladının yokluğuyla karşı karşıya kaldığında neler yaşanırmış, sana öğretmek istedim.

Ama sonra... Neyi fark ettim, biliyor musun? Sen o kadar bencil bir kadınsın ki, Evladını bile hiçe sayıyorsun. Aşk sandığın şu şey karşısında.

Ve düşündüm... Sana duyduğum öfkeyi neden ufacık bir çocuğa yönelteyim ki? O sabinin günahı ne? Zaten doğduğu günden beri, 'anne' dediği kadından kaç gün analık görebildi ki? Senin kendine, anneliğine, yavruna zerre kadar saygın olsaydı, zaten evli ve çocuklu bir adamla dost hayatı yaşamazdın.

O yüzden... Eledim bu ihtimali."

Salonunun ortasında dikilip beni tehdit eden o korkunç adam, söylediklerinin tesirini ölçmek ister gibi birkaç saniye susup yüzüme bakıyordu.

Bense... Hüngür hüngür ağlıyordum.

Korkudan ve söylediklerini gerçekleştirme ihtimalinin kalbimde oluşturduğu o ezici ağırlıktan...

"Kes sesini, zırlama! Sen hak etsen de, ben o günahsız küçük çocuğa kıyamam zaten. O yüzden çocuğun da, sen de güvendesiniz, merak etme.

Hoş, arada kızım olmasa... Çocuğuna değil ama, sana kıyabilirdim biliyor musun? Çünkü senin gibi ahlak yoksunu kadınlar, rahat durmazlar. Ben de senin rahat duracağını sanmıyorum.

Ama sen... dua et kızıma. Bugün kılına zarar gelmiyorsa benden yana, Bu, kızım üzülmesin diyedir. Yoksa... Dünyada varlığının ne anlamı var ki? Yokluğunu kim fark etsin?"

Uyuyorum da kâbus görüyorum diye düşündüm önce. Ve gerçek olamayacak kadar korkunç bir ânın içinde olduğumu inkâr etmeye çalışıyordum galiba kendimce.

Ben, yaşadığım korku ve inkâr duyguları arasında gidip gelirken, salonun ortasında dikilmiş, nefret dolu bakışlarla beni izleyen bu adam, konuşmaya devam etti.

Kendinden emin bir şekilde...

"Bana bak! Benim karşımda bu gözyaşlarının hiçbir anlamı yok. Senin gibi kadınları çok iyi tanırım ben. Takarsınız kanca-yı evli, mutlu, namuslu adamlara ve rahat durmazsınız.

Ben... Seni bir daha hiçbir erkeğin yüzüne bakamayacağı bir hâle getirirdim de... Diyorum ya, sen benim o iyi kalpli kızıma dua et!

Ama... Onun için bile susmayacağım şeyler vardır.

Bak bana! Yüzüme bak! Eğme o başını," dedi azarlayarak.

Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda, içim korkuyla doluyordu. Ama... dediğini yapmaktan başka çarem yoktu aslında.

"Bizim buralarda boşanmak yoktur. Benim kızım, senin gibi bir orospu yüzünden evlenmiş, ayrılmış, elinde bir çocukla kalmış bir kadın olamaz.

Sen... Sana verilenle mutlu olmayı beceremedin. Elindekiyle yetinemedin.

Benim o iyi yürekli kızım, kocası mutlu olsun diye sizi bir araya getirmişken, kendi elleriyle, onun senden istediği tek isteğe bile saygı duymadın.

Ne demişti sana? 'Kanun önünde onun karısı ben olacağım.'

Sen ne yaptın? Boşanmaya ikna ettin Şahin'i.

Ki bu... bu topraklarda görülmuş şey değildir!

Şahin... Sen onu bu kadar zorlamamış olsan, asla boşanmaz karısından, çocuğunun anasından. Ama sen bu hayatta payına düşenle yetinemedin.

Şimdi çocuğunu da alacak, Buralardan defolup gideceksin!"

Korkudan tir tir titriyordum.

Bana istediği her şeyi yapabilecek kadar güçlü olan bu adamın karşısında konuşacak cesaretim yoktu.

Asla buralardan gitmeye de niyetim yoktu ama... Kalırsam bana ve kızıma zarar verme ihtimali o kadar büyüktü ki, kalmaya da korkuyordum bir yandan.

Ama... Şahin.

Şahin korurdu beni.

Bu adam ne kadar güçlü olursa olsun, Şahin'den daha güçlü olamazdı.

Şahin muhakkak beni ve kızımı korurdu. Korurdu bizi, değil mi?

Bunlar geçiyordu aklımdan.

Ve sanki aklımı okurcasına, gözlerimin içine baktı:

"Şahin'in seni koruyacağını zannediyorsun, değil mi?" dedi.

Ben, hayretle aklımdan geçenleri nasıl fark ettiğini düşünürken hiçbir şey söylemedim. Onu kızdırmak, bu hayatta isteyeceğim en son şeydi.

Ama işte... Ben, Şahin'in beni koruyacağını... Kızımı koruyacağını biliyordum. Bu adam ne kadar güçlü olursa olsun, ondan daha güçlü olduğunu biliyordum Şahin'in.

Oysa bilmediğim şeyler varmış meğer.

"Şahin'in seni koruyacağını zannediyorsun ya... Şahin değil seni, kendini bile koruyamaz. Zaten senden sonra onunla da konuşacağım. Senin gibi bir pislik yüzünden kan dökcek değilim. Aileleri birbirine düşman edecek değilim. Çünkü bütün bunların sonunda benim kızım da üzülür olanlara.

Hem... Benim yapacaklarımın karşısında Şahin'in eli kolu öyle bir bağlanır ki... Değil seni, kendini bile koruyamaz. O çok sevdiğini söylediğin Şahin var ya... Ona öyle iftiralar atarım ki, Siyasi hükümlü olarak yıllarca gökyüzünü göremeden hapislerde çürür. Kendini aklamaya gücü yetmez.

Ve eğer benim kızım böyle yarı yolda bırakılacaksa... Ben, kızımın boşanmış bir kadın olmasındansa, Kocasını hapiste bir kadın olmasını tercih ederim."

Karşısında korkudan çılgık çılgıca ağlıyor, "Hayır! Hayır! Sakın böyle bir şey yapmayın," diye yalvarıyordum.

Bu adamın söylediklerinin sadece birer tehdit olmadığını biliyordum. Can'ın beni bulmasını sağlayan bu adamın, söylediği her şeyi yapabileceğinin farkındaydım.

Acaba Ceren'den mi yardım istesem? diye düşündüm.

Çaresizlik içinde saçmaladığımı fark edemeyecek kadar kaybolmuştum.

Ceren... bu saatten sonra bana yardım eder miydi?

Etmezdi.

Ben... Kendi ellerimle kendi sonumu hazırlamışken, bana şu an hiç kimse yardım edemezdi.

Buralardan çekip gitsem... Şahin'e hiçbir şey söylemeden... Ama Şahin benim peşime düşerdi, diye düşünüyordum.

Ve o zaman bu adam... Gerçekten de Şahin'e, kendini asla aklayamayacağı bir iftira atar, hapislerde çürümesini sağlardı.

Acıma yoktu bu adamın gözlerinde. Her türlü kötülüğü yapabilecek birine benziyordu.

"Tamam," dedim. "Tamam. Ne olur... bana izin verin. Toparlanıp gideyim buralardan. Ve bir daha... Sonsuza kadar, hiçbir şekilde Şahin'in hayatında olmayacağım. Yemin ederim."

"Sen... Zaten varlığınla o çocuğun hayatında öyle büyük bir yer tuttun ki... Çok iyi yerlere gelebilecek bir dava adamıyken, vekil olup mecliste bizleri temsil edebilecekken, önü açık, pırıl pırıl bir delikanlıyken... Senin yüzünden davasına, anasına, babasına, örfüne, âdetine ve inandığı her şeye rest çekti. Sırt çevirdi. O çocuğun hayatını sen bitirdin.

Ama o kadar bencilsin ki... Ona yaptığın kötülük hiç umurunda bile olmadı.

Şahin de umurumda değil artık. Kendine verdiği zararda da. Ama sizin kararlarınızın sonucunda, benim canım, kanım, kızım...Daha fazla üzülmeyecek.

Ve eğer senin gibi ahlaksız bir kadına zarar vermiyorsam bil ki, bu hem o sabi yavrunun hatırına hem de benim güzel kalpli kızımın hatırınadır.

Çekip gideceksin buralardan. Zaten senden sonra, dediğim gibi Şahin'le de konuşacağım. Onun da cesaretini toplayıp sana sahip çıkacağını hiç zannetmiyorum. Çünkü... her şeyden önce, o da bir baba.

Ve sen... Ne kadar seni sevdiğini sansan da... Kızını bir daha hiç görememe fikri, gökyüzünü bir daha hiç görememe fikrinden bile daha korkunç gelecek ona.

O yüzden pılını pırtını topla.

Bir de iyilik yapacağım sana. Buradan çok uzaklarda kurulu bir düzen bekliyor olacak seni.

Kızınla birlikte orada, yeni bir hayata başlayacaksın. Maddi-manevi hiçbir sıkıntın olmayacak. Kızınla güvenle yaşayacaksın.

Ama bir daha ne Şahin'e ulaşacak, ne de bu topraklara ayak basacaksın. Zaten Şahin'in de yapacaklarım karşısında sana bir daha el uzatmaya cesareti olmayacak."

Bir adres ve hesap numarası yazan o kâğıdı masaya bırakıp çekip gitti evimden.

Ardında bıraktığı sessizlik kulaklarımı sağır ediyordu.

Ayaklarım sanki her birine beşer kiloluk beton dökülmüş gibiydi... Ağırlaşmıştı.

Beni aşağıya, yere, yerin yedi kat dibine çekiyordu sanki.

Söylediklerini yapabilecek biri olduğunu anlayacak kadar tanımışım insanları.

Ama bu kadar kötü kalpli birinin neden bana kurulu bir düzen ve bir banka hesabı bıraktığını anlamakta zorluk çekiyordum.

Şahin'i arasam... Onunla konuşsam, bütün bunları anlatsam... Beni ve kızımı koruyacağını biliyordum. Ama bu adamdan da korkuyordum. Ve Şahin'in başının belaya girmesini istemiyordum.

Derin bir nefes aldım.

Ve ilk iş olarak, kızımı okuldan almam gerektiğini düşündüm.

Neredeyse koşarak okula gittim, yavrumu kucakladığım gibi eve getirdim. Hızlıca karnını doyurup onu uyuttuktan sonra olan biteni anlatmak için Şahin'i aradım.

Ama bilin bakalım ne oldu?

Bu hayatta her şeyin başıma gelebileceğine inanırdım da bunun başıma geleceğine inanmazdım.

Ne olursa olsun...

Evet, tıpkı bir Türk filmindeki gibi, elime para tutuşturup “damadımdan uzak dur” diyecek bir adamın bile hikâyemde yer bulabileceğine inanırdım... Ama Şahin’in korkup benden vazgeçeceğine inanmazdım.

Ki zaten bu ihtimali hiç kondurmadım Şahin’e. *Herhalde telefonu çekmiyor*, diye düşündüm ilk önce...

Ve...

Herhalde telefonu çekmiyordur, diye diye geçirdiğim yirmii-
kinci günün sonunda, hiç beklemediğim bir telefon aldım —
Ceren’dan.

“Gülşah... Sana ne desem, nasıl başlasam konuşmaya bil-
miyorum. Ama... senin bir açıklamayı hak ettiğini düşünüyö-
rum. Babamın sana yaşattığı korku yüzünden senden özür di-
lemek istiyorum öncelikle,” dedi bir çırpıda.

Ben... Ne olduğunu hâlâ anlayamamışken, “Sana anlat-
mam gereken şeyler var. Müsait misin?” diye sordu nazikçe.

Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacakken, “Evet...
müsaitim,” diyebilirdim sadece.

Derin bir nefes aldı:

“Biliyorum... Benden bir telefon beklemiyordun. Ama te-
lefonunu beklediğin kişi... artık ulaşamaz sana. *Ulaşamaz*
sana...” diye yankılandı sesi birkaç defa.

Ceren bunu söylediğinde ayaklarımın bağı çözül-
dü. Gözlerim karardı. Bayılacağımı sandım o an.

Babasının söylediklerini hayata geçirdiğini düşündüm.
Şahin’e iftira atmış, onu içeri tıktırması olmalıydı.

Çünkü... başka bir ihtimalde, Şahin’in bana ulaşmaması
mümkün değildi.

Bence.

“Şahin sana ulaşamaz,” dediğinde o kadar paniklemiş,
üzülmüş ve kendimi kaybetmişim ki...

Çılgık çılgığa ağıyor, “Şahin’e ne oldu? Baban Şahin’e ne
yaptı?” diye Ceren’e bağırarak hesap soruyordum.

Sakinleşmem için bir süre bekledikten sonra, "Gülşah, lütfen sakin ol ve beni dinle," dedi. "Söyleyeceklerimi dikkatle dinlemenı istiyorum. Lütfen.

Öncelikle... Şahin iyi. Hem de çok iyi. Hiçbir sorun yok. Korkma. Babam söylediği hiçbir şeyi yapmadı. Zaten yapamazdı da.

Bu arada... Sana söylediği şeyler ve seninle o konuşmayı yaptığı için senden tekrar çok özür dilerim.

İnan bana asla sana ya da kızına zarar vermez. Sana yemin ederim, böyle bir şey asla olmaz. Öfkeyle, kızgınlıkla söylemiş o lafları.

Ve bana bir söz verdi; Asla... Saçının teline bile zarar gelmesine izin vermeyecek.

Ben hiçbir kadının canının yanmasına göz yummam, Gülşah. Bu, kocamın sevgilisi olsa bile. Ki biliyorsun Gülşah... Sen vazgeçmiştin. Sizi tekrar bir araya ben getirdim. Çünkü zannettim ki, siz birbirinize kavuştuğunuzda... Aradan engeller kalktığında... Her şey sıradanlaşacak sizin için. Birbirinizden bıcaacaksınız. Ama öyle olmadı. Şahin benden boşanmaya kalktı.

Bu... Bizim topraklarımızda çok kabul edilebilir bir şey değildir, Gülşah. Şahin bunu yapamaz. Ben kabul etsem bile... Aşiretim kabul etmez.

Ben Avrupa'da doğdum, büyüdüm ama köklendiğin toprakların kuralları neyse, bunu bir şekilde yaşıyorsun. Ve bazı şeyleri değiştirebilmek inan, o kadar kolay değil.

Ama sana yemin ederim ki... Ne sen ne de kızın asla zarar görmeyeceksiniz," dedi bir çırpıda.

Sanki... Babasının beni tehdit ettiği biriyle değil de, bir dostumla konuşuyormuşum gibi hissettim bu konuşmada.

Ceren beni sakinleştirmeye, yumuşatmaya, teselli etmeye çalışıyordu sanki.

"Gülşah, lütfen sakin ol. Sen de kızın da güvendesiniz. Ne olur, rahat ol. Babam... o konuşmayı, akli sıra beni korumak

için yapmış. Sana gözdağı vermeye çalışmış. Ama inan bana, sana da kızına da zarar verecek bir adam değil benim babam.

Can seni bulursa alır, evine götürür ve Şahin'le bir hikâyeniz olmaz diye düşündüğü için Can'ın yerini bilmesini sağlamış. Seni öldüresiye döveceğini bilse... İnan, yerini söylemezdi. Kendi korurdu seni hatta. Bütün bunları çok sonradan anlattı bana. Kız çocuklarına hiç kıyamaz benim babam.

İşte dediğim gibi, kendince beni korumak için yapmış o konuşmayı seninle. Ama inan bana, hiçbir şekilde sana zarar verecek birisi değil. Hatta... Sana hiç kimse zarar veremez o seni koruduktan sonra. Merak etme.

Ben her şeyden önce, buna göz yummam. Dünyadaki herhangi bir kadının gözünden akan her damla yaşı, kalbimde hissediyorum ben. Kocamın kara sevdası da olsan... Ben, senin de üzülmene kıyamam Gülşah.

Yemin ederim bak, kızımın üzerine yemin ediyorum ki, hiçbir zarar gelmeyecek. Ne sana ne kızına. Ve güvenle yaşayacaksınız. Hayatınızın geri kalan kısmında maddi manevi hiç kimseye ihtiyacın olmayacak. Her şey yolunda, senin için. Merak etme," dedi.

Sanki... Benim tek derdim maddiyatmış gibi.

Benim kimseye bir ihtiyacım yoktu ki. Can'dan aldıklarım bana beş ömür yeterdi. Ben zaten maddi bir kaygı gütmüyordum ki. Benim derdim Şahin'di.

Peki... Ne yapmışlardı bunlar Şahin'e?

Ceren konuşurken içim içimi yiyordu.

"Ne yaptınız Şahin'e? Bırak bana bu feminist kız kardeşlik ayaklarını! Sen ve baban... ne yaptınız Şahin'e? Söyle bana!" diye çığlık çığlığa bağırıyordum.

Karşımda şefkatle konuşmaya çalışan o anlayışlı kadına... Ceren'e.

Sessizce dinledi bağırımlarımı hatta hakaretlerimi... Hiç karşılık vermedi.

Ve ben bir cevap beklemek için sustuğumda, derin bir nefes aldı.

"Gülşah... Söyleyeceklerin bitti mi?"

"Bitmedi. Şahin'e ne yaptığınızı öğrenmeden de bitmeyecek. Tüm dünyaya haykıracağım. Yaptığınız kötülükleri asla susmayacağım. Baban da sen de sahipsizim diye yaptınız bütün bunları... Ama ben sahipsiz değilim! Benim de koruyanı, gözeteni var!" dedim Ceren'e, Şahin'e yaptıkları şeyler konusunda gözdağı vermek istercesine.

Ceren derin bir nefes aldı.

"Bak Gülşah... Şahin'e hiç kimse, hiçbir şey yapmadı. Yapamaz da zaten. Babam sana kendini tanıttığı, gösterdiği gibi biri değil. Evet, güçlü siyasi bağlantıları vardır. Ama... benim babam öyle, kimseye zarar verecek bir adam değil. Hele ki... benim sevdiğim adama, Kızımın babasına... Asla zarar vermez.

Şahin'le sadece bir konuşma yaptı. Ve bir karar vermesini istedi. Eğer Şahin benimle boşanıp seninle evlenecekse, Fransa'ya döneceğimizi söyledi. Velayetini alıp bir daha kızımı hiç görmeyeceğini söyledi.

Seninle çekilmiş birkaç fotoğrafı var. Yani... boşanma davasında Şahin'in beni aldattığını kanıtlayıp, kızımın velayetini alacak... Ve başka da herhangi bir şey yapmayacaktı.

Sana söylediği şeyleri yapmasına... Her şeyden önce ben izin verir miyim? Deli gibi sevdiğim adamın hapislerde çürümesine... Sence ben göz yumar mıyım? Sen beni hiç mi tanımadın?" dedi, sakince.

Ben ise... Gözyaşları içinde kulaklarımın bana oyun oynadığını, söylediklerinin gerçek olamayacak kadar inanılmaz olduğunu düşünüyordum.

"Yalan söylüyorsunuz! Baba kız... yalan söylüyorsunuz! Oyun oynuyorsunuz bize! Şahin'e iftira attı baban, değil mi? Şahin hapiste. O yüzden çekmiyor telefonu, o yüzden konuşmuyor benimle.

Bir şey yaptınız siz Şahin'e! Çünkü siz bir şey yapmamış olsaydınız Şahin... veda etmek için bile olsa ulaşırdı bana! Kesinlikle bir şey yaptınız ona!" diye çığlık çığlığa bağıırıyordum sakince benimle konuşmaya çalışan kadına...

Derin bir nefes aldı.

"Gülşah... Öfkeni o kadar iyi anlıyorum ki. Ama yemin ederim, sandığın gibi değil. Şahin seninle konuşmuyor çünkü bir söz verdi. Bana ve babama... Sen artık yoksun onun hayatında. Ama bunu kabullenememeni, buna inanmak istemeyişini anlıyorum. İnan bana, seni çok iyi anlıyorum.

Ama durum bu. Bundan başka bir şey yok. Sence Şahin, söylediğin gibi gerçekten hapse girmiş olsa bile istese, sana ulaşamaz mıydı? Sana ulaşacak birini bulamaz mıydı?" dedi.

Söylediği şey o kadar mantıklıydı ki...

Hakikaten...

Ceren'in babası bana söylediklerini hayata geçirmiş olsa bile, Şahin'e bir iftira atıp onu hapse tıktırmış olsa bile Şahin bana bir haber getirecek kimseyi bulamaz mıydı?

Koskoca Diyarbakır'da? Buna gücü yetmez miydi?

Yetmez olur muydu?

Demek ki gerçekten de...

Ben kabul etmek istemesem bile...

Şahin bir tercih yapmıştı.

Ve... Bu tercihin sonunda dışarıda kalan, oyundan atılan bendim.

Bu ihtimali düşününce içim paramparça oldu.

Ama... birkaç dakika sonra buna inanmayı reddettim.

Ve bir anda, "Baban öldürdü Şahin'i, değil mi?" dedim çığlık çığlığa. Bağıra bağıra...

"Ve ben bunu bütün dünyaya duyuracağım! Öleceğimi... öldürüleceğimi bilsem bile, babanın Şahin'e yaptıkları karşısında susmayacağım! Herkes duyacak! Bu topraklarda yaşayan

herkes... Babanın da, senin de ne kadar kötü insanlar olduğunuzu anlayacak!" diye haykırdım.

Ceren yine derin bir nefes aldı.

"Gülşah... Ben artık sinirlenmeye başlıyorum. Bu konuşmayı seninle yapıyorum çünkü... herkesin bir vedayı hak ettiğine inanıyorum. Ama sen... Sen o kadar inkârdasın ki... Olanı olduğu gibi kabul edemiyorsun.

Bak Gülşah... Şahin bir tercih yaptı. Beni... ve kızını seçti. Biz Fransa'ya geldik. Sıfırdan, yeni bir hayat kurduk kendimize. Ve bu hayatın içinde... sen yoksun artık.

Ki zaten... Bu tercihi Şahin, çok daha önce yapmıştı. Ben, 'Aklında kalacağına, yaşasın, doya doya bitsin,' dediğim için senin evine geldim. Ve sana altını çizerek söyledim: Bizde boşanmak yoktur, dedim.

Ama sen... Sana verilenle mutlu olmayı beceremedin. Daha fazlasını istedin. Gözünü yukarılara diktin.

Yahu... ben olmasam bile, sence Şahin'in aşireti evlenmiş, ayrılmış, başkasından çocuğu olan bir kadını oğullarına layık görür müydü?

Ya da... Benim babamın bağlı olduğu aşiretin, kızlarının evlenip ayrılmış, elinde bir çocukla kalmış dul bir kadın olmasına izin vereceğini mi zannettin?" dedi, beni şaşırtacak kadar net, sert ve soğuk bir ses tonuyla.

Ne derse desin... Söylediklerinin gerçek olduğuna inanmıyordum. Kesinlikle bir iş vardı bu işin içinde. Şahin beni böyle bırakıp Fransa'ya gitmezdi. Yapmazdı bunu... Ne bana ne kendine ne de bize.

Kesinlikle... Bunlar, baba kız, Şahin'i bir şeylerle tehdit etmiş olmalıydılar. Aksi mümkün değildi bence.

Yine bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarlardım Ceren'e:

"Siz bir şey yaptınız ona. Zarar verdiniz. Bir şeyle tehdit ettiniz. Sadece senin boşanıp çocuğunu alıp gideceğin fikriyle bu kararı vermiş olamaz. İnanmıyorum sana. Güvenmiyorum

size. Bir şey var bu işin içinde. Kandıramazsınız beni. Susturamayacaksınız. Bu işin peşini bırakmayacağım."

"İnanmıyorsun... Çünkü inanmak istemiyorsun. Çünkü gerçeği duymak ağır geliyor kalbine. Ben... dediğim gibi, herkesin bir vedayı, bir kapanışı hak ettiğini düşündüğüm için aradım seni. Şahin veda etmek için bile konuşmuyor seninle.

Ama... Benim yüreğim yine de el vermiyor biliyor musun? Senin o soru işaretleriyle kalmana... Senin kafanda o boşluklar, o yarım kalmışlıklar varken bu konuşmayı sonlandırmaya içim razı olmuyor.

Şimdi... Şahin diğer odada, kızımızla. Bak... sana sesini dinleteceğim. Seninle konuştuğumdan da haberi yok. Şahin'in hayatta, sağlıklı ve mutlu olduğunu kendi kulaklarınla duyduğunda... İkna olman kolaylaşır belki," dedi.

Ve ben... Nefesimi tutarak telefonun ucunda sessizce bekledim.

Birkaç dakika sonra... Kızını seven Şahin'in, birkaç cümle kadar da olsa sesini duyabildim.

O an... Dünya başıma yıkıldı.

Evet...

Kabul etmek istemesem de gerçek, Ceren'in söyledikleriydi.

Şahin veda etme ihtiyacı bile hissetmeden, tek bir cümle etmeden yine, yeniden gitmişti benden.

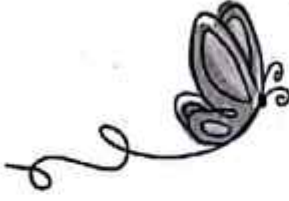
Ve ben... Bunu bile Ceren'den öğreniyordum. Hem de bu şekilde.

Elimde telefonla, öylece kalakaldım oturduğum koltukta.

Dünya yıkılsa ve ben altında kalsam... Bu kadar acır mıydı canım, bilmiyorum.

Kafamda kurduklarımın hiçbiri gerçek değildi. Şahin'i kimse, belli ki hiçbir şeyle tehdit etmemişti. Şahin'i kimse öldürmemişti. Şahin hapiste de değildi.

Evinin salonunda, kızıyla keyifle vakit geçiriyordu. Kulaklarımla duymuştum sesini.

Dünyamın başıma yıkılmasına sebep olan o telefon görüşmesinin üzerinden tam iki hafta geçmişti.

Günlerim, kızıma bakım bile veremeyecek kadar perişan hâlde geçiyordu. Ne yemek yiyordum ne uyuyordum ne doğru düzgün düşünebiliyordum.

Zaten kızıma Hatice Anne bakıyordu.

Bana da bakıyordu. Yemek yedirmeye, benimle ilgilenmeye çalışıyordu ama... Bu konuyu onunla her konuşmaya kalktığımda beni nazikçe durduruyordu. Karışmak, konuşmak, yorum yapmak istemiyordu.

Ben ise... Düşünmeden bir dakika bile duramıyordum.

Şahin bana bunu nasıl yapardı? Tek bir kelime edip vedalaşmadan beni bırakıp nasıl giderdi? Buna inanamıyordum.

Ama... İki haftalık inkâr sürecimin sonuna, âdetimin geciktiğini fark etmekle varmış oldum.

Âdetlerim uzun süredir düzenli gidiyordu. *Acaba üzüntüden mi kesildi?* diye düşünmeye başladım önce.

Sonra... Hatice Anne'ye hiçbir şey söylemeden eczaneye gidip üç tane gebelik testi aldım.

İhtimal vermiyordum ama âdetim geciktiği için bu testleri yapmak istedim.

Ve şu hayatın akıl almaz oyunlarına bakın ki... gebeydim.

Öyle düşük bir ihtimaldi ki benim için annelik... Çubuğun üzerinde beliren çift çizgiye şaşkınlıkla bakıyordum. İnanamıyordum gözlerime.

İnkâr sürecimin biri bitmiş, diğeri başlamıştı.
Şahin'in gidişini inkâr ederken şimdi gebe olduğumu inkâr ediyordum.

Ama gerçek apaçık ortadaydı.

Ben şimdi ne yapacaktım?

Beni bırakıp giden, bana veda etme lütfunu bile çok gören Şahin'in bebeğini taşıyordum rahmimde. Ondan bana bir hatıra kalmıştı içimde.

Yine de... Testlerde bir yanlışlık olabileceğini düşünerek hızlıca doktora gittim.

Ama doğruydı. Gebeydim.

Şaşkın bir hâlde, hiç kimselere bunu söylememem gerektiğini bilerek eve geldim.

Hoş, söylesem ne olacaktı ki? Şahin... "Bir tane de Gülşah'tan çocuğum olacak," deyip geri mi dönecekti Diyarbakır'a?

O çoktan tercihini yapmıştı.

Ben kızıma bile annelik edemezken, babasız bir çocuk daha dünyaya getirecek kadar cesaretli değildim.

"Çok da düşünüp taşınmaya gerek yok. Bu gebelik sonlanmalı," dedim. Ve hemen ertesi gün, doktordan randevu alıp içimde yeni yeni filizlenmeye başlayan hayata bir çırpıda son verdim.

Kendime geldiğimde...

İçim bomboştu.

Giden sadece Şahin'in bebeği değildi... Yüreğimde ona duyduğum sevgiye dair kalan minicik kırıntılar bile gitmişti benden.

Ben onu gözümde çok büyütmüşüm Sevgili Okur...

Onu böyle ilahlaştıran benim sevgimmiş.

Şahin...

Belki de hep korkak, zora geldiğinde kaçıp giden biriydi.

Ama ben onu öyle bir sevdim ki...

Öyle büyük bir kara sevdadaydı ki içimde...

Onunla ilgili kötü olabilecek hiçbir ihtimali kondurmamıştım ona.

Bu düşüncelerle uzandığım yatağımda, yavaş yavaş kendime gelmeye başlamıştım.

Serumumu çıkarttıktan sonra, "Artık evinize gidebilirsiniz," diyen hemşirenin sesiyle uzaklaştım daldığım düşüncelerden.

Ve anestezinin etkisi azalıp kendime geldiğimde, verdiğim kararın pişmanlığı sarmıştı yüreğimi.

Önce usul usul... sonra bağıra bağıra, hastaneyi —o hastanede olan herkesin başına yıkarcasına— ağlamaya başladım.

Ben bunu nasıl yapmıştım?

Nasıl kıymıştım bebeğime?

O kadar üzgün, o kadar pişman, o kadar nefretle doluydum ki... Hem kendime, hem Şahin'e...

Ben bunu nasıl yapmıştım bize?

Ben bunu nasıl yapmıştım bebeğime?

Ben bunu nasıl yapmıştım?

Aklımı yitirecek gibi oldum.

Ve sonra... sanıyorum bana bir sakinleştirici yaptılar.

Çünkü kendime geldiğimde birkaç gündür hastanede olduğum ve uyuduğum gerçeğiyle yüzleştim.

Sakinleşmiştim belki ama... Kendimi affedebilecek kadar değil.

Eşyalarımı toplarken hemşireden bebeğimi istedim.

"Size veremeyiz," dediler.

"Neden?" dedim.

"Benim bebeğim."

"Hastanemizin çalışma şekli bu şekilde. Veremiyoruz embriyoyu," dediler.

Ve henüz bir bebek olmasa bile içimde taşıdığım o güzel ruha veda bile edemedim, onu toprağa kendi ellerimle gömmeden usul usul, ağlaya ağlaya çıktım, gittim hastaneden.

Canım öyle çok yanıyordu ki... Yaşamak o kadar manasızdı ki... Beni evime götüren taksinin kapısını açıp, asfalta atlayıvermek istedim.

Ama... kızım geldi aklıma. Ben de gidersem... Kim bakacaktı ona? Ne yapacaktı şu cehennemi andıran dünyada?

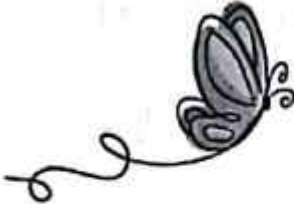
Ağlaya ağlaya, yolunu tuttuğum evimde, gördüğüm her şey bana Şahin'i hatırlatırken nasıl kalabilirdim ki daha fazla?

O an bir karar verdim:

Artık hiçbir bağımın kalmadığı Şahin'e ve onun güzel memleketi Diyarbakır'a veda etme zamanı gelmişti.

Birkaç gün dinlendikten sonra gücümü topladım.

Ve sadece kızımın bana ait olan kişisel eşyaları alıp Kuzey Ege'ye doğru yola çıktım.

"Ölene dek sorumlusun, gönül bağı kurduğun her şeyden," der ya *Küçük Prens*'te tilki... Ben de, hayatınızın son on yılında kalplerinizde bana yer verdiğiniz için son kez veda etmeye geldim size, Sevgili Okur.

Bu kez vedam yalnızca ve yalnızca size.

Çünkü uğrunda ömrümü harcadığım o adam, minik de olsa bir vedayı çok görerek beni yine, yeniden yarı yolda bıraktıktan...

Ve ben ona duyduğum öfke yüzünden fevri bir kararla yavruma kıydıktan aylar sonra...

Bu cennet bahçesini andıran güzel kasabada, can dostumun yardımlarıyla, güzeller güzeli yavrumla, canım kızımınla yeni bir hayata başladım.

Artık Şahin'e öfke bile duyamayacak kadar sildim onu hayatımdan.

Hiç yaşamamışçasına unuttum onu.

Ve siz Sevgili Okur...

Siz de unutun.

Hem onu...

Hem beni...

Hem de efsaneleşmiş o sözde sevgimizi.

Çünkü...

Yıllar sonra geriye dönüp baktığımda çok iyi anlıyorum ki: Gerçek aşk bitmezmiş.

Gerçek aşk... Sevenin, sevdiğini asla terk edip gitmediği bir şeymiş.

Bizim yaşadığımızısa tek taraflı bir şeymiş.

Ve bugün geldiğim noktada... Artık aşkın yalnızca evladına ve onu yaratan Rabbime duyulması gereken bir duygu olduğunu biliyorum.

Burada bir komşum var.

Kendisi aynı zamanda çok saygı duyduğum hocam oldu benim. Yaşça benden epey büyük... Annemle yaşıt sayılır.

Beni Allah aşkıyla tanıştırdı. İlahi sevgiyle buluşturdu. Ve onun sayesinde... Yıllar önce terk ettiğim namazlarıma geri döndüm önce.

Ve tesettürle şereflendirildim sonra. Öncesinde bana acıdan başka hiçbir şey vermemiş olan bu dünyaya, bu güzel Kuzey Ege kasabasında, tesettür kararımınla birlikte sanki yeniden doğdum.

Bir şeyler bitmeden başlamıyormuş yeni şeyler...

Ve ben, içimdeki eski Gülşah'ı öldürdüğümde bambaşka bir Gülşah'la tanıştım.

"Daha önce nerelerdeydin?" diyebileceğim kadar güçlü bir kadın...

Şimdi ibadetlerimi ediyor, yavrumla ilgileniyor ve 39 yetime okumaları için burs veriyorum. Bu sayıyı da her geçen yıl artıracığıma inanıyorum.

Maddi olarak da, manevi olarak da kimseye ihtiyacım yok. Güvenli bir dünyada, yavrumla birlikte güvende olarak ve hissederek yaşıyorum.

Artık aşkın sadece ilahi olanına inanıyorum. Ve hayatımın geri kalanını, yavrumla birlikte, okuttuğum gariban çocuklara ve Rabbime adanarak geçirmeye niyet ediyorum.

Sizinle son kez vedalaşıyorum.

Beni merak etmeyin.

Her şey yolunda ve tahmin edebileceğiniz ötesinde bir güzellikte.

Ve...

Ne diyordu o çok sevdiğim kadın?
Sonsuz, sınırsız şükürler olsun Rabbime.
Aynen öyle işte....
Hoşça kal Sevgili Okur...

Hikâyemizde bize eşlik eden şarkılara bu bağlantıdan ulaşabilirsiniz.

*Gülşah'a, Dilek'e ve sahip olduğum
o kocaman kız kardeşlik çemberine...*

Hikâyemizin başlangıcında, dünya düzleminde bedenlendiğimiz o ilk yıllarda, taklit yoluyla öğrendik sahip olduğumuz tüm becerileri.

Yürüyenleri izleyerek yürümeyi, yemek yiyenlere bakarak nasıl yemek yiyebileceğimizi...

Ve bizi sevenlerin sevdiği gibi, kendimizi sevmeyi öğrendik. Ama artık büyüdük.

Değerimiz, bir başkasının bize davranışlarıyla ya da sevgi kapasitesiyle ölçülemeyecek kadar büyük.

Dilerim hepimizin karşısına, bizi hem saygıyla hem sevgiyle görebilecek insanlar çıksın.

Ama... sağlıklı sınırlarımıza saygı duymayanların sevgilerine muhtaç olmayacak kadar da kendimizi çok sevmeye başlayalım artık.

Hepinizi çok seviyorum.

Hoşça kal Sevgili Okur...

Hoşça kal Canım Kız Kardeşlik Çemberim.